

**ASOCIAȚIA COLECȚIONARILOR DE
INSIGNE DIN ROMÂNIA**

**JURNAL INSIGNOGRAFIC
NR. 17**

2018

CRONOLOGIA REUNIUNILOR COLECȚIONARILOR DE INSIGNE DIN ROMÂNIA

1. Petroșani	1975	- Întâlnire
2. Timișoara	1976	- Întâlnire
3. Craiova	1977	- Întâlnire
4. București	1978	- Întâlnire
5. Petroșani	1979	- Întâlnire
6. Arad	1980	- Întâlnire
7. Timișoara	1981	- Întâlnire
8. Arad	1982	- Întâlnire
9. Timișoara	1983	- Întâlnire
10. Petroșani	1984	- Întâlnire
11. Tg. Mureș	1985	- Întâlnire
12. Timișoara	1986	- Întâlnire
13. Timișoara	1987	- Întâlnire
14. Craiova	1988	- Întâlnire
15. Petroșani	1989	- Întâlnire
16. Petroșani	1990	- Întâlnire
17. Petroșani	1991	- Întâlnire
18. Petroșani	1992	- Întâlnire
19. Petroșani	1993	- Reuniune
20. Petroșani	1994	- Reuniune
21. Petroșani	1995	- Reuniune
22. Petroșani	1996	- Reuniune
23. Vulcan	1997	- Reuniune
24. Aninoasa	1998	- Reuniune
25. Aninoasa	1999	- Reuniune
26. Tg. Secuiesc	2000	- Reuniune
27. Lupeni	2001	- Reuniune
28. Lupeni	2002	- Reuniune
29. Lonea – Petrila	2003	- Reuniune
30. Lupeni	2004	- Reuniune
31. Tg. Secuiesc	2005	- Reuniune
32. Petrila	2006	- Reuniune
33. Alexandria	2007	- Reuniune
34. Petroșani	2008	- Reuniune
35. Petroșani	2009	- Congres
36. Tg. Secuiesc	2010	- Congres
37. Alexandria – Petroșani	2011	- Congres
38. Alexandria – Petroșani	2012	- Congres
39. București	2013	- Congres
40. Petroșani	2014	- Congres
41. Tg. Secuiesc	2015	- Congres
42. Băile Felix	2016	- Congres
43. Bacău	2017	- Congres

ASOCIAȚIA COLECȚIONARILOR DE INSIGNE
DIN ROMÂNIA

JURNAL INSIGNOGRAFIC

Nr. 17

2017

ISSN 1843-9535

Pe coperta I sunt redate imaginile plachetei și insignei ce însoțesc titlul de „Colecționar emerit”.

Colectivul de redacție :
Prof. Tiberiu Kelemen – coordonator,
Dumitru Ioan Pușcașu – redactor, tehnoredactare,
Gheorghe Boér – foto.
Mihai Livadariu – foto.
Alexandru - Gheorghe Turi - foto

În atenția colaboratorilor

Va informăm pe această cale că redacția își rezervă dreptul de a publica materialele în funcție de spațiu și de integrarea în profilul revistei. De asemenea, ne rezervăm dreptul de a face unele modificări pe textele acceptate pentru tipar, firește după consultarea și avizarea autorilor.

În unele cazuri, vom accepta preluarea unor articole apărute în alte publicații dar care prezintă un interes deosebit pentru tematica insignografică. În această situație persoana care propune articolul respectiv are obligația de a indica în mod exact sursa de proveniență.

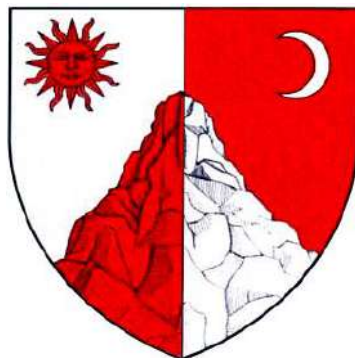
Rugăm autorii să specifice bibliografia acolo unde este cazul.

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine în totalitate autorilor.

Materialele prezentate spre publicare nu se restituie.

**AU CONTRIBUIT LA REALIZAREA
NUMĂRULUI 17 AL JURNALULUI INSIGNOGRAFIC:**

Bart Radu	Braşov
Bălăiţă Dorel	Bacău
Brânzei Stelian	Botoşani
Căpitanu Gheorghe	Bârlad
Ciutacu Gheorghe	Colilia (Ialomiţa)
Ciutacu Răducu Costin	Colilia (Ialomiţa)
Chiricheş Coriolan	Botoşani
Cornaci C.V. Mihai	Botoşani
Crişu Marin	Braşov
Dina Ştefan	Bucureşti
Dina Ştefania Ilinca	Bucureşti
Haha Dumitru	Văscăuţ
Ilin Milan	Timişoara
Iosub Nicolae	Botoşani
Ivan Alexandra Mihaela	Anglia
Ivan Silviu Mihai	Focşani
Kelemen Tiberiu Ştefan	Petroşani
Lipovanu Iulian	Iaşi
Mijatovići Slobodan	Pancevo - Serbia
Munteanu Vilică	Bacău
Olaru Elvira	Mihalţ
Olaru Ioan	Mihalţ
Popovici Adrian	Iaşi
Puşcaşu Dumitru Ioan	Petroşani
Samoilă Ştefan	Braşov
Siminicianu Ioan	Botoşani

Dragi expozanți,

Din motive obiective nu am putut să particip la acest congres, sunt cu sufletul aproape de dumneavoastră și sunt bucuros să vă adresez pe această cale salutul meu călduros cu prilejul deschiderii celui de-al IX-lea Congres Național de insignografie și a celei de-a 43-a Expoziții colective de insigne.

Este o onoare pentru noi să găzduim această manifestare la Bacău, pe meleagurile natale ale unuia dintre cei mai importanți numismați și insignografi români, colonelul Dogaru Ioan, părintele instituțional al insignografiei românești. Născut la 28 noiembrie 1922, în satul Galbeni, din actuala comună Nicolae Bălcescu (decedat la 14 iulie 2011), cetățean de onoare al municipiului Bacău, colonelul Dogaru a fost cel care a donat un foarte valoros material numismatic și de artă, Complexului Muzeal „Iulian Antonescu” Bacău, pentru care noi, generația de astăzi, îi suntem profund recunoscători.

De-a lungul timpului, Consiliul Județean Bacău a fost un partener de tradiție al manifestărilor cultural-artistice. Ne bucurăm să ne dovedim o dată în plus susținerea și implicarea activă în promovarea culturii românești, cu atât mai mult cu cât este pentru prima dată când acest congres se organizează în Moldova.

Evenimentul ne oferă ocazia de a fi gazda unui mare număr de musafiri care, sperăm să fie plăcut impresionați de ospitalitatea comunității noastre și să revină și cu alte ocazii pe plaiurile băcăuane pentru a lua contact cu valorile și tradițiile locale.

La final, aș dori să vă felicit pentru această pasiune deosebită și vă urez mult succes în activitatea dumneavoastră.

Sorin Brașoveanu
Președintele Consiliului Județean
Bacău

STIMAȚI COLECȚIONARI

Anul trecut, cam în aceeași perioadă, ne aflam la Băile Felix și, fiind încântat de organizarea ireproșabilă văzută acolo, după o scurtă consultare cu un alt băcăuan, prof. dr. Aurel Stanciu, anunțam că „în luna mai 2017 ne vom întâlni la Bacău, unde se va desfășura cel de-al IX-lea Congres Național de insignografie și a XLIII-a Expoziție colectivă de insigne...”

De atunci a trecut un an de muncă asiduă, care a condus la întâlnirea noastră de astăzi. Ați venit de la mare distanță, încărcăți cu bagaje voluminoase, în care au fost aduse cele mai valoroase insigne expuse acum la Muzeul de Artă Contemporană din cadrul Centrului Internațional de Cultură și Arte „George Apostu”.

Tuturor mulțumiri pentru eforturile depuse.

După o consultare cu cei din conducerea A.C.I.R., manifestarea de astăzi este dedicată, în semn de omagiu, celui care a fost col (r) Dogaru Ioan (28.11.1922-14.07.2011), părintele insignografiei românești. Col (r) Dogaru Ioan s-a născut în satul Galbeni din actuala comună „Nicolae Bălcescu” aflată în vecinătatea Municipiului Bacău, oraș în care apoi a locuit și a urmat școala. În semn de respect față de orașul de care s-a simțit legat o viață, a făcut o donație extrem de valoroasă de piese numismatice Complexului Muzeal „Iulian Antonescu” din Bacău.

Pentru meritele sale Consiliul Local al Municipiului Bacău i-a acordat titlul de „Cetățean de onoare”!

Manifestarea de astăzi nu ar fi avut loc fără implicarea majoră a Consiliului Județean Bacău, cu deosebire a Președintelui acestuia, Domnul Sorin Brașoveanu, a Consiliului Municipal și primăriei Municipiului Bacău, Domnului Primar Cosmin Necula și Domnului Viceprimar Dragoș-Daniel Ștefan, a Domnului Gheorghe Popa, cel care conduce Centrul Internațional de Cultură și Arte „George Apostu”, care ne-a oferit condiții ideale pentru desfășurarea tuturor componentelor manifestării. Tuturor, sincere mulțumiri!

Stimați musafiri și colegi de pasiune,

Vă urez bun venit în Municipiul nostru, schimburi de insigne frumoase și legarea de noi prietenii!

Prof. Vilică Munteanu

STIMAȚI COLEGI

Cu multă satisfacție vom monta pe panouri cel de-al XLIII-lea însemn al manifestărilor noastre, indiferent dacă ele au fost numite întâlniri la început, reuniuni sau, de câțiva ani, congrese.

Colecționarii de insigne vin, în premieră, în zona „Muntelui de sare”, grație Centrului Internațional de Cultură și Arte „George Apostu” Bacău, Complexului Muzeal „Iulian Antonescu” Bacău și Asociației Colecționarilor de Insigne din România, iar pretențiosul public din Municipiul și Județul Bacău va face cunoștință cu obiectul pasiunii noastre -INSIGNELE- expuse de aproximativ 80 dintre colegii noștri, care vor prezenta exponatele în cadrul a ceea ce numim noi convențional „A XLIII-a expoziție colectivă de insigne din România”.

Organizatorii Congresului nu au tematizat Expoziția colectivă, pentru ca membrii A.C.I.R. să aducă cele mai reprezentative exponate din colecțiile personale, spre a crea o mai mare diversificare a insinelor care vor fi prezentate publicului.

Colecționarii studiază cu multă atenție exponatele deoarece ele reprezintă singura cale de a ne informa despre insignele nou apărute.

Un moment important în cadrul festivităților prilejuite de Congresul Național îl va constitui decernarea primelor două titluri de „Colecționar emerit”. După cum s-a anunțat la Congresul de la Băile Felix, premiul „Floarea de colț” va înceta să mai fie acordat dar, spre bucuria colecționarilor, Clubul Numismatic „Mihai Eminescu” – președinte, ec. Ștefan Dina, va prelua, în alt context, misiunea de a acorda onorantele recompense celor care se vor remarca în dificila dar frumoasa pasiune – de a colecționa, studia și păstra insignele. Cei vizați, spre lauda conducerii Clubului Numismatic „Mihai Eminescu”, sunt în special copii cu reale calități spre a deveni viitori mari colecționari din România.

Primele trei piese oficiale (deoarece ele au trei clase) vor fi lansate în zilele Congresului la Bacău.

În numele conducerii Asociației Colecționarilor de Insigne din România le mulțumim colegilor de la Bacău, prof. Vilică Munteanu și prof. dr. Aurel Stanciu, pentru implicarea, munca și dăruirea cu care au organizat această întâlnire insignografică de ținută, în premieră pe frumoasele meleaguri moldave, în orașul de unde s-a ridicat regretatul colonel Dogaru Ioan, inițiatorul și mult timp motorul mișcării insignografice din România.

Profesorul Vilică Munteanu ne-a împărtășit, cu prilejul unei întâlniri, dorința ca manifestarea de la Bacău să-i fie dedicată inițiatorului mișcării insignografice din România, col (r) Dogaru Ioan, originar din Bacău.

Comitetul de conducere operativă a Asociației a analizat propunerea și a îmbrățișat cu bucurie inițiativa, comunicând imediat hotărârea luată colegilor de la Bacău, cu mențiunea ca ea să fie publicată și pe coperta Programului-catalog.

Asemenea inițiative sunt întotdeauna bine venite, pentru ca tânăra generație să cunoască cine au fost înaintașii și ce realizări au avut în susținerea mișcării insignografice.

De asemenea, mulțumim și recunoștința noastră organizatorilor: Societatea Numismatică Română, partenerilor Consiliul Județean Bacău, Consiliului Local Municipal Bacău și sponsorilor: S.I.F. Moldova, AGRICOLA, DEDEMAN, BARLETA, Hotel „DECEBAL” și GRAFIT.

Prof. Tiberiu Kelemen,
Președinte A.C.I.R.

**COL. (R) DOGARU IOAN ÎNAINȚĂȘ
AL INSIGNOGRAFIE ROMÂNEȘTI**

**Ștefan Dina,
Președintele
Clubului Numismatic Mihai Eminescu**

Este o onoare pentru mine să mă aflu aici, într-un loc cu o puternică rezonanță istorică și culturală.

Când mă refer la Bacău mă refer la o localitate cu o atestare documentară de peste 600 de ani, un loc în care s-au născut ori s-au format personalități care au contribuit într-un mod semnificativ la afirmarea identității naționale: poetul Vasile Alecsandri, poetul George Bacovia, artistul George Apostu, dar și alte personalități care au făcut mari eforturi pentru păstrarea și chiar promovarea unor astfel de personalități și aici mă refer la colecționari precum Iulian Antonescu și col. Dogaru Ioan.

Evenimentul de azi ne reunește în primul rând pentru a comemora personalitatea celui care a fost și va rămâne, cel puțin în conștiința noastră, a celor care l-am cunoscut, colonelul Dogaru Ioan.

Ar fi avut 95 de ani și, dacă nu ar fi plecat pentru a intra în legendă, am fi fost împreună la vernisajul unei expoziții sau la un eveniment numismatic așa cum domnia sa ne obișnuise.

Biografia sa se confundă în cele aproape nouă decenii de existență cu momentele de răscruce ale acestei nații. Dogaru Ioan vedea lumina zilei pe 28 noiembrie 1922, în localitatea moldavă Valea Seacă. La numai 19 ani, ca urmare a intrării României în cel de-al doilea război mondial, Dogaru Ioan începe o carieră militară, nu lipsită de adversitățile create de caracterul său integru. La 31 de ani urmează studiile Cursului academic superior de comandanți de unități și mari unități, cariera sa câpătând noi valențe.

Experiențele emoționale de combatant trăite în cea de-a doua conflagrație mondială, dar și diversele funcții superioare de conducere pe care le-a avut ulterior, l-au făcut să-și susțină cu tărie dreptul de a fi numit colonel chiar și după trecerea sa în rezervă.

În fapt, activitatea sa profesională și consacrarea pe plan științific sunt greu de delimitat. În calitate de comandant de unitate beneficiază de oportunitatea de a vizita obiective culturale din întreaga țară, inclusiv incinte din obiective de artă la care nu ar fi avut acces în alte condiții. Atât ca ofițer activ, dar mai ales după trecerea timpuriei în rezervă, se consacră activității de a aduna diverse obiecte, atât pentru plăcerea sa, dar mai ales pentru studiu. Era o perioadă grea pentru a colecționa.

La 40 de ani începe să ia contact cu personalități din lumea numismaticei și în anul 1966 devine membru al Societății Numismatice Române. Nu după mult timp, înființează la Casa Centrală a Armatei în anul 1976 Cercul Numismatic care se transformă în Secția Numismatică CCA a SNR, entitate care funcționa în incinta acestei instituții militare și care avea peste 100 de membri.

Un capitol distinct al activității de colecționar îl constituie insignele. În anul 1968 organizează prima expoziție personală de insigne la Casa Centrală a Armatei. Probabil că la acel moment nu a realizat că această activitate avea să-l însoțească până în ultima clipă a vieții. Chiar înainte de marea trecere, col. Dogaru Ioan îi comunica președintelui Asociației Colecționarilor de Insigne din România, prof. Tiberiu Kelemen, că dorește să mai participe, pentru ultima dată, la o reuniune a colecționarilor. Nu a mai reușit să ajungă, dar mulți dintre cei prezenți la Petroșani la cel de-al III-lea Congres Național de Insignografie desfășurat în perioada 29-31 iulie 2011 au evocat

personalitatea și mai ales realizările sale. A fost și momentul când s-a decis să propunem oficialităților din Bacău să organizăm un eveniment comemorativ Dogaru Ioan.

Colonelul Dogaru Ioan și-a cultivat latura artistică cu care s-a născut și a început să exploreze tărâmul incitant al culorilor, pictura. În anul 1973 a optat pentru un loc care să îmbine rigoarea militară cu noblețea pensulei și unde putea să găsească un loc mai potrivit decât la CCA? În anul 1974 a avut și prima expoziție de grup continuând să picteze până târziu, tema predilectă fiind cea florală. O parte din lucrările domniei sale, dar și alte lucrări achiziționate de dânsul se găsesc în cadrul Muzeului Iulian Antonescu din Bacău.

Pasiunea căreia i s-a dedicat în totalitate în ultimii ani a constituit-o tematica Eminesciană. Prin cărțile, medaliile, insignele precum și prin materialele adiacente dedicate poetului național col. Dogaru a încercat să urmărească o tematică selectivă și plină de nuanțe prin care marele public să fie atras într-un mod cât mai atractiv. Eforturile deosebite în acest domeniu au reușit să sensibilizeze și autoritatea supremă a statului, Președinția României. Astfel, în anul 2000 a fost distins cu medalia de argint pentru promovarea operei și a personalității lui Mihai Eminescu.

În anul 2009 a reușit să convingă autoritățile Municipiului București să amplaseze în Parcul Cișmigiu, în locul cunoscut ca Izvorul lui Eminescu, un medalion din bronz, în amintirea poetului, pe care sunt menționați donatorii finanțatori: col.(r). Dogaru Ioan și artist plastic C. Dumitrescu.

Dar proiectul de suflet, ultimul de acest gen, l-a reprezentat crearea unui Club numismatic cu tematică Eminescu la Cercul Militar Național. Astfel, la inițiativa col. Dogaru Ioan și cu ajutorul col. dr. Cristian Dorca, Directorul Cercului Militar Național, ia ființă primul Club al Colecționarilor de Medalii Eminescu din istoria Armatei Române, actul de constituire al Clubului fiind aprobat la data de 30.01.2009. La înființare, Clubului avea un număr de 50 de membri, iar în ziua de 24.04.2009 s-a ținut adunarea generală pentru alegerea Comitetului de conducere în prezența dlui colonel drd. Cristian Dorca, directorul instituției. A fost ales în unanimitate un Comitet format din trei membri: Președinte Col. (r) Dogaru Ioan, secretar ec. Ștefan Dina, iar ca membru în comitet, artistul medalist Constantin Dumitrescu.

Se spune că la moartea marilor personalități, nu cad stele, ci dimpotrivă apar noi stele, care ne veghează de acolo și ne luminează cărările. Este o datorie de onoare pentru noi, cei care l-am cunoscut, să îi cinstim memoria și, indiferent de antipatiile aproape inerente între artiști și colecționari, să înțelegem că elitele trebuie respectate atât în timpul vieții, cât și dincolo de ea.

Să sperăm că acest frumos gest de donație inițiat de col. Dogaru la Muzeul Iulian Antonescu va constitui un exemplu și pentru alți colecționari în a-și aduce contribuția la dezvoltarea patrimoniului cultural al Municipiului Bacău.

NR . În medalionul de la începutul articolului este redată imaginea insignei realizată în 2017 în memoria col. (r) Dogaru Ioan și pusă în circulație la Congresul Național de insignografie de la Bacău.

COLONELUL (r) DOGARU IOAN „NAȘ” AL SECȚIEI NUMISMATICE BOTOȘANI

Mihai C. V. Cornaci
Botoșani

În ședința festivă a celui de-al IX-lea Congres Național de insignografie, Bacău (26-28 mai), s-a hotărât editarea unui număr special al *Jurnalului insignografic*, dedicat memoriei d-lui col.(r.) Dogaru Ioan, membru de onoare al A.C.I.R.

Sunt onorat să dau curs solicitărilor grupului de inițiativă și domnului președinte A.C.I.R., prin câteva precizări despre mentorul generațiilor de colecționari ce a promovat și popularizat moneda, insigna și medalistica eminesciană.

Muzeul Național de Artă–Sala Tronului
Noiembrie 2000

După primirea medaliei comemorative
„150 de ani de la nașterea lui
Eminescu”

De la stânga:

MIHAI C.V.CORNICI;

DOGARU IOAN;

CORIOLAN CHIRICHEȘ;

GEORGE MUNTEANU; IOAN DĂNILĂ

L-am cunoscut pe distinsul col.(r.) Dogaru Ioan în anul 1975, la întâlnirile colecționarilor bucureșteni ce se desfășurau în acel timp în spațiul de la Observatorul Astronomic.

După ce la 1 august 1976, a fost înființat *Cercul Numismatic C.C.A.*, care din 1984 devine *Secția Numismatică C.C.A.*, contactele cu președintele acestei secții au devenit justificate și întemeiate.

Simțind nevoia organizării și legalizării, colecționarii botoșăneni aveau în vedere înființarea *Secției Județene a S.N.R.* În acest sens, domnul Mihai S. Urigiuc, botoșăneanul legalizat (legitimația nr. 462) a avut contacte periodice cu membrii Comitetului de conducere ai S.N.R.

În perioada anilor 1976-1981, când aveam ocazia să merg la București (delegație, concediu etc.) mă străduiam să trec pe la Ședințele de schimb ce se țineau la Casa Centrală a Armatei unde, conform uzanțelor, se intra pe bază de legitimație de membru al S.N.R. și unde se simțea nevoia să te supui unei stări de rigoare și comportament.

Aici l-am cunoscut mai bine pe pasionatul colecționar de monede, medalii și insigne, organizator al diferitelor activități și cercetător, în special al emisiunilor monetare românești din perioada modernă și contemporană.

Muzeul Județean Botoșani – 2002
Colonelul DOGARU IOAN
înmânând diplome de merit
participanților la ședința festivă a
Secției Numismatice
a județului Botoșani

După ce a organizat diferite expoziții dedicate unor momente importante din istoria locală sau națională (aniversări, comemorări), din planul de activitate al Secției C.C.A., a editat „Catalogul emisiunilor de monede și bancnote românești” 1853-1977, 1981, 1984, volume apreciate ca fiind de o reală utilitate, în special pentru tinerele generații de colecționari și de alte posibile persoane interesate sau avizate.

Urmare a demersurilor pasionaților botoșăneni, în toamna anului 1982, împreună cu domnul Aurică Smaranda, au fost delegați oficial ai S.N.R. la ședința de constituire a *Secției Numismatice a Județului Botoșani*.

Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu”
Botoșani 1 dec. 2006

Inaugurarea Cabinetului de Numismatică și Filatelie.

MIHAI S. URIGIUC; IOAN SIMINICIANU;
MIHAI C.V. CORNACI; DOGARU IOAN;
ELENE CONDREI; CONSTANTIN
CONȚAC;
CORNELIA VIZITEU.

În perioada ce a urmat, col.(r) Dogaru Ioan a participat atât în calitate oficială, cât și în calitate de președinte al juriului, la expoziții, simpozioane sau în calitate de comunicator la cursurile de numismatică organizate de Secția Botoșani. A fost prezent la Botoșani, la aniversarea din 7.12.2002 și la cea din toamna anului 2007, când Secția Numismatică Botoșani a sărbătorit 20, respectiv 25 de ani de activitate.

**CABINETUL DE NUMISMATICĂ ȘI
FILATELIE**

al **Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu”** Botoșani, decembrie,
2007

În preajma iluștrilor predecesori,
președinții S.N.R.

Prin prezența la cele mai importante activități organizate de Secția Numismatică Botoșani, a căutat să însușească modalități superioare organizatorice și de valorificare științifică a tot ceea ce înaintașii domeniului au început.

Tot sub semnul zeiței Minerva, la 1 decembrie 2006, a participat la inaugurarea Cabinetului de Numismatică și Filatelie al Bibliotecii Județene „Mihai Eminescu” din Botoșani, binecuvântând „târnosirea” în acest spațiu geografic ca pe un simbol de reculegere și regăsire spirituală.

În această perioadă, cât a condus Secția Numismatică C. C. A. (1976-1998), a constatat că și în București, și în țară se afirmă un număr tot mai mare de colecționari de medalii și insigne la subiectul „Eminescu”.

Cu deosebită plăcere am răspuns invitației
 făcute de dl. Mihai Cornăscu, secretarul Secției Numismatice
 din Botoșani de a participa la inaugurarea Colimetului
 Numismatic de la Biblioteca Județeană din Botoșani.
 Aceasta inaugurare a coincis cu Ziua Națională a României
 1 Decembrie 2006. Să-l aștept o fastă obținută acestui Colimet,
 o fastă precedată de o expoziție numismatică de excepție
 care a dat o prestație deosebită acestui eulimimet.
 De menționat că acest Colimet numismatic este
 primul de acest fel din istoria Societății Numismatice
 Române, și primul din Biblioteca Județeană din țară.
 Au participat personalități de frunte ale Ocaului Botoșani,
 care prin efortul lor au elogiul acestei frumoase
 inițiative a Secției Numismatice din Botoșani și o frumoasă
 jupărie. Doamna Cornelia Văduca care împreună cu un colectiv de
 numismati au reușit să erige acest sanctuar de stăruie
 numismatică din Botoșani.
 Felicită celor care inițiatorii: Mihai Cornăscu, Col. Imircea
 Ioan, Ing. Chiriac Coriolan și pe toți cei care au ajutat la
 acest eveniment deosebit în istoria, I.N.R. și a orașului
 Botoșani.
 O scrisoare de excepție de o atitudine tinută numismatică
 spre această stăruie miliană spre linie generativă
 viitoare.
 La mulți ani stimată numismatică din
 frumoasa secolă a Botoșanilor.
 Botoșani,
 1 decembrie 2006
 Col. I. Dogaru

Pagină din Cartea de impresii, semnată de col. (r) DOGARU IOAN

În preajma aniversării din anul 2000 (150 de ani de la naștere), a fost înființată prima grupare a colecționarilor „Eminescu” pe lângă Cercul Militar Național, iar la 15-06-2000 a fost organizată prima expoziție dedicată Poetului.

La data de 6-11-2000, prin Decretul prezidențial nr. 439, prin ministrul culturii Ion Caramitru, i s-a conferit medalia comemorativă „150 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu”, ca semn al contribuției deosebite adusă la promovarea operei eminesciene.

Activitatea organizatorică și expozițională a evoluat, încât în anul 2009, când s-au comemorat 120 de ani de la trecerea Poetului în eternitate, a luat ființă primul club din istoria armatei române având ca membri colecționari de medalii la subiectul „Eminescu”.

Noul comitet ales a fost format din trei membri: Col. (r) Dogaru Ioan – președinte, ec. Ștefan Dina – secretar și medalist C-tin Dumitrescu.

Pe tot parcursul acestor ani, a acceptat calitatea de „NAȘ” ce impunea și un comportament corespunzător din partea „FINILOR” botoșăneni.

După dispariția sa fizică, mulți prieteni, colecționari și membri ai conducerii S. N. R., au lăsat în Cartea de onoare a Cabinetului de Numismatică și Filatelie a Bibliotecii Județene Botoșani, începută cu textul col. (r) Dogaru Ioan, cuvinte de apreciere, în general asupra activității generate de pasiunea comună.

Prof. **TIBERIU KELEMEN**
Președintele ACIR, marcând vizita la
Botoșani cu un text în Cartea de impresii
22.11.2011

Între aceștia evidențiem: Prof. Tiberiu Kelemen, col.(r) ing. Ștefan Samoilă, P. S.†Galaction Stângă, consilier parlamentar Mihai Costin, col.(r) Gh. Caraman, ec. Aurel Curdov. Fam. Mihai Iacob, artistul medalist C-tin Dumitrecu, diplomat Ionel Novac, muzeograf Gh. Ciutacu, col.(r) Gh. Vasiliu. dr. Laurențiu Ștefan Szemkovies, ec. Leonard Pașcanu, ing. Călin Marinescu, prof. Vilică Munteanu, ing. Ion Catană, prof. Mihai Semenov, ing. Mihai Ceucă, ec. Mihai-Silviu Ivan, col.(r) Gh. Ardeleanu.

Medalia comemorativă realizată de gravorul Constantin Dumitrescu în memoria col.(r) Dogaru Ioan .

Personalitatea distinsului om de cultură, pedagog și numismat a fost evidențiată și în volumul omagial „*Un militar în slujba artei IOAN DOGARU*”, îngrijit și editat de ec. Ștefan Dina în 2011, anul trecerii în eternitate.

Colecționarii botoșăneni păstrează, cu firească demnitate, vie memoria celui ce rămâne nume de referință în numismatică, mentorul generațiilor, cel care a marcat pozitiv activitatea și știința numismatică contemporană.

CEL DE-AL IX-LEA CONGRES NAȚIONAL ȘI CEA DE-A XLIII-A EXPOZIȚIE NAȚIONALĂ DE INSIGNOGRAFIE BACĂU 2017

După momentul festiv de la Băile Felix, când prof. Vilică Munteanu a anunțat că următorul congres va avea loc la Bacău, timpul a trecut deosebit de rapid, încât unii s-au întrebat dacă nu cumva vreun factor extraterestru ar fi comprimat minutele.

Am fost foarte încântați că, după mai bine de patru decenii de insignografie, vom merge în premieră și pe plaiuri moldave.

De-a lungul anilor, în repetate rânduri, s-a auzit replica: „...cum să organizez eu o reuniune în orașul meu, deoarece sunt singur acolo?...”

Ei bine, s-a dovedit încă o dată că afirmația nu este valabilă, dacă știi cum să te organizezi și la cine să apelezi! La Bacău au existat doi colegi care, printr-o muncă asiduă, au pus în undă impecabil Congresul al IX-lea. Felicitări și bravo lor!

Organizarea celei mai importante manifestări insignografice care se va desfășura anul acesta (2017) a început, cum era și normal la noi, cu multă alergătură, de parcă cei implicați în desfășurarea manifestării s-ar fi antrenat pentru participarea la o probă athletică de înaltă performanță și nu pentru o expoziție de insigne. Numeroase drumuri au dus la Consiliul Județean Bacău și Consiliul Local al Municipiului Bacău, deci la factorii de care depindea materializarea acțiunii.

Nu au fost neglijăți nici colaboratorii și în special sponsorii precum Agenția Generală a Arhiviștilor din România, Filiala Bacău, S.I.F. Moldova, „AGRICOLA”, Hotel „Decebal”, „DEDEMAN”, „BARLETA” și „GRAFIT”. A fost astfel pus în mișcare un mare angrenaj care trebuia coordonat.

În primă fază manifestarea a fost planificată să aibă loc la Complexul Muzeal „Iulian Antonescu”, lucru care însă a fost schimbat pe parcurs.

Au urmat deplasările la Oradea, la Firma „ACCESORII PROD”, unde au fost realizate plachetele oferite de gazde ca recompensă pentru participarea la manifestare și două insigne: o insignă în semn de omagiu față de col (r) Dogaru Ioan, originar din Bacău, considerat întemeietorul mișcării insignografice din România, iar a doua este cea oficială a manifestărilor.

Propunerea ca manifestarea de la Bacău să-i fie dedicată Col (r) Dogaru Ioan a fost discutată în ședința Comitetului de conducere operativă A.C.I.R. din data de 23 aprilie 2017, fiind aprobată în unanimitate, cu rugămintea ca acest lucru să apară pe toate materialele promoționale care vor fi tipărite în acest scop, ca personalitatea col (r) Dogaru Ioan să fie cunoscută și de cei tineri.

Deoarece sălile disponibile de la Complexul Muzeal „Iulian Antonescu” nu corespundeau ca dimensiuni, respectiv expoziția colectivă de insigne urma să aibă loc pe coridoarele muzeului, s-a hotărât ca de-al IX-lea Congres, cu toate componentele sale, să aibă loc la Centrul Internațional de Cultură și Arte „George Apostu” – o inițiativă care a fost foarte bine venită.

O altă problemă de ultimă oră, care efectiv a pus în pericol realizarea manifestării, a fost modul de finanțare a acesteia și, spre regretul nostru, însăși conducerea asociației a creat încurcătura. Asociația avea la ora respectivă (mai 2017) un cont inactiv, în care cei doi parteneri, respectiv sponsori nu au putut vira sumele aprobate. În ultimă instanță s-a apelat la secretarul general al S.N.R. care a permis

virarea unor sume în contul S.N.R., de unde banii au putut fi ridicați de organizatori, motiv pentru care sigla S.N.R. apare pe unele înscrisuri oficiale; a fost explicația dată de către organizatori și însușită, cu observațiile aferente, de către conducerea asociației.

La Adunarea generală s-au făcut referiri critice în acest sens. Drept urmare la întoarcerea de la Bacău, a fost deschis un nou cont la CEC Bank - Filiala Petroșani, respectiv a fost numit un casier care a preluat această funcție pe timp de un an.

Au existat numeroase lucruri care par a fi mărunțișuri, dar inexistența lor pune în imposibilitate desfășurarea normală a unei manifestări pe plan național.

Lipsa panourilor-suport, a meselor, a scunelor, articole în presa scrisă sau vorbită, montarea afișelor, iar enumerarea ar putea continua, pot crea animozități.

Cazarea participanților s-a realizat în două locații: Hotel „Decebal” și Centrul Internațional de Cultură și Arte „George Apostu”. Tot în aceste locații participanții au servit micul dejun.

Toate componentele congresului, expoziția colectivă la care au participat efectiv 82 de colecționari, ședința de deschidere a congresului, Adunarea generală A.C.I.R. ședința Comitetului de conducere A.C.I.R., sesiunea de comunicări, masa festivă, au avut loc la Centrul Internațional de Cultură și Arte „George Apostu”.

Sala expozițională, a cărei aranjare era lăsată de obicei pe ultima zi, era gata în 25 mai 2017.

Singura problemă care a fost rezolvată rapid a constituit-o montarea unor ancore care să asigure stabilitatea panourilor-suport și afișarea benerului care va marca manifestarea. În rest, mesele și scaunele erau la locurile lor, fiind suficiente pentru aproximativ 90 colecționari.

Joi au fost montate și câteva exponate ale gazdelor. Astfel expoziția, odată finalizată, va ocupa trei laturi ale sălii, iar în centru se va desfășura bursa de insigne.

Vineri, 26 mai 2017, considerată prima zi a manifestării, a fost rezervată sosirii participanților, cazării lor, respectiv montării exponatelor. Astfel la Bacău majoritatea participanților care, după ce s-au cazat la Hotelul „Decebal”, s-au ocupat de aranjarea exponatelor. Bineînțeles că unii și-au deschis clasoarele, pornind să caute piesele dorite.

După masă, la ora 19⁰⁰ a început ședința Comitetului de conducere A.C.I.R. la care a participat președintele A.C.I.R. prof. Tiberiu Kelemen, ec. Ștefan Dina, vicepreședinte, Ilin Milan, vicepreședinte, Beke Ernő, vicepreședinte, Dumitru Pușcașu, secretar A.C.I.R., iar în partea a doua a ședinței s-au alăturat celor prezenți, P.S.† Galaction, președinte de onoare A.C.I.R. și prof. Vilică Munteanu, organizatorul manifestării, care au fost reținuți în alte probleme.

Au lipsit din motive întemeiate: Viorel Stroe, prim-vicepreședinte A.C.I.R. și Stelian Brînzei, vicepreședinte, reținut la Botoșani având probleme de sănătate.

S-au discutat probleme importante care au primit girul de a fi prezentate a doua zi spre aprobarea Adunării generale. Procesul-verbal al ședinței care s-a încheiat la ora 21⁰⁰ va fi prezentat în alt capitol.

Sâmbătă, 27 mai 2017, este ziua cu cea mai mare densitate de evenimente, așa că după ce s-a servit micul dejun la ora 7⁴⁵, colegii care au fost cazați la Hotel „Decebal” s-au reunit în fața sălii expoziționale de la Centrul Cultural, dar diverse schimburi au început deja în parc.

După ce marea majoritate și-a ocupat locul la mese, au existat câțiva întârziați, ca de obicei, care au sosit noaptea și atunci își montau exponatele aduse. Astfel în jurul orei 9⁰⁰ trei laturi ale sălii erau „tapetate” cu mii de insigne divers colorate, creind un ambient aparte.

La ora 10⁰⁰ sala a fost pusă sub pază, iar noi ne-am deplasat în sala unde a avut loc ședința festivă de deschidere a celui de-al IX-lea Congres Național de insignografie din România.

Sala expozițională a Centrului de Cultură și Arte
„George Apostu”

În prezidiu au luat loc P.S.† Galaction, Consilier județean Arghir Aioanei, Beke Ernő, prof. Tiberiu Kelemen și prof. Vilică Munteanu.

A luat cuvântul prof. Vilică Munteanu care le-a dorit tuturor bun venit la Bacău și a anunțat că va fi intonat Imnul Național.

Domnul prof. Vilică Munteanu specifică faptul că actuala manifestare este o realizare a celor promise anul trecut la Băile Felix și a scos în evidență buna relație avută cu Consiliul Județean, cu Primăria și Consiliul Local Bacău, respectiv cu numeroșii sponsori care au

contribuit la realizarea manifestării.

În continuare domnul Consilier județean Arghir Aioanei dă citire cuvântului de salut venit din partea președintelui Consiliului Județean Bacău, domnul Sorin Brașoveanu. Prof. Vilică Munteanu a mulțumit, în numele participanților la congres, domnului Sorin Brașoveanu pentru mesajul plin de căldură și pentru suportul financiar care reprezintă aproximativ 45% din costurile realizării manifestării.

S-a dat cuvântul P.S.† Galaction, care a mulțumit celor doi organizatori (prof. Vilică Munteanu și prof. dr. Aurel Stanciu) și a subliniat că au trecut mulți ani de când s-a dorit organizarea unei manifestări de gen pe plaiuri moldave, dar acum începutul a fost făcut într-un mod frumos.

P.S.† Galaction a rămas plăcut impresionat de numărul mare de copii care participă la actuala manifestare. Acești copii reprezintă viitorul pasiunii noastre.

Într-o scurtă trecere în revistă a evoluției manifestărilor, se poate remarca o creștere calitativă a lor și a insignelor expuse, ceea ce reprezintă un fapt îmbucurător. De asemenea, „Jurnalul insignografic” a crescut mult și la ora actuală reprezintă un reper al culturii naționale.

Insigna, prin calitățile ei, este un bun mesager, care are menirea să facă cunoscute viitorimii realizările activității culturale frumoase și educative.

A intrat în tradiția noastră ca la fiecare reuniune să aducem un omagiu înaintașilor care au trecut la cel veșnic. În anii din urmă trista menire a revenit profesorului Tiberiu Kelemen, președintele A.C.I.R. care și anul acesta prezintă câte un scurt necrolog în memoria celor care au fost colegii noștri: Cimpoi Mihai din Rm. Vâlcea, comandor aviator (r) Popescu Marius-Călărași, din București și Poenariu Dumitru din Petroșani (detalii în pagina 88-89). În memoria tuturor se păstrează un moment de reculegere.

Domnul prof. Vilică Munteanu a precizat că lucrările celui de-al IX-lea Congres sunt dedicate memoriei întemeietorului mișcării insignografice românești, col (r) Dogaru Ioan, originar din Bacău, lucru aprobat de conducerea A.C.I.R. La manifestarea actuală, în semn de respect, participă și doi nepoți ai col (r) Dogaru Ioan, care au primit câte o medalie comemorativă, lucrată de artistul gravor Constantin Dumitrescu. Anul acesta col (r) Dogaru Ioan ar fi împlinit 95 de ani.

Ec. Ștefan Dina, președintele Clubului Numismatic „Mihai Eminescu” din cadrul Cercului Militar național, a prezentat o emoționantă evocare intitulată „Colonelul băcăuan Ioan Dogaru - inițiatorul insignografiei românești” (evocarea integrală la pag 7).

Dumnezeu sa-l odihnească în pace!

Prof. Tiberiu Kelemen, președintele A.C.I.R. înmânează colegului prof. Vilică Munteanu, o plachetă lucrată manual și o diplomă-drept amintire a organizării Congresului insignografic la Bacău – prima manifestare de gen din Moldova. De asemenea îi sunt înmânate domnului ing. Silviu Dobraș un platou ornamental și o diplomă pentru contribuția la mișcarea insignografică din țara noastră.

În continuare sunt înmânate, în premieră, însemnele primelor două titluri, de „Colecționar emerit”, P.S.† Galaction (Alexandria) și Ilin Milan (Timișoara). Acordarea titlurilor vine să înlocuiască premiile „Floarea de colț” (detalii la pag 21).

Premiul „Floarea de colț” va fi acordat în continuare de către Clubului Numismatic „Mihai Eminescu”, cu predilecție copiilor și tinerilor colecționari, cei care să sperăm, că vor duce mai departe flacăra pasiunii pentru INSIGNĂ.

Domnul ec. Ștefan Dina face în acest sens primele nominalizări:

- Premiul III Raul Rovinar - Vălișoara
- Premiul II Andrei Remescu - Tg. Jiu
- Premiul I Mihaela Ivan - Focșani

Premiile constau dintr-o diplomă și o insignă deosebită realizată într-o instituție specializată din București.

Domnul Boer Gheorghe ne spune că, și anul acesta lucrează la un album care să cuprindă toți colecționarii care activează în cadrul A.C.I.R. Înmânează două albume foto cu imagini culese la cel de-al VIII-lea Congres de la Băile Felix domnilor ing. Silviu Dobraș-organizatorul manifestării de acolo și prof. Tiberiu Kelemen președintele A.C.I.R.- pentru arhiva asociației.

Domnul ec. Ștefan Dina a mulțumit organizatorilor pentru efortul depus de a promova imaginea celui care a fost întemeietorul insignografiei românești. A oferit o serie de diplome din partea Cercului Militar Național și a Clubului Numismatic „Mihai Eminescu” domnilor Cosmin Nicula - primarul Municipiului Bacău și Dragoș-Daniel Ștefan viceprimar.

Domnul gravor Constantin Dumitrescu, care s-a străduit să realizeze o medalie cât mai fidelă a efigiei col (r) Dogaru Ioan care anul acesta (2017) ar fi împlinit 95 de ani, medalie bătută pe tombac într-un tiraj de 20 exemplare, va fi înmănată persoanelor care s-au implicat în organizarea manifestării.

Momentul transmiterii Cupei Colecționarilor de insigne care va poposi un an la Bacău, în custodia prof. Vilică Munteanu.

Domnul Ilin Milan acordă Cupa continuității domnului prof. Vilică Munteanu.

Astfel momentele festive care au deschis lucrările celui de-al IX-lea Congres Național s-au încheiat, iar participanții au efectuat poza de grup, care va marca faptul că au fost prezenți în premieră la Bacău.

La ora 14⁰⁰ a început Adunarea generală a A.C.I.R. unde au fost dezbătute și aprobate hotărârile propuse în cadrul ședinței Comitetului

de conducere a A.C.I.R. (Proces verbal la pagina 83).

Toate comunicările al căror text a ajuns la secretarul asociației, domnul Dumitru Pușcașu, au fost publicate în numărul 17 al „Jurnalul insignografic”. Spre regretul nostru, cu toate insistențele telefonice ulterioare, nu au ajuns la redacție decât 13 materiale, care au fost publicate.

Seara, la ora 20⁰⁰, toți participanții au fost invitați la masa festivă, care a avut la Centrul Internațional de cultură și arte „George Apostu”.

După o zi grea, obositoare, a venit un moment de relaxare care ne-a bine dispus pe toți, dar ne gândim cu toții că s-a muncit din greu un an la pregătirea manifestărilor, care s-au concretizat în două zile în care pur și simplu „au zburat”.

Duminică, 28 mai 2017, foarte relaxați mulți colegi au început schimburile de insigne și căutările înfrigorate întreprinse prin clasoare, cutii și borcănase încă de la ora 8⁰⁰.

La ora 10⁰⁰ a început festivitatea de recompensare a participanților la lucrările celui de-al IX-lea Congres Național și cea de-a XLIII-a Expoziție colectivă de insigne. Recompensarea a fost efectuată de către prof. Vilică Munteanu-organizatorul manifestării și prof. Tiberiu Kelemen, președintele A.C.I.R.

Aurel Deca - Alexandria

Marin Crișu - Brașov

Generația viitoare: juniorul Petre Alin Cristian și tatăl Petre Lucian- București

Tată și fiu : Ștefan Dina și juniorul Șerban Radu din București.

Aaron Fazakas - Cluj Napoca

Două generații: Gergely Ladislau și fiul László din Sfântu Gheorghe.

Recompensele au constat dintr-o diplomă care atestă participarea la manifestare și o plachetă casetată, realizată la Firma „ACCESORII PROD” Oradea.

La discuțiile care au încheiat lucrările Congresului NU s-a arătat nimeni dispus să organizeze Congresul al X-lea, lucru la care conducerea A.C.I.R. se aștepta.

Domnul prof. Vilică Munteanu a rostit fraza care pune capăt manifestării. Cel de-al IX-lea Congres Național de insignografie a ajuns la final și cea de-a XLIII-a Expoziție colectivă poate fi demontată.

Ne-am despărțit, totuși cu speranța că întâlnirile noastre anuale care trenează de peste patru decenii, nu se vor opri la Bacău și nu vor deveni doar amintiri frumoase.

Caseta tehnică

- A fost lansat nr.4 al „Gazetei colecționarului de insigne”.
- S-a pus în circulație Insigna A.C.I.R. 2017.
- S-a pus în circulație insigna oficială a congresului.
- La realizarea Expoziției colective netematizate au participat 82 de colecționari de insigne.
- Au fost expuse 240 de panouri, conținând convențional 14.400 insigne.
- S-a pus în circulație medalia și insigna comemorativă „col.(r) Dogaru Ioan”, care ar fi împlinit 95 de ani, operă a gravorului Constantin Dumitrescu.
- Au fost oferite primele două titluri de „Colecționar emerit”.
- Au fost oferite primele trei premii „Floarea de colț” de către Clubul Numismatic „Mihai Eminescu” copiilor.
- Ca o neîmplinire putem aminti faptul că sesiunea de comunicări nu a avut loc din motive obiective legate de sala de ședințe; materialele pregătite în acest scop sunt publicate în „Jurnalul insignografic” Nr.17/2017.

PREȘEDINTE A.C.I.R.,
Prof. Tiberiu Kelemen

SECRETAR,
Dumitru Ioan Pușcașu

TITLUL „COLECȚIONAR EMERIT” - ACORDAT ÎN PREMIERĂ

Stimați colegi,

Anul trecut, după ce au fost înmânate ultimele premii „Floarea de colț”, s-a făcut anunțul că, începând din 2017 va fi acordat onorantul titlu de „Colecționar emerit” pentru colegii cu multă experiență, împărtășită celor tineri, celor care organizează manifestări insignografice, în vederea menținerii continuității reunitilor noastre, pentru participarea cu studii insignografice în cadrul sesiunilor de comunicări, pentru înființarea și coordonarea unor cercuri cu profil preponderent insignografic etc.

Prima dată instituirea titlului de „Colecționar emerit” a fost discutată în anul 2016, în cadrul ședinței Comitetului de conducere operativă A.C.I.R. S-a cerut părerea în scris a mai multor colegi și astfel s-a stabilit o primă versiune a criteriilor de acordare și variantelor de insigne ale titlului. Acestea au fost prezentate în Programul-catalog al reuniunii de la Băile Felix pentru a fi supuse aprobării Adunării generale.

A urmat o nouă rundă de discuții în cadrul Comitetului de conducere operativă, după întoarcerea de la Băile Felix, ajungându-se astfel la forma finală a criteriilor, care sunt publicate și în Programul-catalog al reuniunii de la Bacău.

Titlul va fi acordat timp de 10 ani, în perioada 2017 - 2026, numai de către A.C.I.R.

În data de 16 ianuarie 2017 machetele trofeelor au fost duse la Firma „ACCESORII PROD” Oradea pentru execuție.

Pe viitor nominalizările laureaților vor constitui o sarcină onorantă, dar deosebit de dificilă, fiind conștienți că nu-i vom putea mulțumi pe toți colegii, deoarece se vor acorda anual doar două titluri.

După o lungă dezbateră a Comitetului de conducere operativă, s-a hotărât că azi vom acorda primele două titluri de „Colecționar emerit” unor colegi care, după părerea noastră, au întrunit cu prisosință criteriile stabilite.

Prima nominalizare a titlului de „Colecționar emerit” s-a făcut anul acesta sub imperiul emoțiilor. Dacă în anii trecuți în rândul membrilor Comitetului de conducere operativă a asociației au existat divergențe, acum opinia membrilor a fost unanimă în privința acordării primului titlu.

Pentru a nu mări suspansul, sunt în măsură să-l prezint pe primul „Colecționar emerit” din cadrul A.C.I.R. în persoana P.S.†Galaction, episcopul Alexandriei și Teleormanului, pentru activitatea remarcabilă depusă de-a lungul anilor în domeniul numismaticii și insignografiei din România.

Un moment fericit l-a constituit organizarea, în colaborare cu Muzeul Teleorman, a celui de-al XV-lea Simpozion Național de numismatică – eveniment marcat și prin emiterea unei insigne. La manifestare a participat conducerea S.N.R. care a ramas impresionată de modul exemplar de desfășurare a manifestării. În acest cadru s-a propus înființarea unei Secții Numismatice la Alexandria. Astfel, la data de 14 mai 1998, ia ființă la Alexandria cea de-a XXVI-a Secție numismatică, al cărei președinte de onoare a fost ales P.S.†Galaction.

La data de 2 august 2001 președintele secției, d-na Veronica Predoi demisionează, iar conducerea secției este preluată de P.S.†Galaction.

Din acel moment colectivul secției, formată din 14 membri, a devenit, conform previziunilor regretatului dr. Constantin Preda, unul foarte activ sub o conducere înțeleaptă.

În perioada 1-2 septembrie 2007 are loc la Alexandria cea de-a XXXIII-a Reuniune a colecționarilor de insigne. În cadrul festiv prilejuit de deschiderea reuniunii P.S.†Galaction este recompensat, în premieră cu primul premiul „Floarea de colț”.

Tot în același an P.S.†Galaction a avut un aport substanțial (am putea spune hotărâtor) în realizarea Simpozionului Național de numismatică de la București - Otopeni.

În anii 2011 și 2012 s-au realizat, în parteneriat între Secțiile Numismatice Alexandria și Petroșani, două Congrese Naționale de insigne, foarte apreciate.

În anul 2015 P.S.†Galaction organizează la Bușteni, în regim de avarie, am putea spune, Simpozionul Național de numismatică.

Trebuie menționat că în perioada 2004-2010 P.S.†Galaction a deținut funcția de vicepreședinte al Societății Numismatice Române, iar în 2011 a fost ales în funcția de președinte onorific al Asociației Colecționarilor de Insigne din România.

Pentru îmbogățirea colecțiilor personale ale membrilor secției și nu numai au fost inițiate numeroase emiteri de medalii și insigne.

Având în vedere realizările enumerate și multe altele la fel de valoroase, primul titlu de „Colecționar emerit” îi revine P.S.†Galaction, căruia îi dorim, cu această ocazie deosebită, multă sănătate!

În perioada de pionierat a activității insignografice, un coleg deosebit de tenace a avut o contribuție hotărâtoare în organizarea a cinci ediții ale întâlnirilor colecționarilor de insigne la Timișoara (1976, 1981, 1983, 1986 și 1987), menținând astfel continuitatea reuniunilor noastre.

Organizează, de la 1 mai 1981, prima ediție a „EXPO BANATICA” – o manifestare având caracter local, polarizând în special interesul colecționarilor din Banat.

În luna mai 1983, cu ocazia celei de-a IX-a Întâlniri a colecționarilor de insigne de la Timișoara, pune în circulație „Cupa transmisibilă a colecționarilor de insigne”. A contribuit hotărâtor ca în anii

1983, 1985, 1986, 1987 Secția Timișoara să câștige acest important trofeu. De asemenea, prin Regulamentul de acordare, Cupa a mai revenit Secției Numismatice Timișoara în anii 1976, respectiv 1981 (conform art.6), cu aportul aceluiași coleg.

La data de 18 decembrie 1983, împreună cu colegii Milovan Pavel și Butum Ioan, înființează „Clubul Numismatic al colecționarilor de insigne din Timișoara”. Clubul a fost prima asocierie a colecționarilor de insigne activând sub președinția colegului Ilin Milan.

Odată cu apariția „Jurnalului insignografic” a devenit un colaborator valoros, publicând articole deosebit de interesante.

Pentru meritele în activitatea insignografică a fost recompensat, în 2008, cu Premiul „Floarea de colț”.

A participat aproape la toate manifestările majore în domeniul insignografic, prezentând în cadrul sesiunilor de comunicări, studii insignografice valoroase. Din anul 2009, odată cu înființarea Asociației Colectionarilor de Insigne din România, deține funcția de vicepreședinte al asociației pe Zona Banat.

Ținând cont de realizările enumerate, de funcțiile avute, conducerea A.C.I.R. îi acordă titlul de „Colectionar emerit” colegului ILIN MILAN din Timișoara, dorindu-i totodată multă putere de muncă, sănătate și ani lungi de viață!

PREȘEDINTE A.C.I.R.
Prof. Tiberiu Kelemen
PRIM-VICEPREȘEDINTE A.C.I.R.
Stroe Viorel
SECRETAR A.C.I.R.
Dumitru Ioan Pușcașu

CUPA TRANSMISIBILĂ „ILIN MILAN” SIMBOLUL ISTORIOGRAFIEI ROMÂNEȘTI

**Prof. Tiberiu Kelemen
Petroșani**

Perioada de pionierat a insignografiei din țara noastră a fost marcată de organizatorii întâlnirilor și prin diverse surprize pe care le așteptau participanții.

Astfel, colecționarii mai în vârstă ar trebui să-și amintească cu multă plăcere de diploma rotundă și medalia încastrată într-un plic, care au marcat în anul 1977 întâlnirea de la Craiova, organizată de către inginerul Gheorghe Tudor, unică până în prezent; de punerea în circulație, în cadrul întâlnirii de la Arad din anul 1980, de către regretatul Istrate Secundus Ghiocel, a însemnului colecționarilor de insigne. Până în anul 2016 această piesă a rămas singulară în peisajul insignografic.

Tot la capitolul amintiri pot fi remarcate și primele medalii de porțelan, care în perioada 1984-1993 au însoțit expozițiile de la Târgu Secuiesc, organizate de către Beke Ernő.

Pe aceeași linie se pot înscrie și inițiativele colegilor de la Timișoara, unde la data de 28 mai 1983, cu ocazia celei de-a IX-a Întâlniri, la inițiativa colegului Ilin Milan, a fost lansată cupa transmisibilă a colecționarilor de insigne sau, cum este cunoscută între colecționari, Cupa „Ilin Milan”. Este primul trofeu important din insignografia românească.

Ca titlu de curiozitate, la data de 18 decembrie 1983 ia ființă Clubul numismatic al colecționarilor de insigne, președinte fiind Ilin Milan.

Cupa este compusă din trei părți: un soclu din lemn de nuc lustruit, pe care este prinsă o plăcuță gravată pe trei rânduri: FONDATOR ILIN MILAN - 1983; urmează piciorul metalic al cupei cu înscrisul tot pe trei rânduri: CUPA COLECȚIONARILOR DE INSIGNE; și în sfârșit, cupa propriu-zisă din alamă cromată, pe care sunt fixate insignele tuturor reuniunilor care au avut loc până în prezent.

Cupa este prevăzută cu două mânere rabatabile și are o înălțime totală de 380 mm, respectiv un diametru maxim de 180 mm.

Cupa este destinată recompensării secției sau orașului de proveniență a colecționarilor în urma punctajului obținut, respectiv secția-gazdă, dacă nu este organizată expoziție-concurs (articolul 2 din Regulamentul de acordare a trofeului), deci cupa nu este un trofeu individual.

Spicuind din regulament, apare o altă reglementare importantă: cupa se consideră acordată din oficiu secției organizatoare ale reuniunilor care au avut loc în perioada 1975-1982 (articolul 6).

Astfel se pot constata două perioade distincte în modul de acordare a cupei: prima perioadă este strict statistică. Au beneficiat de aceste prevederi:

1. 1975 – Secția Petroșani
2. 1976 – Secția Timișoara
3. 1977 – Secția Craiova
4. 1978 – București - C.C.A.
5. 1979 – Secția Petroșani
6. 1980 – Secția Arad
7. 1981 – Secția Timișoara
8. 1982 – Secția Arad

Cea de-a II-a perioadă de acordare a cupei, funcție de punctaj, începe din anul 1983, cu ocazia celei de-a IX-a Întâlniri a colecționarilor de insigne de la Timișoara, când cupa a fost pusă efectiv în circulație oficial de către inițiatorul ei – Ilin Milan.

Pe cupă erau deja prinse primele opt insigne care marcau tot atâtea întâlniri în diverse orașe ale țării, care au avut loc până în 1982 inclusiv.

Timișoara 1983

Bacău 2017

În anii următori Cupa transmisibilă a fost câștigată de către următoarele formațiuni:

1	1983 – Secția Timișoara	6	1988 – Secția Petroșani
2	1984 – Secția Petroșani	7	1989 – Secția Petroșani
3	1985 – Secția Timișoara	8	1990 – Secția Petroșani
4	1986 – Secția Timișoara	9	1991 – Secția Petroșani
5	1987 – Secția Timișoara	10	1992 – Secția Petroșani

11	1993 – Secția Petroșani	24	2006 – Secția Petroșani
12	1994 – Secția Petroșani	25	2007 – Secția Alexandria
13	1995 – Secția Petroșani	26	2008 – Secția Petroșani
14	1996 – Secția Petroșani	27	2009 – Secția Petroșani - A.C.I.R.
15	1997 – Secția Petroșani	28	2010 – Hobby Cserebere Club Tg. Secuiesc
16	1998 – Secția Petroșani	29	2011– Secția Petroșani - A.C.I.R.
17	1999 – Secția Petroșani	30	2012 – Secția Alexandria
18	2000 – Hobby Cserebere Club Tg. Secuiesc	31	2013 – Cercul numismatic „Mihai Eminescu” București
19	2001 – Secția Petroșani	32	2014 – Secția Petroșani - A.C.I.R.
20	2002 – Secția Petroșani	33	2015– Hobby Cserebere Club Tg. Secuiesc
21	2003 – Secția Petroșani	34	2016 – SC ACCESORII PROD Oradea
22	2004 – Secția Petroșani	35	2017 – Bacău Centrul Internațional de Cultură și Arte „George Apostu”
23	2005 – Hobby Cserebere Club Tg. Secuiesc		

Acesta au fost lungul drum prin țară al celui mai îndrăgit trofeu din activitatea noastră.

După toți acești ani, datorită unor condiții nu tocmai bune, cupa trebuia recondiționată prin scoaterea tuturor insinelor existente și efectuarea unor lucrări de galvanizare.

Recondiționarea extrem de migăloasă, prin demontarea celor 42 de insigne, curățarea, nichelarea și remontarea pieselor, a fost făcută cu mult profesionalism de către Firma ACCESORII PROD Oradea în anul 2016, iar cupa a îmbrăcat astfel o haină nouă, recăpătându-și vechea strălucire.

Pentru toți colecționarii de insigne, indiferent dacă au activat în cadrul secțiilor numismatice, al cluburilor sau acum al A.C.I.R. Cupa transmisibilă a colecționarilor de insigne sau simplu Cupa „Ilin Milan”, este simbolul continuității activității noastre, martore fiind cele 43 de insigne prinse pe ea, marcând tot atâtea întâlniri, reuniuni sau congrese.

INSIGNELE REUNIUNII DE CÂNTĂRI A INDUSTRIAȘILOR ȘI MESERIAȘILOR „ARMONIA” DIN FABRIC TIMIȘOARA (GEWERBE HARMONIA TEMESWAR-FABRIC).

**Ilin Milan
Timișoara**

La Ospătăria „La Trei Iepuri” din Timișoara str. Ștefan cel Mare nr.1, în data de 10 mai 1885 se constituie reuniunea de cântări, iar în cadrul adunării generale se votează și statutul cu 12 articole, astfel că la articolul 11 se stabilește insigna societății care reprezintă o liră stilizată realizată din tablă de argint, cu panglică în forma unui triunghi răsturnat de culoare roșie; iar art.12 stabilește deviza reuniunii: În pace și furtună, Cântarea este un însoțitor.

Ministerul de interne cu nr.37201/VIII din data de 18 august 1885 aprobă statutul reuniunii, astfel că la 7 august 1887 se sfințește steagul reuniunii.

Reuniunea, cu toate că avea titlu german, a fost compusă din: germani, români, maghiari, sârbi, evrei și greci, populații care făceau parte din cartierul Fabric (de fapt un cartier cu multe fabrici și ateliere meșteșugărești), iar oamenii aveau la societățile cu activități culturale din cartier.

Corul participă la festivalul de muzică și cântări din 20-24 august 1903 din Timișoara, fiind condus de Dl Marko Grosskopf, fiind premiat cu eșarfa din mătase pentru steag.

În noiembrie 1908 corul are un nou dirijor, compozitorul Hubert Karoly, iar în 1909 participă la festivalul de la Lugoj. Pe lângă muzică, cor și orchestră reuniunea avea echipe de teatru și umor, participând activ la viața culturală din Timișoara și împrejurimi.

Adunarea generală din 1924 relege conducerea astfel: Președinte Nicolae Schnur, Locțiitor Petru Schajbert, Vicepreședinte Mihai Fekete, Secretar Augustin Prager, Casier Mihaju Oppert, Controlori Gaspar Gredl, Gheorghe Gutjar, Frideric Blank, Alfred Walter, Ioan Scultz; Arhivar Antoniu Iovanovici, adunarea generală a hotărât ca limba oficială să fie germana, reuniunea avea 358 membri, iar adunarea generală a durat 5 ore.

Balanța financiară la 30 iunie 1923-1924 a fost: încasări (venit) de 51.100,30 lei și cheltuielile tot, 51.100,30 lei, din care lea de dirijorului 4.800 lei, lea de încasatorului-casierului de 720 lei și pentru insignă 1.800 lei.

În 15 - 16 iunie 1935 au loc manifestări prilejuite de jubileul împlinirii a 50 de ani al reuniunii de cântări Armonia, iar nașa steagului a fost Olga Dudici; festivitatea organizându-se la restaurantul Horga din Timișoara str. Ștefan Octavian Iosif (meniul la banchet a costat 40 lei/persoană).

La 5 august 1924 se depune la Tribunalul Timiș-Torontal dosarul 6118/3/1924, iar încheierea Tribunalului Timiș-Torontal din 13 ianuarie 1925 recunoaște personalitatea juridică și se înscrie în registrul persoanelor juridice sub nr.22.

Adunarea generală din 26 februarie 1939 alege noua conducere, astfel: Președinte Sundhausen Ștefan, Vicepreședinți: Ferdinand Gutjar și Rudolf Franze, Secretar Ioan Neufeld, Grefier Adalbert Kuntz, Casier Ioan Duport, Cenzori Josif Lehae Senstein și Ioan Haiu, Dirijor George Rewensky, Președinte de cântări Emil Stepanov, Arhivari Ioan Pflug și Ioan Biho, Purtatori de steag: Josif Tierjung și Enric Ladislau, Președinte de aranjare Adalbert Kaserat, Jurist Dr. George Ristici și 14 membri.

Totuși la 07 septembrie 1939 se modifică conducerea, astfel: Președinte Carol Franzen, Vicepreședinți: Ștefan Chiruță și Josif Toffig, membrii: Wiliam Deixner, Mihail Joblas, Ioan Zipp și Ștefan Stoianovici. Societatea a functionat și după 1940.

INSIGNELE

Insignele au fost confecționate la un atelier de bijuterii din Timișoara, partea superioară sau corpul textil este un triunghi răsturnat din moară roșu, iar insigna propriu zisă - realizată prin presare și decuparea unei foi din argint, uneori aurită, desen similar la toate cele șase insignes, ca fond respectiv corpul insignei partea metalică, iar prim-planul insignei are aplicate două fișii (eșarfe) din alamă argintată sau aurită, prin îndoirea a două sârmulițe prin două orificii presate pentru fiecare fâșie în corpul metalic din argint.

Desenul corpului metalic din argint, are în cimier (vârf) trei frunze din ramură de măslin, care este așezată pe bara superioară a celor cinci coarde ale harpei (harfei), partea stângă a corpului harpei are o ramură de maslin care pleacă de pe bara inferioară a celor cinci coarde văzându-se tot trei frunze și un dinte de roată dințată ascuțită, partea dreaptă a corpului harpei stilizate are de jos în sus patru dinți de roată (reprezentând mecanica respectiv industria), harpa este așezată pe un postament în unghi.

Foto.1. Insigna cu înălțimea de 97 mm și lățimea de 56 mm are greutatea de 9,15 grame, triunghiul răsturnat (specific și medaliilor și ordenelor), are baza de 56 mm și laturile de 51 mm, are ca sistem de prindere ac obișnuit de siguranță de 50 mm lungime care pătrunde baza triunghiului, triunghiul având două părți unite prin capsă metalică neagră, culoarea roșu-visiniu moarat, vârful triunghiului fixat prin coasere de zăua corpului metalic realizată prin presare.

Corpul metalic al insignei are înălțimea de 55 mm, lățimea de 28 mm și este din argint aurit (peste 4gr.) ca plan depărtat, iar în prim plan avem o fâșie din alamă în unghi de 45 grade care este fixată cu două sârmulițe pe partea mediană a corpului metalic din partea stângă jos

spre partea dreaptă sus, în banda de 5 mm avem textul excizat: IPAR OSZANG (Armonia meseriașilor), pe fâșia fixată cu două sârmulițe de postament, avem excizat: TEMESVAR (Timișoara).

Reversul insignei, fără semne sau litere.

Foto 2. Insigna are înălțimea de 92 mm lățimea de 30 mm și greutatea de 7,52 gr. are triunghi textil roșu moarat, cu laturile egale de 30 mm, sistem de prindere cu ac de siguranță pentru insigne care pătrunde baza triunghiului simplu având lungimea de 36 mm, vârful triunghiului fiind fixat de gaica perpendiculară a corpului metalic prin coasere.

Corpul metalic are înălțimea de 60 mm și lățimea de 30 mm și este argint aurit (peste 4 gr.) ca plan departat avem sudată o gaică din două benzi înguste lipite perpendicular de cimier (cele 3 frunze de măslin), în prim plan avem o fâșie din alamă argintată în 45 grade fixată de corpul metalic; partea mediană de la stânga jos spre

dreapta sus în banda de 5 mm avem pe două rânduri un text scris cu litere excizate astfel: sus IPAR OSZANG și dedesubt GEWERBE HARMONIA (Armonia meseriasilor), iar pe fișia așezată pe postament avem cu litere excizate înscris TEMESVAR (Timișoara). În partea inferioară avem o eșarfă în unghi deschis cu lățimea de 30 mm înălțimea eșarfei de la 4 mm la 6 mm partea din

dreapta a privitorului cu litere ștanțate SECRETAR (Secretar).

Pe reversul insignei nu avem semne sau litere.

Foto.3. Insigna are înălțimea de 78 mm, lățimea 33 mm și greutatea 6,23 gr triunghi cu laturile egale de 33 mm de culoare roșu moarat cu ac de siguranță insigna având lățimea de 40 mm care este petrecut prin baza triunghiului, iar vârful este cusut de o za care trece prin gaica perpendiculară a corpului metalic aurit.

Corpul metalic are înălțimea de 53 mm, lățimea de 28 mm și este din argint aurit (peste 4 gr.) ca plan îndepărtat avem pe cimier cele trei frunze de măslin și o gaică perpendiculară, în prim plan avem o fâșie din alamă argintată la 45 grade fixată de corpul metalic de la stânga jos spre dreapta sus, în banda de 5 mm. pe două rânduri avem HARMONIA (Armonia meseriașilor) iar pe fișia fixată pe postament avem în banda inclinată cu litere excizate TEMESVAR (Timișoara).

Revers: Nu avem semne sau litere.

Foto.4. Insigna cu înălțimea de 78 mm., lățimea de 26 mm iar greutatea de 10,22 gr triunghi roșu moarat cu laturile egale de 28 mm, avem un ac de siguranță specific insinelor cu lățimea de 35mm în centrul triunghiului avem semn de participare la festivalul muzical de la LOGOS (Lugoj) din anul 1909 cu o cunună cu două jerbe din ramuri de măslin împreunate în formă de cerc, în mijloc cifra romană X probabil al X-lea festival muzical, din metal alb, iar la bază avem o eșarfă legată în fluture dublu, semnul fixat de triunghi prin trei bare mici îndoite, triunghi fixat de

corpul metalic prin coasere de o za a corpului metalic.

Corpul metalic are înălțimea de 55 mm, lățimea de 28 mm argint; ca plan îndepărtat avem în cimier o za presată în corp, iar în prim-plan avem o fișie din alamă sudată, la 45 grade, fixată de corpul metalic de la stânga jos spre dreapta sus în linie mediană, în banda de 5 mm avem litere IPAR OSZANG (Armonia meseriașilor), iar pe fâșia fixată pe postament în banda de 5 mm avem litere excizate TEMESVAR (Timișoara).

Revers: Nu avem semne sau litere.

Foto.5. Insignă cu înălțimea de 75 mm, lățimea 34 mm și greutatea de 4,85 gr triunghi cărămiziu-portocaliu cu baza de 34 mm și laturile de 31 mm sistem de prindere cu ac de siguranță simplu, colorat negru fixat de triunghi prin coasere, nedepășind conturul triunghiului, triunghiul fixat de corpul metalic prin coasere de o gaică din fir sudată. Orizontal, în centrul triunghiului avem cifra 32 ce poate însemna aniversarea a 32 de ani de la constituire sau de activitate a societății?

Corpul metalic, are înălțimea de 55 mm, lățimea de 28 mm, confecționată din argint, ca plan îndepărtat avem o gaică din fir metalic sudată de corpul metalic, realizând planul corpului, în prim plan avem o fisie de alama sudată la 45 grade fixată pe linia mediană de la stânga jos spre dreapta sus în banda de 5 mm avem litere excizate GEWERBE HARMONIA (Armonia meseriașilor), iar pe fâșia fixată pe postament în unghi avem în bandă excizate literele TEMESVAR (Timișoara).

Revers: Nu avem semne sau litere.

Foto.6. Insigna numai cu corpul metalic are înălțimea de 50 mm, lățimea de 28 mm, greutatea de 4,1 gr din argint aurit are în prim-plan aplicată o fâșie mediană la 45 grade alămită cu banda de 5 mm de la stanga jos spre dreapta sus, literele excizate GEWERBE HARMONIA (Armonia meseriașilor) și fâșia aplicată pe postamentul harpei, litere excizate în bandă TIMIȘOARA. Insigna confecționată după 1922.

Foto.7. Semn specific societăților muzicale folosit ca anexa, are înălțimea de 22 mm iar lățimea de 21 mm și greutatea de 1,82 grame din argint.

Aversul are o harpă stilizată ca și celelalte insigne, având trei coarde și corpul în arabesc, asezat pe o eșarfă deschisă în arc cu litere excizate HARMONIA (Armonia).

Reversul are sistem de prindere prin broșă verticală de 23 mm.

Bibliografie: Directia Județeană Timiș a Arhivelor Naționale, Fondul Tribunalul Timiș-Torontal, Dosarul nr.147/1924 cerera 6118 din 5 august.

D.J.T.A.N. Dosarul Fondului Tribunalul Timiș-Torontal Dosar.22/1925.

D.J.T.A.N. Fondul T.T.T. Dosar registru nr.160/1924.

Cartea: Societatea Filarmonica din Timișoara-Cronica istorică a muzicii a Europei de Sud 1850-1950 de Dr.Franz Metz, Editura Muzica Sud Estică. Munchen 2005.

INSIGNELE DRUMETILOR MONTANI DIN SERBIA

Dr.Mijatovici Slobodan
Pancevo - Serbia
Traducere
Ilin Milan – Timișoara

Începuturile drumeției montane în Serbia sunt situate în anul 1875; dar prima organizație de acest gen se constituie la Belgrad în anul 1901 sub denumirea de „Prima Societate Sârbească a Drumetilor Montani”.

Inițiatorii drumețiilor montane au fost oameni școliți în capitalele europene. Unul dintre aceștia a fost Prof.Dr. Josif Pancici, care a fost și primul președinte a Academiei Sârbe de Științe.

Prof. Dr. Josif Pancici este cunoscut prin descoperirile sale în domeniul botanicii, dar mai ales în studierea plantelor endemice, una dintre aceste plante ce a fost descoperită în Serbia poartă numele sau „Mohorul lui Pancici”.

Grupuri de studenți ai acelor timpuri au vizitat munții sârbești cea mai cunoscută drumeție a acestora a fost excursia Societății Drumeților Montani Sârbi pe muntele RTANJ în anul 1903.

La ora actuală Uniunea Drumeților Montani Sârbi (Planinarski Savez Srbije-PSS) are în jur de 152 societăți în Serbia, cu peste 15.000 de membrii. Uniunea Drumeților Montani și cluburile sale realizează anual peste 3000 excursii și acțiuni cu mai mult de 70.000 participanți.

Uniunea Drumeților Montani Sarbi este membră a Asociației Internaționale a Drumeților Montani (U.I.A.A.), a Asociației Pedestrașilor Europeni (E.R.A.) și a Asociației Drumeților Montani din Balcani (B.M.Y.).

Uniunea Drumeților Montani Sârbi are în jur de 300 de ghizi montani cu licență internațională și 250 membri ai Serviciului de Salvamont (G.S.S.); acest serviciu este parte a sistemului de situații deosebite și îngrijeste o rețea de trasee și drumuri montane cu o lungime ce depășește 6000 km. Prin Serbia trec două drumuri ale asociațiilor internaționale de pedestrii E4 și E7.

Ca rezultate sportive Uniunea Drumeților Montani din Serbia a realizat ,escaladarea acoperișului lumii Mont Everest 8848 m. cu 8(opt) drumeți montani din Serbia.

Drumeția Montană este sportul în care munții și natura sunt „stadioanele” pe care se scandează sloganul „În corpul sănătos suflet sănătos”, aceasta prezintă o largă paletă a posibilităților adaptate pentru toate vârstele, temperamentele, pentru familie sau școală și pentru toate grupurile individuale și sociale. Scopul principal al acestei pasiuni este petrecerea a cât mai mult timp în natură și munți, mișcarea pedestră, realizări sportive superioare dar și recreative.

Cu ocazia excursiilor, participanții se întâlnesc și leagă mai multe prietenii. Prin drumeții și acțiuni montane se dobândesc cunoștințe asupra mediului înconjurător și a planetei, iar scopul principal al participanților este grija, paza și apărarea naturii.

Drumeția Montană are mai multe discipline: drumeția montană, mersul pe jos ca disciplină de bază, alpinismul, speologia și alte acțiuni conexe.

Cultura mișcării drumeților montani este realizată prin: fotografie, pictură, literatură, cartografie și protecție a zonelor montane.

Colecționarea, presupune păstrarea cunoștințelor istorice despre toate aceste societăți: prin colectarea de documente despre drumeția montană, cum sunt: statute ale asociațiilor de profil, regulamente de funcționare a acestora, cotidienele drumeților montani, almanahuri, cărți, reclame, fotografiile societăților și ale membrilor săi, afișe, insigne, brelocuri etc.

Pentru colecționari cele mai interesante sunt insignele societăților, ale cluburilor, insignele aniversare, insignele de premiere, insignele de merit, și așa zisele insigne „traversare”.

În Serbia există 30 insigne „traversare” de merit diferite, acestea se acordau societății sau uniunii membrilor care parcurgeau un anumit traseu prin punctele prestabilite, traseele fiind marcate și însemnate.

Prima insignă sârbească este „Frusko Gorska transversala” constituită în 1956 și se acordă pentru efectuarea a 180 km de drumeție pe muntele Fruska Gora din Voivodina. Această transversală are 32 puncte de control. Obținerea acestei insigne de merit presupune să depuneți agenda cu toate ștampilele și fotografiile de la punctele trecute.

În Serbia există peste 40 de cabane ale drumeților montani și tendința de a se realiza un muzeu după exemplul țărilor europene dezvoltate.

INSIGNE

Foto.1. Prima Societate Sârbească a Drumeților Montani 1901.

Insigna în forma de scut stilizat pe verticală, având înălțimea de 43 mm, lățimea de 34 mm este din alamă, câmpul colorat cu email alb și pe cinci rânduri : milesimul 19-01 și textul : Prima; Societate; Sârbească; a Drumeților Montani, scris cu litere slave.

Revers: Sistem de prindere broșă verticală, insigna a fost confectionată de firma Decher und Soon din Munchen.

Foto.2.Uniunea Drumeților Montani din Serbia (P.S.S.) cu milesimul 1901.

Insigna din alamă, are aspectul specific ovalizat (ou cu vârful în jos pe verticală) așezat pe un postament orizontal, având înălțimea de 19 mm și lățimea de 13 mm. Circular câmpul este colorat cu email albastru având litere slave, metalice, înscris textul: Planinarski Savez Srbije (P.S.S.) adică Uniunea Drumeților Montani din Serbia. Câmpul central are culoarea galbenă a alamei și reprezintă Floarea de colț cu două frunze. Postamentul orizontal este elaborat, având înscris pe el milesimul 1901, câmp colorat cu email roșu.

Revers: Cu ac în unghi drept, confecționată de bijuteria ZIN din Belgrad.

Foto.3 Insigna jubiliară la 80 de ani de la prima excursie a Societății Sârbești a Drumeților Montani(S.P.D.) din1903.

Insigna din alamă are forma triunghiului echilateral (cu latura de 37 mm) cu laturile arcuite în unghi închis, în baza are tricolorul Jugoslav având sub milesimele 1903-1983, iar deasupra înscrisul „RTANJ 1600 m”. În latura stângă avem înscrisul cu litere slave, „pe urmele primei” și în latura dreaptă „excursii S.P.D.” (Societății Sârbești a Drumeților Montani), câmpurile aversului colorat cu email cald având culorile: roșu, albastru, galben, verde și tricolorul sârbesc.

Revers:Sistem de prindere tip broșă,insigna confecționată de firma Aurea Celje.

Foto.4. Insigna de merit, traversare “Fruska Gora”

Insigna, din alamă în forma unui triunghi elaborat cu baza de 31 mm și lateralele de 21 mm în banda bazei triunghiului avem înscrisul FRUSKA GORA cu litere latine în email roșu, iar latura stângă are o ramura de stejar tot cu email roșu, și în banda dreapta de sus în jos avem înscrisul TRANSVERZALA în email tot roșu, în câmpul triunghiului central avem peisaj montan cu email în trei culori, azuriu, verde și alb.

Revers: Sistem de prindere este de tip broșă orizontală, insigna numerotată, constituită în 1956 și confecționată la ICOM Zagreb.

Foto.5.Insigna FUSKA GORA 1924.

Similară ca aspect cu Foto.2, având înălțimea de 18 mm. și lățimea de 14 mm din alamă, în banda ovalizată la stânga cu litere chirilice Fruska Gora și banda ovalizată dreapta cu litere latine Fruska Gora, banda ovalizată cu email albastru, în câmpul central ovalizat avem culoarea galbenă a alamei având reprezentată floarea de colț, postamentul insignei este elaborat pe orizontală având milesimul 19-24 în email roșu.

Revers: Sistem de prindere: broșă verticală, insigna confecționată de firma Griesbash și Knaus din Zagreb.

Foto.6.Insigna Ghidul Drumetilor montani din Serbia

Realizată din alama, de formă rotundă cu diametrul de 55 mm instituită în 1901 cu semn MB 072.

Banda circulară lată de 10 mm colorată cu email maro are literele slave: Ghidul Excursiilor și Drumeților colorat cu email negru. În câmpul rotund central avem reproducă insigna (P.S.S.)

Uniunea Drumeților Montani din Serbia, doar că în câmpul central cu floarea de colț, metalică, este email alb, partea ovalizata a insignei PSS are postament cu eșarfă și milesimul 19-01 colorat cu email rosu liliachiu, sub acest postament avem o banda orizontala aceeași lățime cu email negru și semn MB 072 cu email alb murdar, câmpul median între banda circulară și insigna PSS este colorat cu email alb, iar din insigna PSS ies șapte raze alb –negru

Revers: Sistem de prindere șurub cu piuliță, insigna confecționată în atelierul GO SI Belgrad.

**PREZENTAREA INSIGNELOR:
GRUPUL 9 AVIAȚIE VÂNĂTOARE DESLOCH- ȘERBĂNESCU
ASOCIAȚIA MESERIAȘILOR BRAȘOVENI
YACHT CLUB REGAL ROMÂNIA
CĂILE FERATE ROMÂNE**

**Col. (rtr.) ing. Ștefan SAMOILĂ
Lt. (rtr.) ing. Radu Pavel BART
Brașov**

Emblema **GRUPULUI 9 AVIAȚIE VÂNĂTOARE „DESLOCH - ȘERBĂNESCU“**, a fost concepută de aviatorul adjutant Ioan MĂLĂCESCU (cu 11 victorii aeriene). Emblema a fost inscripționată pe toate avioanele Me 109 G, cu care a fost înzestrat acest grup. În luna aprilie 1944, căpitanul Șerbănescu a fost sărbătorit oficial și decorat pentru cele 600 de lupte aeriene și 53 de avioane inamice doborâte. Atunci grupul a primit în dar, cu sprijinul generalului german de aviație Otto DESLOCH, (fără bani), 12 avioane Me 109 G. noi, iar grupul a fost rebotezat primind denumirea, Grupul 9 „DS“ Vânătoare din Flotila I, iar nașul a fost Dessloch, grupul fiind comandat din 13 februarie 1944, pînă în 18 august a aceluiaș an, de căpitanul aviator Alexandru Șerbănescu. Pe baza aceluiași desen a fost realizată și insigna acestui grup de aviație.

**INSIGNA GRUPULUI 9 AVIAȚIE VÂNĂTOARE
„DESLOCH - ȘERBĂNESCU“**

Insigna se prezintă astfel: scut de tip englez încoronat, având între coroana stilizată și scut inițialele D9S (Desloch 9 Șerbănescu). Scutul este împărțit, pe diagonală, stîng jos – dreapta sus, partea stîngă colorată cu email albastru, iar partea dreaptă cu email roșu, peste acestea fiind dispuse, central, patru pene stilizate de acvilă (vultur) în simbioză cu o săgeată cu vârful în jos, reprezentând zburătorii grupului, iuți ca săgeata și agili ca vulturul. Aceste două elemente sunt din email galben, realizându-se astfel cele trei culori ale drapelului național, albastru, galben și roșu.

Grupul 9 vânătoare a fost creat în 19 aprilie 1942, având în componere Escadrila 47 și 48 echipate cu avioane IAR-80, iar din februarie 1943, cu Me 109 G. Primul comandant a fost Lt. Cdr. Gheorghe Borcescu urmat de Lt. Cdr. Gheorghe Georgescu, Lt. Cdr. Gheorghe Ștefănescu, din 13 februarie 1944, de căpitanul Alexandru Șerbănescu și din 19 august 1944, de Constantin „Băzu“ Cantacuzino până la 9 mai 1945.

Căpitanul aviator Alexandru Șerbănescu, cunoscut între prieteni ca „Alecă“, s-a născut în 17 mai 1912, în com. Colonești, jud. Olt și a decedat la Rușavăț - Viperești, jud Buzău în 18 august 1944. As al aviației de vânătoare, a luptat în al Doilea Război Mondial pe avioane de tip IAR-80 și Me 109 G, obținând 47 de victorii aeriene confirmate și 8 probabile (52 de avioane inamice doborate și alte 8 probabile conform documentariștilor, cercetători în domeniu), locul 2 după Constanrin „Băzu“ Cantacuzino (53 victorii aeriene și alte 10 probabile).

Pentru faptele sale eroice a fost decorat (în ordinea decorării) cu: Ordinul Virtutea Aeronautică, clasa Crucea de Aur cu două barete, clasa Cavaler cu două barete și clasa Ofițer, Ordinul Coroana României, clasa a IV-a cu spade și panglică de Virtute Militară, Ordinul Steaua României, clasa a V-a cu spade și panglică de Virtute Militară, Ordinul Mihai Viteazu, clasa a III-a, Ordinul Crucea de Fier, clasa a II-a și I, citat de două ori pe Ordin de zi, propus pentru decorare cu Ordinul Mihai Viteazu, clasa a II-a. și avansarea la excepțional la gradul de Lt. Comandor.

Alte informații despre căpitanul aviator Alexandru Șerbănescu.

În 18 august 1944, are loc un mare raid de bombardament al Forței a 15-a din U.S.A.A.F., la care participă aproximativ 1.000 de avioane de bombardament (B17 și B24) și de vânătoare (P15), care vizau distrugerea rafinăriilor Româno-Americană, Steaua Română, Creditul Minier și Dacia.

Împotriva interdicției de a angaja lupta, datorită marilor pierderi de piloți și avioane, căpitanul Alexandru Șerbănescu, comandantul Grupul 9 vânătoare cu 12 avioane, Grupul 7 vânătoare, comandat de Căpitanul Toma Lucian, cu 12 avioane și 24 avioane din Luftwaffe vor angaja o luptă inegală cu aviația inamică.

Sunt memorabile în acest context cuvintele căpitanului aviator Alexandru Șerbănescu rostite în fața camarazilor săi înainte de angajarea luptei:

„Domnilor ați auzit ordinul și ca militari suntem datori a ne supune. Deci, în calitate de comandant vă ordon să executați ordinele întocmai... eu personal mă înscriu în insubordonare și declar în fața domnului comandor... că nu execut acest ordin, acceptând să suport orice consecințe! Rog însă pe domnul comandor... să amâie consecințele până la terminarea acestei epopei.

Nu înțeleg că un inamic, oricât de mare și puternic ar fi, să intre în țara mea ca-n sat fără câini și s-o pustuiască. Ordinul ne absolvă de legea marțială, recomandându-ne să fugim din fața inamicului. Recunosc și mă înclin în fața bunelor intenții și a legitimității lui absolute și pentru aceasta, în numele meu și al dumneavoastră, mulțumim domnului Ministru. Dar, eu voi continua să lupt, de va fi nevoie singur, până când sau cad, sau nu se va putea spune că în România n-a ieșit nici un român în fața americanilor, chiar dacă pierdem bătălia ...”

Din păcate, a fost ultima luptă la care a participat căpitanul Alexandru Șerbănescu. Actualul General de Flotilă Aeriană Ion Dobran (98 de ani), singurul supraviețuitor al Grupului 9 vânătoare, nota la 18 august 1944, „Sunt dezorientat și am sufletul greu. A căzut o stea! A căzut din înălțimi un titan fulgerat. A fost de ajuns străfulgerarea unei clipe pentru a se scrie un destin.”

Comandantul Corpului 1 Aerian Român, generalul de escadră aeriană Emanoil Ionescu, l-a caracterizat astfel: „Caracter integru, perfect, loial, un distins patriot, în luptă a dat dovadă de mult curaj, calm și sânge rece, disprețuind moartea, insuflând și altora spiritul de sacrificiu, precum și încrederea în material, în știința și arta de a-l întrebuința. A avut cea mai frumoasă activitate de război, totalizând 590 de misiuni de luptă, 235 de lupte aeriene, 47 de avioane doborâte. A știut să-și conducă Grupul cu cele mai mici pierderi.”

Generalul Otto Desloch, s-a născut în 11 iunie 1889, la Bamberg și a decedat în 13 mai 1977, la München, a fost general în Luftwaffe în timpul celui de al Doilea Război Mondial. A fost decorat cu Ordinul Crucea de Fier cu Frunze de Stejar

În timpul celui de al Doilea Război Mondial Desloch a comandat unități ale Luftwaffe pe Frontul de Est, între care și Flota 4 Aeriană Germană, cu care aviația română colabora. În anul 1944, a sprijinit Grupul 9 Vânătoare în apărarea zonei Ploiești împotriva bombardamentelor americane prin dotarea lui cu 12 aparate M 109G.

INSIGNA ASOCIAȚIEI MESERIAȘILOR BRAȘOVENI – KRONSTÄDTER GEWERBEVEREIN

Este o insignă de mari dimensiuni având 52 mm înălțime și 35 mm lățime.

Insigna Asociației Meseriașilor Brașoveni
Kronstädter Gewerbeverein

Insigna prezintă un meseriaș stand în picioare, echipat de lucru cu șorț de protecție. La brâu meseriașul are atârnat un clește de fierar. Mâna dreaptă este ridicată în sus având un ciocan în ea, iar mâna stângă se reazemă pe un scut triunghiular de tip francez, având gravat pe el stema Brașovului, coroana și buturuga cu rădăcini. În stânga meseriașului este dispusă o nicovală pe suportul ei și o roată dințată, iar rezemat de piciorul drept un alt ciocan, toate acestea înconjurată de o cunună de lauri. Uneltele care sunt dispuse pe insignă (ciocanele, cleștele de fierar, nicovala, roata dințată) indică meseriile practicate de lucrătorii brașoveni. În partea inferioară a insignei sunt aplicate două eșarfe din smalt albastru și roșu, culorile breslelor brașovene ale sașilor. Pe eșarfa albastră este inscripția **KRONSTÄDTER**, iar pe cea roșie **GEWERBEVEREIN**. Pe spate are sistem de prindere agrafă. Insigna este realizată din metal aurit.

Asociația meseriașilor brașoveni (peste 1.200) se înființează în anul 1841, la inițiativa unui colectiv din care a făcut parte și tipograful Johannes Gött, care mai târziu între anii 1870 – 1883, va fi președinte al asociației, iar în 1876, a devenit primar al Brașovului. Scopul asociației era de a promova interesele negustorilor și meseriașilor brașoveni și ale educației prin formarea profesională a tineretului în toate domeniile. De asemenea, asociația urmărea ca prin cursuri speciale și expoziții să îmbunătățească activitatea meseriașilor, încercând să salveze astfel existența breslelor.

Asociația va avea un sediu, Casa Gewerbeverein, construită în anul 1858, cu fațada renovată în stilul neobaroc în anul 1902, (după un proiect a lui M. Wagner), pe locul unde se afla la acea vreme casa portarului, pe promenadă, având în partea dreaptă Vila Schuller (demolată în anul 1962, pentru a face loc actualului Palat al Telefoanelor), iar în stânga vila inginerului Kertsch (distrusă de bombardamentele din primăvara anului 1944, construindu-se în locul ei clădirea Modarom în anul 1972, și Hotelul „Capitol” în anul 1974), pe alea Rudolf (actualul bulevard al Eroilor). În prezent în sediul asociației se află Muzeul de Artă și Muzeul de Etnografie din Brașov. De menționat că în Muzeul de Artă cuprinde piese de anonimi (secolul al XVIII-lea), pașoptiști, Theodor Aman, Nicolae Grigorescu (36 piese, a doua colecție din țară, din toate perioadele de creație), Ion Andreescu, Ștefan Luchian, Theodor Pallady, Ștefan Popescu, Nicolae Tonitza, O.Băncilă, Iosif Iser, Ion Țuculescu, Francisc Șirato, Alexandru

Ciucurencu, Jean Alexandru Steriadi, Nicolae Dărăscu precum contemporani din București și Brașov.

Sculpturile sunt semnate de Paul Dubois, Ion Irimescu, Dimitrie Paciurea etc. alături de lucrări ale artiștilor plastici brașoveni din toate generațiile.

Casa Asociației meseriașilor brașoveni (stânga, în trecut), Muzeul de Artă și Muzeul de Etnografie, Brașov (dreapta, actual)

INSIGNA YACHT CLUB REGAL ROMÂN

Insigna se prezintă sub forma unui inel având la partea superioară dispusă o coroană regală surmontată de Crucea Trecerea Dunării, medalie instituită de regele Carol I la 23 martie 1878, pentru a recompensa participarea la Războiul de Independență.

Inelul cu diametrul exterior de 18 mm, este împărțit în patru secțiuni, emailate în alb și cu legenda de la stânga la dreapta: YACHT CLUB REGAL ROMÂN. În interiorul cercului este dispus un fanion tricolor, triunghiular, asemănător cu al Ligii Navale Române (diferă culorile și sigla). Pe steag este dispusă o cruce care are în centru o coroană regală. Dimensiunea insignei, 25 mm înălțime și 18 mm lățime, prinderea se face cu pin.

Yacht Clubul Regal Român (Y.C.R.R.), a fost înființat în anul 1921, la Constanța, sub denumirea Yacht Club Român, având ca scop principal dezvoltarea sporturilor nautice. În anul 1924, dobândește personalitate juridică și își schimbă denumirea în Yacht Clubul Regal Român, având comandor pe regele Ferdinand I. Din anul 1936, va reprezenta România la competițiile internaționale, ca reprezentant oficial.

În anul 1937, sediul clubului se

mută la București având în acel moment peste 200 de membri, dispunând de baze la Eforie, Mamaia și București (pe lacurile Snagov și Herăstrău).

Clubul dispunea de o flotă alcătuită din 16 ambarcațiuni și yahturi, între care și yachtul regal Luceafărul. După anul 1948, activitatea clubului se suspendă până în anul 1999, când își reia activitatea având comandor pe regale Mihai I.

Pereche de butoni din aur, decorați cu emblema Yacht Clubului Regal Român

Pereche de butoni, rotunzi, brodați pe margine cu motiv frânghie, ce susține emblema Yaht Clubului Regal Român, surmontată de o coroană regală. Butonii au fost executați în jurul anului 1930, de un atelier românesc, din aur cizelat de 14 karate, greutate 17 grame, diametrul 20 mm. Butonii au fost adjudecați la o licitație cu 650 euro.

Insignă din aur și email a Yacht Clubului Regal Român

Insigna Yacht Clubului Regal Român alcătuită dintr-un pavilion tricolor anturat de un anou din email alb, cu inscripția numelui clubului, surmontat de coroana regală, decorată și ea cu email roșu. Insignă executată de un atelier românesc în jurul anului 1930, din aur cizelat de 14 karate, greutate 14 grame, înălțimea 35 mm.

INSIGNA CĂILOR FERATE ROMÂNE

Insigna (însemnul) Căilor Ferate Române a fost creată în timpul regelui Carol I, în jurul anului 1880, cu ocazia înființării la 11/23 aprilie 1880, a Direcțiunii Princiare a Căilor Ferate Române. Dimensiunea 49 mm înălțime (pe suportul din pânză 85 mm), 34 mm lățime și greutate 21 grame. Central, are dispusă o roată înaripată, așezată pe o bucată de șină de cale ferată. La partea superioară, pe o panglică metalică, este dispusă sigla, CFR, iar în partea inferioară tot pe o panglică este ștanțată 0 literă și o cifră (A 93, M 12 sau M319 și L 1062), (din germană A – Arbeiter – Muncitor; M – Mechaniker – Mecanic; L – Leiter – Conducător). Au fost confecționate din trei metale: alpaca - argintiu (probabil pentru conducători), cupru - bronz (probabil pentru muncitori), și plumb – negru (probabil pentru mecanici).

Logoul companiei C.F.R.

Căile Ferate Române (CFR) este compania națională de transport feroviar a României. CFR administrează infrastructura, transportul de călători și marfă pe calea ferată din țară. CFR, ca instituție, a fost fondată în anul 1880, după ce prima cale ferată pe teritoriul actual al României a fost deschisă în anul 1854. Pe actualul teritoriu românesc prima linie a fost deschisă pe data de 20 august 1854, și făcea legătura între Oravița și Baziaș. Linia, având o lungime de 62,5 km, a fost folosită inițial doar pentru transportul cărbunelui, iar din 1 noiembrie 1856 și pentru traficul de pasageri. Pe data de 1 septembrie 1865, compania engleză John Trevor-Barkley a început construcția liniei ferate București - Giurgiu, dată în folosință în data de 26 august 1869. În septembrie 1866, Parlamentul României a aprobat construcția unei linii ferate de 915 km, de la Vârciorova - județul Mehedinți până în orașul moldovenesc Roman, trecând prin Pitești, București, Buzău, Brăila, Galați și Tecuci. Costul construcției a fost de 270.000 de franci de aur pe kilometru și construcția a fost încredințată consorțiului german Strousberg. Linia a fost deschisă în mai multe faze - prima parte, Pitești - Roman a fost deschisă la 13 septembrie 1872, iar partea Vârciorova - Pitești pe 9 mai 1878.

La realizarea prezentei comunicări autorii au folosit diferite date din lucrarea *Cronică de Brașov*, Păvălache Dan, Editura Haco Internațional, Ghimbav, 2008 și *Crâmpoie din Brașovul de ieri și de azi*, Vasile Aldea, Editura Haco Internațional, Ghimbav, 2016.

Alte informații și foto de pe:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Yaht_Clubul_Regal_Roman
- <http://epaminonda-epaminonda.blogspot.ro>
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_Serbanescu

INSIGNA SOCIETĂȚII CENTRALE DE APICULTURĂ DIN ROMÂNIA

Ioan Olaru
Elvira Daniela Olaru
Mihalț – Alba

În România există însemnate resurse melifere, care facilitează practicarea apiculturii. Teritoriul României este considerat „raiul albinelor”. Printre tipurile de miere obținute se numără cele de : salcâm, tei, floarea-soarelui, rapiță, lavandă, mană, de brad, lucernă etc. Apicultura ca activitate agricolă are o importanță deosebită în creșterea producțiilor agricole datorită polenizării și oferă o gamă importantă de produse apicole. Informații despre stupărit avem din cele mai vechi timpuri.

Astfel, Herodot „părintele istoriei” consemnează că geto-dacii din zona Dunării inferioare se ocupau cu creșterea albinelor și comercializarea mierii. Al. Xenopol în lucrarea sa „Istoria Românilor” scrie despre îndeletnicirile dacilor, arătând că alături de agricultură și creșterea animalelor se ocupau și cu creșterea albinelor.

Dorința de organizare a apicultorilor într-o asociație cu reprezentare la nivel național este veche. Acest deziderat era dorit de multe personalități ale apiculturii. Astfel, în 20- 21 decembrie 1915, un grup de apicultori inimoși convoacă un congres apicol la București pentru înființarea Societății Naționale de Apicultură. Primul președinte al societății este un renumit apicultor, D.M. Popovici. Se înființează filiale județene ale societății, iar la 1 ianuarie 1916 apare publicația societății cu denumirea de „Revista Națională de Apicultură” cu sediul la Iași. Mai târziu revista se va numi „România apicolă”, denumire pe care o are și astăzi.

După primul razboi mondial, Societatea Națională de Apicultură trece prin mari greutăți. Nu reușește să introducă în mod corespunzător progresul în apicultură, să asigure protecția crescătorilor de albine și să stimuleze inițiativa în stupărit. La inițiativa lui Daniel Constantinescu, un bun apicultor, se convoacă la 25 octombrie 1925 în București un congres de apicultura având drept scop unirea tuturor organizațiilor apicole într-o singură organizație Societatea Centrală de Apicultură. Astfel, ia ființă Societatea Centrală de Apicultură, care are ca organ de presă revista „România apicolă”, cu prima apariție în ianuarie 1926. Societatea în decursul anilor a desfășurat o activitate bogată și complexă din care amintim : cursuri de vară la stupină, cursuri apicole, activități de practică apicolă, conferințe pe teme apicole la radio.

În perioada 1915-1925 au existat asociații apicole private cu caracter regional precum: Societatea Albinarilor din Bucovina cu sediul la Cernăuți, Societatea Apicultorilor din Banat, Societatea „Apicultorul” din Chișinău, „Stuparul Apicol” din Deva și „Progresul Apicol” din Alba. Aceste societăți aveau propriile reviste : „Binenen Vatel”, revista germană a celor din Bucovina, „Prietenul Apicultorului” a celor din Chișinău, „Apicultorul” care apărea în Banat și revista „Stupăritul-mina de aur” care apărea la Alba Iulia.

Mai sus am prezentat doar o parte din asociațiile existente la acea vreme, ele fiind mai multe.

Prima înființată este Societatea Apicultorilor din Banat în anul 1873.

Societatea Centrală de Apicultură a reușit să unească toate aceste asociații apicole aflate pe întreg teritoriul românesc în jurul său. Astfel, apicultorii din întreaga țară erau uniți în jurul unei singure organizații. Primul Președinte al Societății Centrale de Apicultură a fost Alexandru Bulighin. La conducerea societății și-au mai adus contribuția și alți președinți precum: Grigore Giosanu și un alt apicultor renumit, Nicolae Romanescu.

După venirea regimului comunist la putere, prin decizia nr.1350 din 23 octombrie 1948 a Ministerului Justiției și a Ministerului Agriculturii, Societatea Centrală de Apicultură a fost desființată.

Cu prilejul consfătuirii pe teme apicole ținută în 7 august 1957 în Delta Dunării de către Asociația Inginerilor și Tehnicienilor se ia hotărârea de a se înființa o asociație profesională a apicultorilor din România. În zilele de 28-30 decembrie 1957 la București ia ființă Asociația Crescătorilor de Albine din România, având ca președinte pe Veceslav Harnaj. Organul de presa al asociației este revista „Apicultorul”. În timp revista a mai purtat denumirea de „Apicultura în România”, iar în cele din urmă „România Apicolă”, denumire pe care o poartă și în prezent.

Asociația Crescătorilor de Albine din România aderă în anul 1958 la Federația Internațională a Asociațiilor de Apicultură-APIMONDIA. După aderarea la APIMONDIA, în anul 1965, România organizează la București, Congresul al XX-lea al APIMONDIA și prima Expoziție –Târg de Apicultură. Cu această ocazie apicultorii din întreaga lume au cunoscut realizările apiculturii românești și, totodată, a determinat integrarea apiculturii românești în cea mondială.

La congres, România a obținut mai multe premii I și medalii de aur pentru calitatea mierii și a fagurilor cu miere, pentru albina românească, lăptișorul de matcă liofilizat și în drajeuri, hidromel etc. Cu ocazia lucrărilor congresului, președintele Asociației Crescătorilor de Albine din România, Veceslav Harnaj a fost ales Președinte al Federației Internaționale a Asociațiilor de Apicultură – APIMONDIA.

De numele dr. ing. Veceslav Harnaj originar din Bucovina, de profesie inginer constructor, se leagă următoarele realizări ale apiculturii românești: a reușit unirea pasionaților de albinărit în Asociația Crescătorilor de Albine din România și a contribuit la înființarea asociației, a făcut din apicultură o adevărată industrie, a pus bazele cercetării științifice apicole în România și a făcut ca apicultura românească să fie model pentru cea mondială.

După 1989 numărul asociațiilor apicole a crescut. Astăzi numărul lor este de peste 300, cele mai multe înființate cu scopul de a accesa fonduri prin Programul Național Apicol sau fonduri europene. Asociația Crescătorilor de Albine din România rămâne singura organizație cu filiale profesionale și Societăți Comerciale „Apicola” în fiecare județ. Până în anul 2007, Asociația Crescătorilor de Albine a fost singura formă asociativă care, alături de statul român, s-a preocupat de dezvoltarea apiculturii.

Insigna este din alamă, are dimensiunile de 16/18 mm, în formă de hexagon, precum o celulă a unui fagure. În mijloc este un cerc emailat în roșu, pe care este aplicat un stup primitiv care are pe el o albină, ambele din alamă. Între laturile hexagonului și marginea exterioară a cercului este o bandă emailată în alb pe care se află înscrisul „SOC. CENTRALA APICULTURA ROMANIA”, emailat în auriu. Sistemul de prindere al insignei este de tip cu talpă.

Bibliografie: -România apicolă,nr.1 din 1994
-România Rurală,nr.19 din 2015

INSIGNA 175 DE ANI A INSPECTORATULUI PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ „NICOLAE IORGA” AL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Mihai C.V. Cornaci
Coriolan Chiricheș
Botoșani

Mai multe documente, aflate în păstrare la Filiala Botoșani a Arhivelor Naționale, conțin informații despre preocuparea autorităților din acest oraș pentru înființarea unui corp de pompieri cu cele necesare în dotarea acestuia, precum și jalonarea unui pachet de măsuri pentru prevenirea incendiilor.

Atât incendiile din șirul anilor, cât și modelul altor orașe din Moldova (Iași) care și-au creat „comenzi de foc” au determinat autoritățile să cumpere cu banii lor tulumbe, sacale, cângi, topoare, scări, odgoane, iar în piața târgului să-și construiască un rezervor pentru apă („havuz cu cișmea”). Desigur, acest inventar specific trebuia să fie utilizat de persoane din rândul târgoveților: tulumbagii, sacagii, cângeri, toporași, hornari, clopotari.

Ca să scape de taxele prevăzute pentru acest demers (cinci lei, case mari și dughene și câte doi lei, dugheană și casă de rând), inițiatorii botoșăneni, la data de 17 august 1827 au trimis o jalbă⁽¹⁾ domnitorului Ioniță Sandu Sturdza (1822-1828) în care solicită ca 40 de scutelnici⁽²⁾, aleși dintre târgoveți să facă serviciul specializat cu inventarul specific procurat, în schimbul birului pe case și dughene.

În demersul lor, s-au folosit și de poziția influentă a marelui vornic Alecu Callimachi care a trăit între anii (1781-1837), care a fost rugat să stăruiască pe lângă domn ca cererea lor să fie aprobată.

O primă solicitare în acest sens a fost adresată domnitorului Mihail Șuțu (1819-1821), unde cetățenii cereau domniei să aprobe ca o parte din taxele strânse să fie dirijate de Epitropia orășenească pentru cheltuieli cu paza contra incendiilor, care deseori mistuiau orașul. Cererea nu le-a fost aprobată.⁽³⁾

În urma punerii în aplicare a dispozițiilor Regulamentului Organic (1832), înființându-se și la Botoșani Poliția, paza contra incendiilor a fost dată în atribuția acesteia, când unul dintre comisari avea sarcină specială din partea Eforiei de a veghea asupra „lucrărilor pojarnicești”.

În acest sens, îndată după alegerea membrilor Eforiei de Botoșani, aceștia trimit Divanului Împlinitor al Moldovei raportul cu cele neapărat trebuincioase orașului, unde era menționat și un inventar costisitor specific stingerii incendiilor.

La această situație, Departamentul Pricinilor Dinlăuntru atrage atenția⁽⁴⁾ Eforiei Botoșanilor asupra cheltuielilor prea mari propuse, indicând străduința de a procura inventarul necesar la prețuri mai mici. (Ordinul din 5-03-1832).

Ținându-se cont de aceste precizări, la 29. 07. 1832, Eforia raportează Departamentului că s-a încheiat un contract pentru achiziționarea a două tulumbe cu o fabrică din Austria, care aruncau apa la 18 stânjeni⁽⁵⁾, ambele fiind negociate la 170 galbeni⁽⁶⁾ (blanci).

La 13 aprilie 1834⁽⁷⁾, comisarul Neculai Teodor primește din partea Eforiei inventarul „lucrărilor pojarnicești”, care cuprindea: 2 tulumbe cu tot tacâmul lor, 20 topoare, 20 cângi, 2 sacale, 4 săculețe, 4 cofe la sacale, 8 căzi mari pline cu apă la piață, 6 cai cu harnașament.

În 1835⁽⁸⁾, numărul sacalelor crește la 10, al cofelor la 10, al cailor la 17 și trei căruțe pentru activități gospodărești.

Cu aceste dotări specifice, încă din 1833 și 1834, în conformitate cu statutul nominal al cancelariei Eforiei, existau persoane⁽⁹⁾ cu atribuții în paza contra incendiilor: 1 comisar, 2 tulumbagii, 2 clopotari, 2 hornari, 8 sacagii, 24 ciocli și 20 fanaragii care erau datori să sară în ajutor în caz de incendiu.

În urma vizitei domnitorului Mihail Sturdza (1834-1849) la Botoșani în luna mai 1835, s-au luat cele mai eficace măsuri privind prevenirea incendiilor, acesta interesându-se și de felul cum locuitorii orașului respectă și aplică dispozițiile date de Euforie pentru paza focului.

Noua comandă înființată în 1840 s-a instalat într-o cazarmă amenajată într-o casă veche, efectivul ei fiind în 1846⁽¹⁰⁾ format din: 1 ofițer, 3 subofițeri, 1 toboșar și 35 de soldați pompieri, iar ca dotare 20 cai, scară mare etc.

Cu astfel de organizare și dotare, structura nou înființată a activat până în anul 1874, când la 19 martie apare „Legea Pompierilor”, iar prin Legea din 12 aprilie, comenzile de pompieri trec sub organizarea și conducerea Ministerului de Război, ca o componentă a forțelor armate.

La sfârșitul lunii august 1877, Secția de pompieri din Botoșani, sub comanda lt. George Sterie face parte din Bateria a III-a activă, singura unitate de luptă alcătuită în întregime din pompieri, care se afirmă pe câmpurile de luptă de la sudul Dunării.

După căderea Plevnei (6 dec. 1877), Bateria a III-a rămâne activă alături de bateriile Reg. 3 Artilerie.

Între anii 1878 și 1918 se produc mai multe schimbări organizatorice la Direcția Arme Speciale a Ministerului de Război (2 mai 1879; 7 aprilie 1881; 8 aprilie 1883; 9 iulie 1911; 11 aprilie 1912).

Exercițiu al pompierilor din Botoșani, în anul 1905

În anul 1926 prin Decizia nr.1152 Ministerul de Război hotără trecerea tuturor unităților și subunităților de pompieri în subordinea Inspectoratului Pompierilor Militari.

În anul 1929, Inspectoratul Pompierilor Militari își schimbă denumirea în Comandamentul Pompierilor Militari, în anul 1945 redevine Inspectorat, iar în 1949 revine la denumirea de Comandament.

Ca urmare a ÎNALTULUI DECRET REGAL din 28 februarie 1930, a fost publicat la 23 martie 1933 „Regulamentul Apărării Pasive contra atacurilor aeriene”.

Sediul Pompieriei Dorhoi în perioada interbelică.

În 1935, la centenarul Serviciului de Pompieri Militari a fost bătută o plachetă din bronz. În anii 1943 și 1944 au fost înființate unități militare de apărare pasivă (în special pentru înlăturarea efectelor bombardamentelor)

În 1952 s-a adoptat „Regulamentul Apărării Locale Antiaeriene”, care în 1978 devine „Apărarea Civilă”.

Sediul pompieriei din Botoșani în anul 1980

Foto: Șt. Ciubotaru

Prin Decretul nr. 224 din 11 mai 1990, România a ratificat Protocoalele adiționale I și II la Convențiile de la Geneva din 12 august 1949 privind protecția victimelor conflictelor armate, ceea ce a dus la perfecționarea activității de apărare civilă.

La 8 nov. 2004, Parlamentul României a adoptat Legea nr. 481, privind protecția civilă, iar din 15 dec. 2004 ia ființă Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, prin unificarea și reorganizarea Inspectoratului General al Corpului Pompierilor Militari și a Comandamentului Protecției Civile.

Aceste două instituții au mai funcționat împreună în actuala formă de comasare între anii 1933-1945.

La 10 sept. 2015, s-a sărbătorit împlinirea a 175 de ani de la înființarea, în anul 1840, a primei structuri militare de pompieri din Botoșani, eveniment marcat printr-o „Gală a pompierilor botoșăneni” (10 sept.), iar pe 13 septembrie, de Ziua Pompierilor din România, un ceremonial militar la sediul Inspectoratului.

Pe 28 februarie 2016, în cadrul unui ceremonial, secretarul de stat din cadrul M. A. I., Raed Arafat, a înmănat Inspectoratului pentru Situații de Urgență Botoșani drapelul de luptă, acordat printr-un decret semnat de președintele României, Klaus Iohannis.

Insigna editată la această aniversare, preia elementul central din insemnul heraldic al Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Nicolae Iorga” al Județului Botoșani din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, aprobat prin Ordinul nr. 86 / 31-07-2015, modificând și completând Ordinul nr. 490 / 2008 privind însemnele heraldice ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne (Publicat în M. O. 601 / 10-08-2015).

Formatul insignei redă acvila cruciată (de aur) având capul spre dreapta, ciocul și ghearele roșii, aripile deschise, ținând în gheara dreaptă o spadă (de argint), iar în cea stângă o ramură verde de măslin.

În scutul de pe pieptul acvilei, în cele trei cartiere sunt redată elementele înglobate în semnul heraldic al Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Nicolae Iorga” al Județului Botoșani.

Pe fondul purpuriu al primului cartier sunt redată două topoare specifice încrucișate, peste care este suprapusă o cască de pompier în profil spre stânga, însemne preluate de la pompierii militari din a doua jumătate a sec. al XIX-lea.

În partea inferioară, este redată o grenadă explodând, făcând trimitere la participarea pompierilor militari la Războiul pentru cucerirea Independenței de Stat a României, iar cele două ramuri cu frunze de stejar sugerează forța, puterea, trăinicia.

Insigna indicată în titlu

În cartierul al doilea, pe fond albastru sunt redați trei luceferi (de argint) cu câte șase raze, poziționați în șir vertical, elemente preluate din actuala stemă a Județului Botoșani, aprobată prin Hotărârea Guvernului României din 20-09-2006.

În cartierul al treilea, pe fond argintiu este redat un cerc portocaliu ce încadrează un triunghi albastru, făcându-se trimitere la însemnele protecției civile.

Insigna, realizată dintr-un aliaj al aluminiului, are următoarele date tehnice:

- gabarit – 1 x 17,5 x 25 mm.;
- acul de prindere, perpendicular pe corp, cu element de siguranță;
- 3,22 g..

Tirajul de 500 exemplare a fost realizat la „METALIC SHOP” Arad și a fost distribuit cadrelor și participanților la momentul aniversar.

Placă aniversativă de la intrarea în actualul sediu al ISU Botoșani.

Plachetă editată cu ocazia evenimentului.

(1) N. Iorga, „Studii și documente cu privire la istoria românilor”, vol.5, Ed. Ministerului de Instrucție, București, 1903, p. 270-272 și 283-285.

(2) Persoană scutită de plata birului domnesc în schimbul unor obligații.

(3) N. Iorga Op. cit. p. 669-670 (hrisov).

(4) Arh. Naț. Botoșani, fond Primăria Botoșani, ds. 2 / 1832, f. 1.

(5) Stânjenul lui Șerban Cantacuzino (1678-1688) = 8 palme = 2,02 m.

(6) La sf. sec. al XVIII-lea, 1 galben era socotit cu 4 lei și 23 bani (?) turcești.

(7) Arh. Naț. Botoșani, fond Primăria Botoșani, d.5 / 1834, f.37.

(8) Artur Gorovei, „Monografia orașului Botoșani”, Ediția Primăriei Botoșani, Fălțiceni, 1926, p. 269.

(9) Arh. Naț. Botoșani, fond Primăria Botoșani, d. 4, f. 11-12-

(10) Arh. Naț. Iași, fond Ministerul de Interne tr.17772, d. 142, f. 157 (informații de la prof. arhivist Șt. Cervatiuc, Botoșani).

BIBLIOGRAFIE:

- Ștefan Cervatiuc, „Începuturile organizării pazei contra incendiilor în orașul Botoșani” în „Hierarus” ANUAR ’79, p.141-146.
- N. P. Leonăchescu, „Bătălia pentru SISTEMUL METRIC”, Ed. Ion Creangă, București, 1986, p. 16-18.
- Aurică Smaranda, „Istorie numismatică în date”, București, 2007.
- [www.isubotoșani.ro / istoric 1 html](http://www.isubotoșani.ro/istoric1.html).
- [http://forum.pompierii.info / subiect-istoria-pompierilor-din botoșani](http://forum.pompierii.info/subiect-istoria-pompierilor-din-botoșani).
- prof. Rodica Crăcană – Arhivele Naționale Botoșani – Informații.
- Dorina Lupu – I. S.U. Botoșani – Informații.

INDUSTRIA PETROCHIMICĂ DIN BORZEȘTI ÎN REPREZENTĂRI INSIGNOGRAFICE

ing. Dorel Bălăiță
Borzești

Rod al politicii de industrializare a regimului comunist, platforma petrochimică de la Borzești, formată din trei mari unități: Rafinăria Onești, Combinatul Chimic Borzești și Combinatul de Cauciuc Sintetic și Produse Petrochimice Onești, a fost o perioadă cea mai mare unitate industrială a județului Bacău și mândria industriei chimice comuniste. Vizitată de conducătorii comuniști ai vremii, Gheorghe-Gheorghiu Dej, Gheorghe Maurer, Nicolae Ceaușescu etc, aici au fost aduși pentru a admira realizările societății comuniste românești lideri de state și partide comuniste: Nikita Sergheevici Hrusciiov, Walter Ulbricht-președintele RDG, Iosip Broz Tito-președintele Iugoslaviei, dar și regele Baudouin al Belgiei însoțit de regina Fabiola.

Astăzi, doar combinatul chimic, redenumit Chimcomplex SA Borzești, mai funcționează, celelalte unități sunt închise, iar șansele de a mai fi revitalizate sunt foarte mici.

Totul a început în 1952 când o echipă de geografi și urbaniști condusă de ing. Mihail Florescu, ministrul Industriei Chimice de atunci, s-a deplasat pe Valea Trotușului, pentru a stabili locul de amplasare a unui oraș și a unui mare combinat industrial. După analize multiple, studii de amplasament, consultări cu diferite ministere, institute și întreprinderi în final a fost aleasă lunca Trotușului situată între localitățile Borzești și Onești. Principalele motive care au stat la baza acestei hotărâri au fost următoarele: zona este amplasată la confluența a patru râuri: Trotușul și cei mai importanți afluenți ai săi Cașinul, Oituzul și Tazlăul. Este așezată la o convergență de drumuri în patru direcții principale: spre Brașov (prin pasul Oituz); spre Miercurea Ciuc (prin pasul Ghimeș); spre Bacău (prin depresiunea subcarpatică Tazlău) și spre Adjud (pe valea inferioară a Trotușului) și nu în ultimul rând existența unor rezerve uriașe de sare la Tg Ocna și resurse de petrol în regiunea Moinești-Comănești.

În 1952 prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr.1635, s-a decis să se construiască Grupul Industrial Borzești și orașul muncitoresc aferent, Onești. Zona industrială a fost construită la nord-est de fostul sat Borzești, între calea ferată și râul Trotuș, suprafața ei depășind-o pe cea a celorlalte zone ale orașului. Din acest an încep să se construiască coloniile pentru muncitorii constructori și apoi s-au săpat temeliile primelor blocuri.

Pentru asigurarea energiei electrice și termice pentru combinatul ce urma a se construi pe platoul din dreapta râului Trotuș, în 1953 a început construcția Termocentralei Borzești. Era prima mare centrală de termoficare din țară, ce putea alimenta, în condiții favorabile, cu abur și energie electrică, consumatorii. Astfel, Oneștiul a devenit primul oraș din țară complet termoficat.

Pe 1 august 1956 a intrat în funcțiune Rafinăria Nr.10 Onești, cea mai mare rafinărie din Moldova, cu o instalație de distilare atmosferică și în vid și o stație de desalinare electrică a țițeiului. În același an a început construcția Combinatului Chimic Borzești. În 1959 intra în funcțiune prima instalație din cadrul Combinatului Chimic Borzești, fabrica de oxigen, care asigura oxigenul necesar lucrărilor de construcții de pe platforma industrială și de pe șantierele din oraș. Au urmat noi instalații, având la bază tehnologie rusească: Detoxan și Monoclorbenzen (aprilie 1960), în august 1960-Uzina de Sodă (care utiliza ca materie primă sarea de la Tg. Ocna) cu următoarele instalații: electroliza cu diafragmă, clor lichid, acid clorhidric sinteză, evaporare-topire, clorura de var și hexacloran. Tehnologiile care au stat la baza primei etape de dezvoltare erau primite în majoritatea din Uniunea Sovietică, unele fiind ale sovieticilor, altele preluate din Germania, aflată sub ocupație. Utilajele au venit o parte din Uniunea Sovietică și Germania, iar altele erau fabricate în țară. Celulele de electroliză cu diafragmă și anozii de grafit erau fabricate în Uniunea Sovietică, fiind o copie a celulelor de electroliză americane Hooker. Pentru a asigura apa pentru noile unități industriale s-a construit lacul artificial Belci pe râul Tazlău, în apropierea confluenței cu Trotușul. Suprafața lacului era de 250 ha și volumul de 12,5 milioane metri cubi. Din cauza conținutului ridicat de săruri, apa lacului nu a putut fi utilizată în scopul pentru

care s-a construit lacul. În aceste condiții lacul a fost folosit în scopuri turistice până în 1991 când o viitură l-a rupt distrugând cca 250 de case și făcând numeroase victime.

Pentru a asigura alimentarea cu apă potabilă a zonei industriale Onești-Borzești s-a construit complexul hidrotehnic de la Poiana Uzului care s-a finalizat în decembrie 1972. Barajul are o înălțime de 84 m și o lungime de 507 m și înglobează în corpul său peste 700.000 metri cubi de beton. Lacul de acumulare format are o lungime de 3,8 km, o suprafață de 334 ha și un volum de apă de 98 milioane metri cubi. Adâncimea maximă a apei este de 65 metri.

Între 1960-1963, s-a construit în cadrul Combinatului Chimic Borzești, Uzina de Policlorură de vinil cu instalațiile: acetilenă, clorura de vinil monomer, policlorură de vinil emulsie și suspensie. Acetilena se obținea dintr-un amestec de gaz metan cu propan, prin procedeul de cracare în arc electric, elaborat de Aurel Ionescu (1902-1954), primul director al Institutului de Fizică Atomică din Cluj.

Între 1960-1964 la Rafinăria Nr.10 Onești au fost introduse o serie de procese noi de prelucrare a țițeiului. Astfel, s-au construit două instalații de cracare catalitică, care prelucrau distilatul de vid obținut la prelucrarea păcurii și distilatul de la instalația de cocsare întârziată. S-a construit și o instalație de calcinare a cocsului.

În 1962 a intrat în funcțiune prima instalație de producere a fenolului și acetonei din cadrul Combinatului de Cauciuc Sintetic și Produse Petrochimice Onești. Peste un an s-au obținut primele cantități de cauciuc sintetic românesc, prin polimerizarea în emulsie a butadienei cu alfametilstirenul, purtând denumirea comercială de CAROM. În același an a început să producă și instalația de polistiren. Astfel, România devenea prin Combinatul de Cauciuc de la Onești singurul producător de cauciuc sintetic din sud-estul Europei.

În 1964 la Combinatul Chimic Borzești a fost pusă în funcțiune o instalație nouă de electroliză care folosea procedeul cu catod de mercur, după un proiect al firmei italiene DE NORA. În 1968, orașul Onești, devenit în 1965 „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, realiza 40% din producția industrială a județului. Era un oraș care s-a transformat spectaculos dintr-o colonie muncitorească într-un oraș modern, cu una din cele mai spectaculoase creșteri ale populației prin imigrare. Era orașul cel mai nemoldovean din Moldova și neoficial orașul care avea numărul cel mai mare de intelectuali la mia de locuitori.

Începând cu 1 aprilie 1969 cele trei unități de pe platforma industrială Onești-Borzești, Combinatul Chimic Borzești, Rafinăria Onești și Combinatul de Cauciuc Sintetic Onești, se comasează într-o unitate gigant, „GRUPUL INDUSTRIAL DE PETROCHIMIE BORZEȘTI” care se întindea pe o distanță de 6 km și avea 12.000 de salariați, din care 463 cu studii superioare.

În 1970 produsele Grupului Industrial de Petrochimie Borzești s-au exportat în peste 20 de țări ale lumii: Uniunea Sovietică, Anglia, Austria, China, Cehoslovacia, Iugoslavia, Elveția, Franța, Olanda, India, Japonia, Germania, Egipt, Israel, Polonia, Ungaria, Italia, Iran, Belgia, Spania.

În februarie 1971 la Uzina Chimică Borzești, a intrat în funcțiune instalația de alchilamine, construită după un proiect canadian și care producea și încă mai produce și astăzi: mono, di și trimetilamină, mono, di și trietilamină și izopropilamină.

În 1973 Grupul Industrial de Petrochimie devine Combinatul Petrochimic Borzești, având aceeași structură organizatorică.

Între anii 1973-1976 s-a construit o nouă unitate, Întreprinderea de Utilaj Chimic Borzești, menită a executa utilaj tehnologic și piese de schimb pentru industria chimică. După 1990, unitatea și-a schimbat numele în SC UTON SA Onești și a fost privatizată, iar astăzi este închisă complet.

În 1990 Combinatul Petrochimic Borzești se divizează în trei societăți comerciale independente, sub denumirile: CAROM S.A. ONEȘTI, RAFO S.A. ONEȘTI și CHIMCOMPLEX S.A. BORZEȘTI.

Între 1994 – 1996 la S.C CHIMCOMPLEX S.A. Borzești a fost re tehnologizată producția de sodă caustică printr-o investiție de 70 milioane euro într-o modernă instalație de electroliză cu membrană schimbătoare de ioni, remodelizată în 2013 și funcțională și în prezent. Celelalte două societăți au fost privatizate iar soarta lor a fost similară multor unități din industria petrochimică din țară, astfel că astăzi singura unitate în funcțiune este doar fostul combinat chimic de la Borzești.

Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

Primele piese ce amintesc de industria chimică de la Borzești sunt o serie de patru insigne cu aceeași formă având dimensiunile de 10x5 mm, desen și inscripții, diferența făcând-o culorile fondului. Insignele sunt dedicate Combinatului Chimic Borzești. Au formă dreptunghiulară, câmpul fiind împărțit în două zone: în partea superioară, de formă pătrată, cu latura de 10mm, pe fond negru (cu excepția insignei din figura 3 unde fondul este albastru), în interiorul unui hexagon având fondul bleu (fig.1), grena (fig. 2), roșu (fig 3), verde (fig 4) se află litera B (de la Borzești) cu caracterul cu marginile metalice și interior email alb. Trebuie menționat că hexagonul este de fapt reprezentarea nucleului benzenic, simbol al unităților de pe platforma de la Borzești și care astăzi se mai păstrează în sigla societății Chimcomplex SA Borzești, urmașa Combinatului Chimic Borzești.

În partea inferioară, de formă dreptunghiulară (5x10mm), pe un fond metalic (cu excepția insignei din figura 4, unde fondul este alb) se află o inscripție, pe trei rânduri, "COMBINATUL CHIMIC BORZESTI". Sistemul de prindere este clasic, cu ac de siguranță tip broșă lipit de corpul insignei cu o rondea din alamă cu șant. Insignele

sunt din tombac. Presupunem că aceste insigne sunt anterioare anul 1969, când Combinatul Chimic Borzești (până atunci unitate de sine stătătoare), intră în componența „Grupului Industrial de Petrochimie Borzești”.

Din perioada de după 1973, când unitățile de producție de pe platforma industrială Borzești erau grupate sub titulatura de Combinatul Petrochimic Borzești, sunt cele cinci insigne pe care le prezentăm în continuare.

Prima insignă (fig. 5) are formă de hexagon (cu latura de 15mm), al cărui vârf superior lipsește fiind înlocuit de un hexagon mai mic (cu latura de 5mm) și care în partea de jos se intersectează cu alte două hexagoane, intersectate la rândul

Fig. 5

Fig. 6

Fig. 7

lor și reprezentând practic cele 3 unități industriale existente: uzina chimică, rafinăria și uzina de cauciuc. Fondul insignei este de culoare bleumarin iar marginile aurite, din metal. Cele trei hexagoane au marginile aurite și interiorul bleumarin.

În fiecare hexagon este înscrisă câte o literă metalică, C-în hexagonul de sus, B în hexagonul din dreapta și P în cel din stânga, împreună formând prescurtarea "CPB", acronimul de la "Combinatul Petrochimic Borzești". În partea de jos a hexagonului mare este o panglică arcuită în sus cu fondul roșu, marginile aurite și inscripția "Borzesti". În interiorul hexagonului mare, de jur împrejurul laturilor sunt trei câmpuri paralele cu laturile hexagonului, separate prin linii aurite cu interiorul în culorile steagului național. Liniile aurite ce mărginesc câmpul de culoare galbenă au câte unul,

respectiv două hexagoane alungite și aurite, pe fiecare parte a insignei. Insigna are dimensiunile de 30x26,5mm, este din tombac și emailată.

Cea de-a doua insignă (Fig 6) este din tombac, are formă de hexagon vertical cu latura de 12mm, cu marginile metalice și cu fondul roșu-grena. În interior, în partea de sus sunt trei hexagoane cu marginile aurite, intersectate și având în interior fiecare câte o literă metalică: C,P,B, prescurtarea de la “Combinatul Petrochimic Borzești”. Sub acest motiv emblematic se află un hexagon cu marginile metalice, fondul email alb și inscripția “CAROM”, (denumirea mărcii cauciucului produs la Combinatul de Cauciuc Sintetic și Produse Petrochimice Onești, formată din primele litere ale cuvintelor “Cauciuc” și “România”). Este denumirea sub care s-au comercializat tipurile de cauciuc produse aici și care va deveni după 1990 numele firmei desprinse din platforma petrochimică Borzești.

Insigna din figura 7 este asemănătoare ca formă și dimensiune insignei anterioare, numai că fondul este albastru în partea de sus și bleumarin în partea de jos, iar cele trei hexagoane intersectate sunt mai mici. Sub aceste hexagoane este un alt hexagon mai mare, cu marginile aurite, fondul bleu și are în interior litera B, (de la Borzești) aurită. În stânga și dreapta acestui hexagon se află câte un cartuș dreptunghiular inscripționat cu cuvintele: UZINELE (cel din stânga) CHIMICE (în dreapta). “Uzinele chimice Borzești” fiind denumirea sub care era cunoscut Combinatul Chimic Borzești în acea perioadă. Ambele insigne sunt din tombac.

Cea de-a patra insignă, (fig.8), tot din tombac și cu diametrul de 26 mm, amintește de Rafinăria Borzești și are elementul central asemănător celorlalte două insigne prezentate mai sus. Motivul celor trei hexagoane intersectate și inscripționate cu literele C, P, B este de această dată în partea de jos a hexagonului și este suprapusă peste imaginea unei coloane de distilare a țițeiului, deasupra căruia se află inscripția “Rafinăria”. Hexagonul central cu marginile aurite este în interiorul unui cartuș circular cu marginile metalice, cu fondul bleu, și inscripția “COMBINATUL PETROCHIMIC BORZESTI”.

Fig. 8

Fig. 9.

Cele patru insigne prezentate până acum au sistemul de prindere cu ac de siguranță de tip broșă, prinsă vertical cu ajutorul unei plăcuțe de alamă inscripționată de o parte și alta a acului cu literele M și S, prescurtările de la Monetăria Statului.

Cea de-a cincea insignă (fig 9) a fost emisă cu ocazia împlinirii a 30 de ani de la înființarea Rafinăriei Borzești în 1956. Insigna are o baretă cu dimensiunile 26,5x9,5, marginea aurie, fondul albastru și inscripția pe trei rânduri cu litere metalice: “COMBINATUL PETROCHIMIC BORZESTI”.

Sistemul de prindere este cu ac de siguranță tip broșă, montată orizontal. Insigna are forma ușor ovală cu dimensiunile de 37x41mm. În interiorul unei cununi de lauri se află o compoziție formată din elemente rectangulare cu marginile aurii și interiorul albastru și bleu, simbolizând diverse construcții sau utilaje industriale stilizate peste care se află o coloană de distilare a țițeiului. De o parte și alta a coloanei de distilare sunt trecuți anii de înființare, 1956, și anii împliniți, 1986. Sub coloana de distilare pe o panglică cu email alb inscripția cu litere metalice aurii “RAFINARIA BORZESTI”, iar dedesubt pe fond albastru: “30”.

Acestea sunt insignele pe care am reușit să le descoperim și care au ca subiect o industrie astăzi aflată în agonie și o platformă industrială care a dat de muncă la peste 20.000 de angajați în perioada de glorie a industriei chimice, care a dus la înființarea unui oraș cândva unul dintre cele

mai moderne din țară, cu un nivel de trai ridicat, supranumit “Eldorado al chimiei românești” și orașul care a avut cea mai mare densitate de specialiști cu studii superioare.

Bibliografie:

Verde Rozalia, Verde Teodor -Monografia municipiului Onești în date și evenimente, 2003
Băncilă Virgiliu -Platforma chimică, de la socialism la capitalism, în broșura Chimcomplex S.A. Borzești.Tradiție și succes în industria chimică 1954-2004,
Teodoru Aurel -Amintiri despre Combinatul Chimic Borzești, în broșura Chimcomplex S.A. Borzești.Tradiție și succes în industria chimică 1954-2004
Husar Gheorghe, Onești, un nou oraș muncitoresc, Rev. Arhitectura, nr.4/1957
KERNBACH, Victor: Lumini pe strada mare, București: Ed. Tineretului, 1963
ANDRIEȘ, Mihai Gheorghe: Onești cetatea petrochimiei / București: Editura Politică, 1963
* ** Județele Patriei-Județul Bacău, Editura Sport-Turism, 1980
https://ro.wikipedia.org/wiki/Platforma_Petrochimică_Borzești#cite_ref-1
<http://www.chimcomplex.ro/>
<http://www.onestipedia.ro/>

INSIGNE ALE SOCIETĂȚILOR DE BINEFACERE ȘI CARITATE DIN ROMÂNIA (II)

Insigne ale Asociațiilor Surorilor de Caritate din România

**Dr. Adrian Popovici
Iași**

În paralel cu activitatea surorilor infirmiere voluntare ale Societății Naționale de Cruce Roșie a României, încă din timpul războiului balcanic dar mai ales în timpul primului război mondial, au activat în spitalele militare sau ale Crucii Roșii voluntare ale unor asociații feministe ce au servit acțiunilor patriotice și umanitare.

Mărturii ale existenței și activității acestor asociații sunt insigne, brățările textile, legitimațiile și diplomele ce s-au păstrat în colecțiile noastre.

Foto 1. – Insigne ale Institutului Surorilor de Caritate din București 1879-1929 – variantă decupată și nedecupată.
Alamă aurită și emailată, dimensiuni : 39,0 x 31,5 mm, cu agrafă.

Foto 2. – Insigna Institutului Surorilor de Ocrotire și Caritate din Iași
Alamă emailată, dimensiuni : 27,0 x 24,0 mm, cu agrafă, Rv. incus : seria 311, nedatată.

Foto 3. – Diploma Institutului Surorilor de Caritate al Mănăstirii "Sfânta Elisaveta" din Cluj, 1941.

Foto 4. – Insignele Asociației Surorilor de Caritate de Război din România

Varianta 1 – steag tricolor – alamă emailată, dimensiuni: 20,0 x 17,1 mm, cu agrafă, nedată.

Varianta 2 – steag gri cu cruce albă – alamă emailată, dimensiuni :20,2 x 17,4 mm, cu agrafă, nedată.

Varianta 3 – steag tricolor cu cruce albă – alamă emailată, dimensiuni :20,0 x 17,0 mm, cu agrafă, nedată.

Foto 5. –Brățara Asociației Surorilor de Caritate de Război din România.

Material textil brodat artizanal, dimensiuni: 350 x 100 mm, nedată.

Foto 6. – Carte de Membru Activ al Asociației Surorilor de Caritate de Război din România, 1948

Foto 7. – Insigna Asociației Surorilor de Caritate de Război
 ”Crucea Albastră”
 Alamă emailată, diametru : 22,0 mm, cu agrafă, nedată.

Foto 8. – Insigna Asociației Surorilor Voluntare Unite
 Alamă emailată, diametru: 16,8 mm, Rv. în relief M.N., incus: 07, tip ac,
 nedată.

Foto 9. – Insignele Societății
 Ortodoxe Naționale a Femeilor
 Române – ”În amintirea
 războiului sfânt”

Alamă /Alamă patinată,
 dimensiuni : 21,0 x 22,2 mm, cu
 ac, gravor : Ioana Basarab, 1941.

Rv. în relief: ”SOC. ORT.
 NATIONALA / FEMEILOR
 ROMANE / + + // CRACIUN 1941”

Foto 10. – piese din colecția
 personală.

Bibliografie:

Lazăr A., Stambuliu B. *Insigne militare și socio-politice românești 1859-1947*, Galeria Numismatică, 2016.

<http://www.europeana1914-1918.eu/en/contributions/21112#prettyPhoto>

http://www.romania-actualitati.ro/opinia_publica_si_razboiul_reintregirii_primele_luni-93646

<http://www.marelerazboi.ro/razboi-catalog-obiecte/category/crucea-rosie>

INSIGNE RELIZATE DE „GRUPAREA COLECȚIONARILOR MIHAI EMINESCU BOTOȘANI”

Ing. Nicolae Iosub
- responsabil Grupare „Eminescu” Botoșani

Cu paisprezece ani de zile în urmă, lua naștere Gruparea Colecționarilor „Mihai Eminescu” Botoșani, la împlinirea a 120 de ani de la publicarea, în *Almanahul României June* din Viena, a capodoperei eminesciene, poemul *Luceafărul*.

Era de datoria noastră a botoșănenilor să înființăm această grupare, deoarece pe aceste meleaguri s-a născut, a copilărit, a creat și a suferit o bună perioadă de timp cel ce a ridicat limba românească la cel mai înalt nivel artistic.

Ideea a prins rădăcini și a avut un puternic ecou în rândul colecționarilor, astfel că în decurs de câteva luni cercul nostru s-a lărgit continuu, ajungând astăzi la un număr de 80 de membri.

În primul număr al *Buletinului informativ* spuneam: „*Dorim ca prin activitatea noastră de colecționari, să ne manifestăm recunoștința față de cel mai mare poet român care și-a dedicat întreaga sa viață ridicării pe noi trepte a limbii literare române, care și-a iubit țara și istoria ei*”. Cred că prin ce am făcut și realizat până în prezent ne-am ținut promisiunea făcută atunci.

Ideea și inițiativa realizării unei asociații a colecționarilor din țară, care au dorința de a cinsti pe Mihai Eminescu, *Luceafărul poeziei românești*, îmi aparține și am fost și cel care a pus-o în practică, împreună cu o serie de iubitori ai poetului Eminescu din Botoșani, București, Oradea, Oravița, Bacău, Alexandria și alte localități.

Am hotărât să scoatem, trimestrial, un Buletin Informativ în care să apară diferite materiale despre viața și opera lui Mihai Eminescu, de a aduce la cunoștința colecționarilor manifestările organizate la aniversarea și comemorarea poetului, materialele filatelice, numismatice, carte nouă etc., dedicate lui Eminescu.

Cred că, în cei 14 ani de activitate, am realizat multe acțiuni și materiale de colecție, la aniversările și comemorările poetului, dar și cu alte ocazii, acțiuni care au contribuit la cunoașterea vieții și operei celui mai strălucit poet român- Mihai Eminescu.

Am reușit să realizăm și o serie de insigne din tombac sau aluminiu, dedicate diferitelor manifestări sau unor poezii ale lui Eminescu, insigne care completează colecțiile iubitorilor de Eminescu.

Prima insignă din tombac am realizat-o în anul 2006, odată cu medalia ce înfățișează bustul lui Mihai Eminescu, realizat de sculptorul Gheorghe Anghel, în 1959, amplasat în incinta Memorialului Ipotești. Insigna cu diametrul de 30 mm, s-a realizat în trei variante: tombac, tombac argintat și tombac aurit și are ac de prindere. Tirajul a fost de 100 de bucăți din care 20 buc. aurite și 20 buc. argintate. Este singura insignă ce înfățișează bustul poetului de la Ipotești.

*Insigna Bustul lui Eminescu de la Ipotești, 2006
variante din tombac aurit și tombac*

*Insignă Eminescu, 2013
tombac aurit*

În anul 2013, la 10 ani de la înființarea Grupării Colecționarilor „Mihai Eminescu” Botoșani, s-a organizat o expoziție filatelică cu participarea unor expozanți din Botoșani, Bistrița și Sibiu, în cadrul manifestărilor dedicate „Zilelor orașului Botoșani”, prilej cu care am realizat o medalie și o insignă din tombac emailată, bătută de R.A. Monetăria Statului București.

În centrul insignei este redat bustul lui Mihai Eminescu, prima fotografie, în semiprofil spre stânga, încadrat simetric de două ramuri de laur. La baza bustului, sunt trecuți anii 2003-2013, ce marchează perioada de la înființarea grupării botoșănene. Pe o bandă circulară cu lățimea de 3 mm este menționat editorul: * GRUPAREA COLECȚIONARILOR „MIHAI EMINESCU” BOTOȘANI * 10 ANI DE ACTIVITATE.

Această insignă a fost realizată în trei variante color: roșu, galben și albastru și două variante argintate și aurite. La toate cele trei variante color, câmpul este în email de culoare albă, ce lasă evidențiat în culoarea galbenă a metalului portretul Poetului, laurii și legenda. Se cunoaște o variantă cu toartă de prindere, aurită.

Concepția și machetarea insignei aparțin d-lui Nicolae Iosub și d-lui C-tin Dumitrescu.

Insigna are un diametru de 30 mm și un tiraj total de 80 de exemplare, este prevăzută cu ac de prindere vertical, siguranță și element antirotire.

*Insigna Colecționarilor „M. Eminescu” -10 ani-
variante aurită și argintată*

*Insigna Colecționarilor
„M. Eminescu” -10 ani-
emailată în trei culori*

În cei 14 ani de activitate a Grupării Colecționarilor „Mihai Eminescu” Botoșani s-au editat 45 de numere din Buletinul Informativ și s-au realizat și o serie de insigne de aluminiu, cu imagini ale grupării, ale poetului, ale unor poezii reprezentative și unor prieteni ai lui Mihai Eminescu.

La inaugurarea grupării s-a realizat o insignă cu chipul lui Mihai Eminescu, încadrat într-un Luceafăr stilizat și inscripția: „Gruparea Colecționarilor Mihai Eminescu”. Cu aceeași imagine, completată cu denumirea localităților legate de viața și activitatea poetului, s-a realizat o altă insignă din aluminiu, cu diametrul de 50 mm, la 5 ani de la înființarea grupării. În semicerc este inscripția: „GRUPAREA COLECȚIONARILOR „MIHAI EMINESCU” BOTOȘANI 2003- 2008”.

La 8 ani de la înființarea Grupării „M. Eminescu”, am realizat o nouă insignă din aluminiu, având în mijloc imaginea stilizată a poetului și anii 1850- 1889, iar circular inscripția: „GRUPAREA COLECȚIONARILOR „M. EMINESCU” BOTOȘANI- 2010”.

În cei 14 ani de la înființarea Grupării Colecționarilor „Mihai Eminescu” Botoșani, s-au realizat o serie de insigne de aluminiu, pentru diverse momente din viața poetului: Sf. Mihail și Gavril- Ziua onomastică a lui Eminescu, Eminescu, Veronica Micle și Creangă, M. Eminescu în ciclul „Mari Români”, Raluca și Gheorghe Eminovici, părinții poetului, ilustrații de A. Murnu la poeziile „Luceafărul” și „Singularitate” și Ziua Culturii Naționale.

Aceste insigne au fost oferite celor 80 de membri ai Grupării „Eminescu” din toată țara și reprezintă contribuția noastră la omagierea celui mai mare poet român- Mihai Eminescu.

Insignele „Grupării Colecționarilor Mihai Eminescu” din 2003, 2008 și 2010- aluminiu

Insignele „Grupării Colecționarilor Mihai Eminescu” din 2007 și 2009- aluminiu

Insignă Eminescu- „Mari Români”-2006 și părinții poetului- aluminiu

Insigne Eminescu reprezentând ilustrații la poeziile poetului și „Ziua Culturii Naționale”

CERCETAȘII ROMÂNIEI

SERVICIUL DE CONTROL ȘI SUPRAVEGHERE

Iulian Lipovanu
Iași

În perioada interbelică, persoanele ce umblau îmbrăcate în cercetași puteau fi oprite pe stradă, de către o persoană, care pe un ton politicos, s-ar fi adresat:

Bună ziua. Vă rog să-mi prezentați carnetul de identitate a cercetașului.

Persoana, era numită de Comandamentul Marii Legiuni, și făcea parte din “Serviciul de control și supraveghere”. Controlul, efectuat pe stradă, parcuri, grădini, localuri publice, era un mijloc de supraveghere asupra cercetașilor și de a urmări pe cei care, folosindu-se de uniforma cercetașească, comit fapte de înșelăciune. Pentru depistarea persoanelor ce se foloseau ilegal de uniforma cercetașească, se colabora cu organele de Poliție sau Jandarmerie.

Membrii serviciului de control și supraveghere, erau singurii abilitați să legitimeze cercetașii și comandanții, iar aceștia trebuiau să se prezinte prin carnetul (cartea) de identitate și insigna (pajura), ambele înseriate. Cartea de identitate a cercetașului avea fotografia titularului și era vizată periodic.

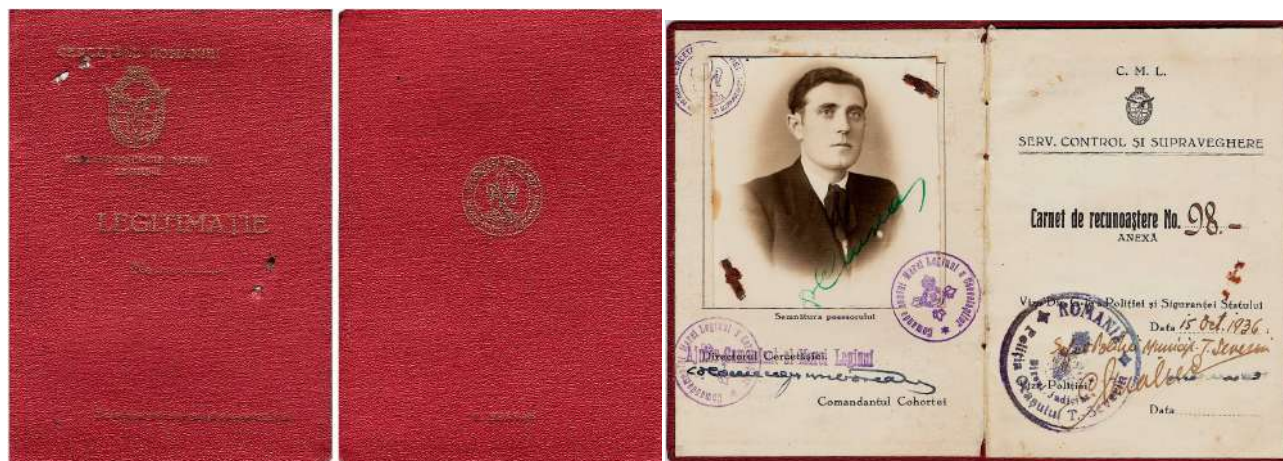
Numirea șefului serviciului va fi făcută la recomandarea Directorului Cercetășiei. El este ajutat de către cercetași vechi, recomandați de comandanții de cohortă, precum și de 1-2 agenți ai Prefecturii Poliției. Controlul era efectuat în conformitate cu dispoziția Ministerului de Interne, comunicată cu Nr. 78659 din 20 Noiembrie 1930.

Persoanele însărcinate cu serviciul de control și supraveghere vor purta ca semn distinctiv, o insignă rotundă de metal alb-oxidat, pe care este scris “Cercetașii României – Serviciul de Control și Supraveghere”. La mijloc are un crin aurit (Foto 1).

Insigna este din tablă argintată, executată prin presare, cu diametrul de 28 mm. Scrisul este pe un inel exterior, iar în partea centrală este reprezentat un câmp perlat, pe care este așezat crinul cercetașesc, cu deviza “Gata Oricând” și inițialele ACR – reprezentând Asociația Cercetașii României. Crinul aurit este prins de corpul insignei cu ajutorul a două gheare. Sistemul de prindere a insignei este o agrafă așezată orizontal. Pe verso, este scris numărul de ordine.

Pe lângă insignă, membrii serviciului de control, vor avea o legitimație eliberată de Comandamentul Marii Legiuni (Foto 2-4). Aceasta, va purta pentru București, semnătura Directorului Cercetășiei și a celor patru Comandanți de Cohorte, iar pentru provincie, semnătura Directorului Cercetășiei și a Comandantului Cohortei Locale. Aceste semnături, se vor folosi la identificarea celor de pe carnetele de identitate a cercetașilor¹.

¹ Revista “Cercetașul” – nr.1 – 1930, pag. 16

Insigna, se purta în partea stângă, la reverul hainei civile, cercetășești sau militare, după caz (Foto 5).

Insigna și carnetul membrilor serviciului de control și supraveghere, se achiziționau de la depozitul Comandamentului Marii Legiuni, prețul acestora fiind de 40 lei².

Supravegherea și controlul, nu vor avea un caracter jignitor, fiind făcut cu blândețe și bunăvoință, inspirat de grijă și dragoste frățească, de a îndrepta și îndruma pe cei mai mici, pe calea corectă a bunei cuviințe, ajutând la formarea educației lor. Controlul se va

efectua discret, fără a atrage atenția publicului. Persoanele ce nu vor putea să dovedească identitatea prin carnet și pajură, vor fi conduse la cel mai apropiat post de poliție, unde se vor confisca semnele distinctive cercetășești: fular, carnet, insignă, și se va efectua proces-verbal de dare în judecată pentru port ilegal de uniformă și de insignă, conform art. 208 din Codul Penal³.

În presa vremii, se regăsesc informări, prin care diverse persoane au fost descoperite că se foloseau de uniforma cercetășească, pentru a obține foloase necuvenite.

Informațiuni

Cohorta Petru Rareș din Brăila a trimis în judecată pe tânărul Iscovici Solomon din Brăila, care a fost găsit îmbrăcat în cercetaș fără a avea dreptul. Tribunalul l'a condamnat la 500 de lei amendă, în conformitate cu art. 60 din Codul Penal⁴.

Oficiale

Se aduce la cunoștință tuturor Domnilor comandanți de unități că foarte mulți așa-ziși cercetași sau din cei cari au activat cândva se improvizează în trimiși ai Comandamentului sau ai unei unități și sub diverse pretexte, cer, pe lângă găzduire, și bani. Comandamentul Marii Legiuni n'a dat și nu dă asemenea delegațiuni nimanui. Acești tineri sunt excroci și vă rugăm a-i da imediat pe mâna poliției – anunțând și Comandamentul – spre a aduce cazul la cunoștință generală. [...]

Cazuri de asemenea natură au fost semnalate și este curios că sunt foarte mulți cercetași și comandanți cari se lasă ușor convinși de uniformă, în toată aparența regulamentară, dar cari din nefericire ascunde tineri de rea credință⁵.

² Revista "Cercetașul" – nr.30-31 – 1932, pag. 32

³ Revista "Cercetașul" – nr.1 – 1930, pag. 16

⁴ Revista "Cercetașul" - nr.7 - 1930

⁵ Revista "Cercetașul" - nr.7 - 1930

Informațiuni

Inspectoratul Jandarmeriei Rurale a dispus printr-un ordin circular general ca șefii tuturor unităților de Jandarmi să dea concurs la cerere comandanților unităților cercetășesti și persoanelor însărcinate cu controlul și supravegherea, pentru descoperirea elementelor cari la adăpostul uniformelor cercetășesti comit abuzuri⁶.

Informațiuni

Comandantul Marii Legiuni a primit din partea d-lui Const. I. Iliescu, învățător în comuna Balta, județul Mehedinți o reclamațiune prin care arăta că în ziua de 15 Sept. a sosit în această comună un individ care s'a dat drept locotenent Valeriu Târziu, comandant al Centuriei I din sectorul I galben București. D-l Iliescu l-a găzduit timp de 3 zile pentru ca la plecare să-i ceara cu împrumut pentru o zi un trenchcoat nou, cu care numitul a dispărut pentru totdeauna.

Atragem din nou atenția domnilor Comandanți și cercetași și îi rugăm să publice și prin zarele locale, ca să nu se lase înșelați de aparențe și să caute să se convingă mai întâi cu cine au de a face, căci orice comandant și cercetaș trebuie să aibă asupra sa legitimație cu fotografie emisă de Comandamentul Marii Legiuni și pajura cercetășească⁷.

Sursă foto:

Foto 1 – colecția Lipovanu Iulian

Foto 2-4 – colecția Daniel Cosmin Obreja

Foto 5 – colecția Muzeul Județean Ștefan cel Mare Vaslui, secția de Istorie.

Bibliografie:

Colecția revistei "Cercetașul" – Revista cercetașilor României, organ Oficial al Comandamentului Marii Legiuni – perioada 1930-1936

<http://cercetasia.blogspot.ro/2014/02/serviciul-control-si-supraveghere.html>

TREI INSIGNE APĂRUTE RECENT LA BOTOȘANI

Ioan Siminicianu,

președintele Secției Numismatice Botoșani.

Secția numismatică Botoșani împlinește anul acesta treizeci și cinci ani de la înființare. Membrii săi marchează momentul aniversar prin realizarea unei frumoase insigne. Piesa este din argint antic, prin turnare, 3D, formă circulară, cu diametrul de 22/20 mm, în tiraj de 80 exemplare. Central găsim bustul zeiței războinice Minerva pe un fond gri metalic. În bandă circulară, pe fond negru, legenda SOCIETATEA NUMISMATICĂ ROMÂNĂ 1903. Pe o altă bandă circulară, tot pe fond întunecat, în sectoare, legenda SECȚIA BOTOȘANI 1982 XXXV 2017.

Sistemul de prindere cu ac lung.

Un alt moment aniversar pentru botoșăneni este împlinirea a 10 ani de activitate a Colecției Muzeale IOAN SIMINICIANU din comuna Corni, unitate ce se află în evidența Institutului NAȚIONAL AL PATRIMONIULUI. S-au conceput două insigne, prin turnare, emailate, aurite, imagine offset, format rotund, diametru 20 mm, sistemul de prindere cu element elastic. La una din piese în câmpul central, pe fond alb, este stilizată o cămașă bărbătească cu poale, simbolul colecției. În bandă

⁶ Revista "Cercetașul" - nr. 20 - 1931

⁷ Revista "Cercetașul" - nr. 18 - 1931

circulară tricolorul românesc. La extremitate legenda „COLECȚIA MUZEALĂ IOAN SIMINICIANU CORNI - BOTOȘANI 2007 – 2017”.

La cealaltă piesă, câmpul central pe fond alb este ocupat de elementele heraldice ale comunei. Fructele de corn fac trimitere la etimologia denumirii comunei precum și la pădurea de corni care a constituit refugiu în caz de nevoie. Mesteacănul reprezintă etimologia satului component cu același nume. Brăurile udate reprezintă bogăția hidrografică a zonei iar coroana murală cu turn crenelat semnifică rangul de comună. Tot pe fondul alb, legenda circulară COMUNA CORNI JUDEȚUL BOTOȘANI 1489 (anul de atestare documentară). Marginal, bandă circulară cu tricolorul românesc.

Insignele au fost realizate la SC ACCESORII PROD SRL Oradea.

INSIGNE FEROVIARE MAI RARE **„EXPRESUL” Societatea de Ajutor Reciproc a funcționarilor CFR din România** **fondată la 1 mai 1912**

Gheorghe Căpitanu
Bârlad

Aniversarea a 25 ani de activitate a Societății „Expresul C.F.R. ” a fost marcată prin emiterea insignei Expresul CFR 1912-1937.

La a 25-a aniversare, președintele Societății spunea: *Societatea a luat ființă din inițiativa spontană a câtorva membri salariați feroviari împinși de un curaj din cauza tristului spectacol al listelor de subscripție care circulă la fiecare leafă de 1 și 15 ale fiecărei luni în scopul de a ajuta colegii căzuți în nevoi , fie boală, decese, suspendări și alte nevoi și totodată având și pilda și imboldul Societății mecanicilor de locomotive sub denumirea de „Locomotiva” înființată în ianuarie 1896.*

Înscrierea era condiționată de vârsta cuprinsă între 21-50 ani și să facă parte dintr-un serviciu de ramură în legătură cu CFR, să se bucure de reputație socială, să fie pașnic, iubitor de bine și să aibă simțul solidarității, să nu aibă boli cronice, iar dacă este căsătorit, să fie legal.

Ajutoarele de deces se dau după un an de la înscriere, iar pentru cei cu vechime de până la 6 luni se acordă 50% din ajutor.

Dreptul de membru era pierdut prin deces, retragere, restanță mai mare de 12 luni de neplată a cotizației, cei care lovesc în demnitatea societății, cei care au făcut declarații false referitor la etate sau stare civilă.

Societatea era condusă de Adunarea Generală care alege un Consiliu de Administrație, un Comitet Central cu sediul la București, având Președinte, secretar și casier.

Emblema Societății era de mărimea unei monede de cinci lei, purtând pe margine înscrisul „Expresul, Societate de ajutor reciproc a funcționarilor din întreaga țară.”

În anul 1936 Societatea avea un număr de 66 Filiale din care șase în Basarabia și Bucovina de Nord condusă de un Consiliu de Administrație format din 25 membri și 35 nași de drapele, printre care un mitropolit, episcopi, miniștri, generali de armată, prefecți, primari, deputați, senatori, directori generali, directori regionali, directori din administrație și un comitet al Fondului Cultural, Regele Carol I al României având ca protector pe M.S. Regele Carol I, iar ca donator pe Directorii generali CFR N. Teodorescu, Stan Vidrighin, Director CF I. Hosu, Alexandru Russ, Cezar Mereuță ministru, generalul de divizie Constantin Vlădescu.

Avers

Insigna are formă octogonală, cu dimensiunea de 30x30 mm, din bronz, o frunză de stejar, femeie cu părul lung care ține drapelul Societății în mână și o panglică trecută pe sub banda superioară.

Revers

O roată de tren drapată cu două aripi și o șină de cale ferată.

La 1 iulie 1912 a fost fondată Societatea Generală a Pensionarilor CFR „Regele Carol I” al României pentru ajutor reciproc moral și material, fapt care a contribuit la dezvoltarea „Expresului CFR” prin Fundația Culturală patronată de M.S.Regele Carol I.

Societatea a realizat o insignă în formă ovală, cu dimensiunea de 20x15 mm, pe fond alb, având inscripția „Societatea Generală a Pensionarilor CFR Carol I”, o roată de tren drapată cu două aripi, vultur cu cruce în cioc și tricolor.

Casa Muncii

Prin decretul-Lege nr.1712 din aprilie 1920 a fost creată „CASA MUNCII”, care acorda ajutor întregului personal de la căile ferate, incluzând și Societatea Orfanilor CFR. Scopul Casei Muncii era să se înființeze locuințe igienice, dormitoare, băi, unități medicale, stațiuni balneare, cămine, școli, biblioteci, instituții pentru orfani CFR, magazine de alimente, îmbrăcăminte și altele.

Pentru a asigurarea fondurilor necesare a fost instituită o suprataxă de 5% asupra transportului.

Prin Hotărârea Consiliului de Miniștri din 1924, Casa Muncii a fost autorizată să înlesnească personalului CFR construirea de locuințe prin acordarea de avansuri bănești. A fost dezvoltată și o rețea medicală dotată cu aparate și utilaje moderne. Primul spital a fost construit pe terenul cumpărat de la ing.Witing. În anul 1924 Casa Muncii a clădit în centre populate pavilioane și cartiere de locuințe, un număr însemnat de școli de toate categoriile, a organizat colonii de vară pentru adulți și copii în stațiunile balneo-climaterice, a construit spitale și policlinici CFR.

La 27 iunie 1929 a fost elaborată Legea 27 de organizare a regiei autonome care devine persoană morală și juridică, are autonomie administrativă, tehnică, financiară și de personal spre a putea exploata întreaga avere trecută în gestiunea sa.

În anul 1930 a fost reorganizată și transformată în Casa Autonomă pentru Ocrotirea și Ajutorarea Personalului CFR.

În anul 1949 a fost desființată și trecută la Ministrul Sănătății și Muncii.

Insigna Casa Muncii are forma rotundă (cu raza de 10 mm), emailată pe fond albastru pe care scrie „Casa Muncii CFR Asociația Pensionarilor CFR”, apoi un vultur și două mâini împreunate.

Bibliografie – Monografii

100 ani Expresul CFR 1896-1996

110 ani Expresul CFR 1896-2006

115 ani Expresul CFR 1896-2011

120 ani Expresul CFR 1896-2016

INSIGNELE FABRICII DE ANTIBIOTICE DIN IAȘI

– mozaic insignografic –

Dr. Adrian Popovici
Iași

În anul 2015 „Antibiotice” Iași a sărbătorit 60 de ani de activitate farmaceutică și în același timp 60 de ani de activitate insignografică, medalistică și filatelică. Jubileul a fost marcat prin baterea unei medalii și a două insigne, care îmbogățesc seria începută în 1965.

		
1965	1965	1975
		
1980	1980	1985
		
1985	2000	2005
		
2007	2012	2012
		

2014	2015	2015
------	------	------

1965 – Fabrica de Antibiotice IAȘI, 1955-1965

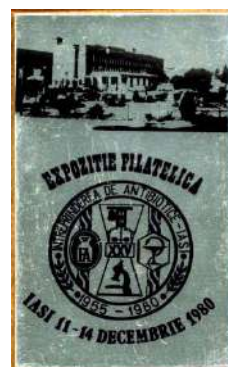
- insignă triunghiulară, în centru un flacon alb,alamă emailată, dimensiuni: 22,3 x 25,2 mm, cu agrafă.
- insignă triunghiulară, în centru un flacon roșu,alamă emailată, dimensiuni: 22,3 x 25,2 mm, cu agrafă.

1975 – Fabrica de Antibiotice IAȘI, 1955-1975

- insignă sub formă de scut, alamă emailată, dimensiuni: 20,7 x 14,0 mm, tip ac.
- idem, cu agrafă, Rv. incus: “ARADEANCA”

1980 – Fabrica de Antibiotice IAȘI, 1955-1980

- insignă sub formă de scut, alamă emailată, dimensiuni:20,7 x 14,1 mm, cu agrafă.
- insignă dreptunghiulară, tablă zincată, vopsea neagră, dimensiuni: 32,5 x 21,5 mm,tip ac.
- medalie, bronz cuprat, diametru: 50,0 mm.
- plachetă unifață, tablă zincată pe suport de lemn,vopsea neagră,dimensiuni: 74,0 x 45,0 mm.

1985 – Fabrica de Antibiotice IAȘI, 1955-1985

- insignă sub formă de scut, alamă emailată, dimensiuni: 19,0 x 15,0 mm, tip ac.
- insignă rotundă, plastic alb, vopsea albastră, dimensiuni:31,5mm.
- plachetă unifață, tablă zincată pe suport de lemn,vopsea neagră,dimensiuni: 61,5 x 91,0 mm.

2000 – Fabrica de Antibiotice IAȘI, 1955-2000

- insignă ovală, flacon alb pe fond albastru, alamă plasticată, dimensiuni:17,0 x 11,5 mm, tip pin, 2000 ex.

2005 – Fabrica de Antibiotice IAȘI, 1955-2005

- insignă sub formă de „a+” – noua siglă, aur alb de 14k, 0.90gr, dimensiuni: 8,0 x 14,0 mm, tip pin,350 ex.

Rv.: două poansoane “585” și “IS 02”

2007 – Fabrica de Antibiotice IAȘI „a+” - noua siglă

- insignă pătrată, alamă aurită și plasticată, dimensiuni:15,0 x 15,0 mm, tip pin, 1700 ex.

2012 – Antibiotice Iași

- breloc, în formă de inimă roșie personalizată „a+”,metal vopsit, dimensiuni: 36,5 x 38,8mm.

- breloc, jeton personalizat „a+“, metal inoxidabil, diametru: 23,0 mm.

2014 – Antibiotice Iași

- breloc, în formă de inimă roșie personalizată „a+“ metal vopsit, dimensiuni: 31,8 x 39,8 mm.

2015 – Antibiotice Iași 1955-2015 – 60 ani

- insignă pătrată, personalizată „a+“, metal plasticat, dimensiuni: 15,0 x 15,0 mm, tip pin, 1000 ex.

- insignă pătrată, personalizată „a+“, metal nichelat și vopsit, dimensiuni: 20,5 x 20,4 mm, tip ac, 500 ex.

- medalie, argint / tombac argintat, diametru: 50,0 mm, 150 ex, bătute la Monetăria Statului.

CENTENARUL GENOCIDULUI ARMEAN INSIGNA „NU-MĂ-UITA”

**Mihai C.V. Cornaci
Botoșani**

Încă din anul 1870, ca parte a unui curent politico-istoric, urma să schimbe destinele a două națiuni: una din ele avea să piardă peste un milion din fiii ei, masacrați de cea de-a doua (Imperiul Califat Otoman), care nu a fost demnă și dornică să-și recunoască faptele.

În anul 1890 guvernul otoman a recurs la forța militară, săvârșind masacre în rândul populației armene („masacrele Hamidiene”) sub domnia lui Abdul Hamid II (1876-1909), supranumit și „sultanul sângeros”, înlăturat la 27 aprilie 1909 de revoluția „junilor turci”.

Reînnoirea valului de cruzimi (24 aprilie 1915) ca un ultim gest de demență și decădere din partea Imperiului Otoman, a fost reminiscența unor practici crunte ale secolelor de expansiune în Europa. (XV-XVII).

Mărturiile diplomatice din anii 1915-1917 sunt în favoarea catalogării masacrelor ca genocid, exterminarea armenilor rămânând expresia unor soluții aplicate cu ostilă agresivitate de politica turcă otomană.

Cei peste un milion de morți zac în conștiința politică a Turciei de azi, uciși doar pentru că aparțineau națiunii armene.

Nerecunoașterea crimelor de la 1915-1917 de către actuala republică ridică întrebări asupra naturii adevărate a regimului și asupra detașării obiective față de trecutul imperial grevat de excese și iresponsabilități.

Membri din generațiile altor etnii se consideră la data de 24 aprilie armeni și îi deplâng pe cei decedați, asigurându-i că se pot odihni într-un paradis al memoriei în care nimeni nu i-a uitat. Dovadă a acestei stări afective a fost editată și insigna enunțată în titlu.

Insigna „Nu-mă-uita”, având formă de floare, are inclus în corpul metalic:

- cinci petale de culoare mov intens, indicând numărul continentelor unde s-au refugiat supraviețuitorii genocidului, formând diaspora armeană;
- cinci petale mai mici, în nuanță pală, inserate în corola florii, ca niște punți, sugerând unitatea comunităților armenice din lume;
- pupila centrală, întunecată, ne indică suferința și jalea trecutului;
- inelul galben ce înconjoară pupila, alcătuit din 12 segmente, face trimitere la numărul dalelor monumentului de la Erevan, dedicat memoriei victimelor Genocidului Armean, recunoscut oficial de 22 de state. După 22 aprilie 2015, a fost recunoscut și de Austria.

Însigna are în tiraj 2 diametre:

- $\Phi = 12,5$ mm peste petale (varianta de damă), are acul montat perpendicular pe corpul insignei, cu siguranță;
- $\Phi = 22,5$ peste petale, cu același sistem de prindere.

Insignă a tuturor armenilor, a fost distribuită în țară și în diaspora. În România a fost distribuită prin filialele U.A.R și parohiile armenice.

Bibliografie:

Ararat – Supliment Centenar Genocid. RADU ALBU-COMĂNESCU, p. 7-11.

ANDREA GHIȚĂ. „NU-MĂ-UITA” CENTENARUL GENOCIDULUI ARMEAN, în *babel.suprapus.ro*

CLOPOTUL DE LA HIROSHIMA

Ivan Alexandra Mihaela – Marea Britanie
Ivan Silviu Mihai - Focsani

În Parcul Pacii din Hiroshima a fost construit și inaugurat la data de 20 septembrie 1964, un ansamblu cu o cupolă care adăpostește „Clopotul Păcii de la Hiroshima”.

Acest ansamblu a fost construit în memoria celor aproximativ 140.000 de persoane care și-au pierdut viața la Hiroshima în momentul exploziei sau ulterior, datorită urmărilor radiațiilor exploziei bombei cu uraniu cu o capacitate de 16 kilotone de TNT, lansată la 6 august 1945 din avionul botezat „Enola Gay” și care a dus la capitularea Japoniei în cel de-al Doilea Război Mondial.

Acest clopot are o greutate de 1200 kg., înălțimea de 1,70 metri și diametrul deschiderii de 1 metru, având în incintă desenată o hartă a lumii fără frontiere ale statelor, acest lucru simbolizând

o speranță că lumea va fi unită sub Clopotul Păcii de la Hiroshima. Pe clopot se afla atașată o placă pe care se poate citi:

Clopotul Pacii:

„Ridicăm acest clopot ca simbol al aspirațiilor Hiroshimei : Fie ca toate armele nucleare și războaiele să dispară, iar națiunile să trăiască o adevărată pace ! Să sune pentru toți cei cărora le pasă , pentru fiecare ființă ce îi poate auzi vibrația și căreia să-i tresalte inima de gândul bucurios al păcii. Așa că, și tu, prietene, oprește-te din drum o clipă și fă să sune acest clopot pentru pace . Construit în 20 septembrie 1964. „

„ Clopotul Păcii de la Hiroshima „, poate fi sunat de toți vizitatorii care vizitează ansamblul din Parcul Păcii

În fiecare an, la data de 6 august se comemorează la Hiroshima, victimele acestei catastrofe nucleare.

În imaginea alăturată este prezentată însigna Parcului Memorial al Păcii din Hiroșima care are ca simbol central „Clopotul Păcii” reprezentat stilizat. Insigna este de tip TD și are un diametru de 32mm.

“FRUNTAȘ ÎN MUNCĂ PATRIOTICĂ”

Redescoperirea unui titlu pionieresc.

Julian Lipovanu
Iași

Atunci când cercetăm istoricul micilor însemne metalice, rar avem ocazia de a avea la dispoziție informațiile din “caseta tehnică a comenzii”, respectiv cerințele beneficiarului, unde să fie descrisă grafica insignei.

Dacă pentru marea majoritate a insinelor, grafica este explicită, uneori, ne putem confrunta cu anumite elemente, pentru care putem face supoziții sau concluzii pripite. Aceste elemente, pot fi inițiale, pentru care se poate întâmpla să nu găsim “legenda” potrivită, sau din cauza unei machetări defectuase (așa cum vom vedea mai jos), să interpretăm greșit un element grafic.

Insigna “FRUNTAȘ ÎN MUNCĂ PATRIOTICĂ”, este cunoscută de toți colecționarii de insigne pionierești (și nu numai), ca fiind în două variante de mărime și împărțită pe grade (clase).

În mod inexplicabil, varianta mare a insignei, până în prezent, era cunoscută doar având gradul “I” (foto 1), lipsind informații despre un eventual grad “II”. În regulamentele pionierești, insigna în cauză este clasificată ca fiind titlu ce se acorda împreună cu diplomă⁸. Aceeași informație o găsim și revista Cutezătorii, unde

se precizează într-o casetă: “Consiliul Național al Organizației Pionierilor a instituit recent titlul Pionier Fruntaș în Muncă Patriotică, constând în diplomă și insignă. Acest titlu se acordă purtătorilor cravatei roșii cu tricolor care se disting prin dragoste de muncă și hărnicie prin fapte pionierești închinată înfloririi continue a școlilor, a satelor și orașelor patriei⁹.”

Prin descoperirea unei insigne pionierești “FRUNTAȘ ÎN MUNCĂ PATRIOTICĂ”(foto 2), considerată probă, se poate deduce faptul că cifra “I” de pe

⁸ Statutul Unităților și Detașamentelor de Pionieri din Republica Socialistă România, Ed. Politică, București – 1971, pagina 12.

⁹ Revista Cutezătorii, nr 14 – 1974, pagina 5.

insigna acordată de Organizația Pionierilor din RSR, a fost interpretată greșit, aceasta fiind de fapt coada unei cazmale, ce la gravură a fost întreruptă pentru a face loc cuvântului “FRUNTAȘ”. Insigna “FRUNTAȘ ÎN MUNCĂ PATRIOTICĂ”, a fost executată la Monetăria Statului din București.

Este confecționată din alamă cu email rece, cu dimensiunile: L = 50mm; l = 44mm.

Sistemul de prindere, este o agrafă, prinsă cu o plăcuță ștanțată cu numele producătorului (MS).

Între insigna considerată probă și insigna acordată, diferențele majore sunt:

dimensiune: 50x44 mm vs. 41x27 mm așezarea scrisului – la probă, textul este complet sub forma unui semicerc; la insignă, cuvântul „FRUNTAȘ” este de-a lungul laturii lungi, iar restul textului, sub forma unui semicerc. Cazmaua, este supradimensionată, fiind suprapusă acoperind parțial cravata roșie, în cazul probei, coada cazmalei, este întreruptă în dreptul scrisului, și se continuă până la unirea cu partea tricoloră a cravatei, mijlocul florii de pe cazma, are centrul plin la probă, față de centrul vopsit la insignă.

Cel mai probabil, insigna a fost prezentată conducerii Organizației Pionierilor din RSR, dar nu a primit aprobare, datorită mărimii și greutateii.

În urma remachetării, coada cazmalalei, a fost întreruptă în dreptul cuvântului “FRUNTAȘ”, dar fără a mai fi continuată până în partea inferioară a insignei. Astfel, s-a pierdut din vedere asemănarea între codița de la cazma și cifra “1”, aferentă unui grad.

Se mai poate ține cont de argumentul că în insignografie, cazmaua a fost folosită și în cazul altor insigne acordate pentru muncă voluntară sau patriotică, respectiv: “Pionier al muncii voluntare (foto 3)”; “Fruntaș al muncii voluntare”; “Micul naturalist”; “Tînăr naturalist”.

Cu ajutorul acestei insigne, se demonstrează că insigna mare “FRUNTAȘ ÎN MUNCĂ PATRIOTICĂ”, este de fapt un titlu pionieresc (așa cum apare în regulamentul din 1971) și nu a avut grad. Considerăm că insigna prezentată este probă, deoarece provine dintr-un lot de însemne pionierești, unde o parte din ele, erau însoțite de un carton cu diverse mențiuni și ștampilate de Organizația Pionierilor din R.S.R. Mai există posibilitatea ca această insignă să fi fost executată într-un tiraj restrâns, dar din motivele prezentate mai sus, a fost acordat un număr mic de exemplare, fiind înlocuită repede și aleasă remachetarea ei.

Bibliografie:

Statutul Unităților și Detașamentelor de Pionieri din Republica Socialistă România, Ed. Politică, București – 1971

Revista Cutezători

Catalogul insinelor emise de Organizația Pionierilor și Organizația Șoimilor Patriei din România - Radu Tabără, editura Astra Museum, Sibiu 2014.

Sursă foto:

foto 1 – colecția Iulian Lipovanu

foto 2 – colecția Aaron Fazakas

foto 3 – internet

BUSTUL LUI EMINESCU

**Haha Dumitru-Voicăuți
Stelian Brânzei - Botoșani**

Orașul Darabani este cel mai nordic oraș al țării și se află situat la distanța de 18 km de localitatea Hrodiștea (unde s-a născut Sf. Iacob Hovezitul), cea mai nordică așezare din România. Localitatea Darabani în vechime se numea Căbicieni, dar este atestată documentar în anul 1546 printr-o „carte” dată la Huși de către domnitorul Petru Rareș, însă vechimea sa se pierde în negura vremii, dovezile materiale fiind descoperirile arheologice din zonă.

Statutul de localitate comercială de graniță, îl are din anul 1837 când domnitorul Moldovei, Mihai Sturza, dă hatmanului Teodor Balș, ctitorul târgului, Hrisovul Gospod nr.12 din 28 iunie prin care înființează târgul Darabani cu 12 iarmaroace pe an și zi de târg joia, aducând după moda vremii, o mulțime de negustori evrei care se așează în localitate și care își durează case pe moșia boierului Balș și fac un comerț înfloritor. Fiind în număr așa de mare, veniți într-un timp așa de scurt, evreii intră în conflict cu localnicii români, astfel că la 21 mai 1877 are loc la Darabani o „buntuială” care va degenera în distrugerea a 158 de dughene evreiești, lucru care a dus la „cel mai mare proces penal colectiv” din istoria modernă a României, aflat pe rol în fața Curții cu Jurați Dorohoi în 1877. Conflictul care a dus la „procesul colectiv” este interesant deoarece a avut și ecou internațional, însuși Mihail Kogălniceanu „ministrul afacerilor străine” al României fiind nevoit să dea explicații la Congresul de Pace de la Berlin, (după Războiul de Independență) despre ceea ce s-a petrecut la Darabani, evreii „orchestrând” în presa din Europa foarte bine în favoarea lor toată tevatura. Mai mult decât atât, avocatul principal al evreilor a fost Titu Maiorescu care s-a deplasat la Darabani și Dorohoi, iar țărani români erau apărați de o pleiadă de avocați celebri în frunte cu Nicolae Ionescu și George Cimara. Presa vremii a dezbătut pe larg „conflictul de la Darabani” astfel că însuși Mihai Eminescu a scris articole în acest sens, iar singura pledorie completă a lui Titu Maiorescu, ca jurist, se păstrează în lucrarea unicat aflată la MUZEUL NORDULUI din Darabani și intitulată „Procesul locuitorilor din Darabani în fața Curții cu Juri Dorohoi” publicată în 1878 la prestigioasa Editură „Socec”.

În anul 1983, în zilele de 23/26 iunie, în cadrul Festivalului Național „Cântarea României” s-a desfășurat la Darabani „ZILELE CULTURAL-ȘTIINȚIFICE ALE ORAȘULUI DARABANI”, ediția a VIII-a având genericul „FII ORAȘULUI – LA VATRA STRĂMOȘEASCĂ”. Cea mai importantă activitate din program a fost dezvelirea bustului poetului Mihai Eminescu în Parcul „Central” al orașului. La întâlnire a fost prezent și medicul neuro-chirurg Leon Dănăilă, fiu al

orașului Darabani, actualmente academician, unul dintre cele 500 de genii ale secolului XX. Ideea dezvelirii unui bust al marelui „ctitor de limbă română” - Mihai Eminescu - la Darabani le-a venit autorităților locale și poetului Victor Teișanu (care s-a ocupat și de aducerea satuii la Darabani), după ce istoricii locali au descoperit că Eminescu a cules din localitate o frumoasă „Doină de cătanie” și a publicat la 3 iunie 1877 în ziarul „Curierul de Iași”, X, nr. 58 articolul „ARESTARE” în care vorbește despre conflictul de la Darabani dintre români și evrei, în urma căruia a fost arestat preventiv domnul Cimara, la stația Pașcani. Eminescu în esență îi critică pe „vecinic suferinzii” și totuși „vecinic înfloritorii evrei” care se cred victime. Bustul lui Mihai Eminescu din Darabani (Fig.3) este opera sculptorului botoșănean Marcel Mănăstireanu (n. la 1 martie 1950), unul dintre cei mai importanți sculptori ai timpului nostru, operele sale fiind prezente în spațiul românesc, inclusiv în Basarabia (Republica Moldova) dar și din Bucovina (aflată în Ucraina). Bustul este făcut din praf de piatră, un material care nu este durabil în timp, astfel că în anul 2006 a fost format un Comitet de inițiativă pentru turnarea în bronz – material

peren – a statuii lui Eminescu, de către același sculptor Marcel Mănăstireanu. Comitetul de inițiativă este condus de poetul Victor Teișanu ca președinte, iar ca membri sunt juristul Haha Dumitru-Voicăuți, Stelian Brânzei, juristul Smochină David și col. (r) Dumitru Strugariu, primul „obiectiv” al acțiunii fiind atins, adică a fost adunată prin donații cantitatea de 150 kg bronz, urmând să se caute sponsori pentru manopera sculptorului.

Ca recompensă pentru donatorii bronzului, a fost făcută o insignă TD într-un număr de 300 de exemplare, care are înscrisul în partea de sus „MIHAI EMINESCU-DARABANI-1850 – 1889”, În centru fiind bustul poetului și o parte din soclu, în starea în care se află actualmente. Insigna a mai fost acordată și scriitorilor Vasile Băcu și Vasile Tărățeanu de la Cernăuți, unor senatori și deputați români, precum și conducerii Primăriei Darabani, în speranța că vor ajuta bănește la realizare aobiectivului în bronz (Fig.2).

În timp, însă, a mai fost realizată o insignă tot TD, cu ocazia „ZILELOR ORAȘULUI DARABANI” din 30-31august 2007. Insigna are într-un dreptunghi bustul poetului Mihai Eminescu și o parte din soclu, iar pe margine inscripția: „Zilele orașului Darabani 30-31august 2007” (în partea de sus) iar în partea de jos inscripția „Realizator Dumitru Haha Darabani” fiind realizată într-un număr de 220 exemplare (Fig.3).

Comitetul de inițiativă a realizat și o ștampilă pentru parafarea unor documente legate de evniment.

Ștampila este rotundă, are diametrul de 30 mm, în centru este stilizat bustul de la Darabani al poetului precum și inscripția între două cercuri: „COMITETUL DE INIȚIATIVĂ * DARABANI * BUSTUL LUI EMINESCU”. Nu putem să spunem decât DOAMNE, AUTĂ-NE ÎN INIȚIATIVA NOASTRĂ!

CEASURI DIN PATRIMONIUL MUZEULUI CEASULUI „NICOLAE SIMACHE” PLOIEȘTI ÎN INSIGNOGRAFIE

**Ilinca Ștefania Dina
Răducu Costin Ciutacu
Gheorghe Z. Ciutacu**

Înființat în 1963 de profesorul Nicolae Simache (1905-1972), Muzeul Ceasului „Nicolae Simache” din Ploiești, unic în rețeaua muzeală din România, ilustrează, prin colecțiile sale, evoluția mijloacelor de măsurarea a timpului.

Clădirea în care funcționează din 1971 Muzeul Ceasului este un monument de arhitectură de la sfârșitul secolului al XIX-lea (1890). Casa, care a aparținut magistratului și politicianului Luca Elefterescu, păstrează, în linii generale, arhitectura și decorațiile originale, în stil romantic. Inițialele primului proprietar se regăsesc și astăzi, într-o splendidă feronerie a ușilor de la intrare.

1. Insignă de formă dreptunghiulară, din alamă și email; imaginea ceasului cu apă; Anglia, Charles Rainer 1654; lateral stânga, inscripția: MUZEUL CEASULUI PLOIEȘTI; lateral dreapta: CEAS CU APĂ 1654; verso ac de prindere.
2. Insignă de formă dreptunghiulară, din alamă și email; central, imaginea unui euphonion cu ceas; Austria, sec. XIX; marginal, inscripția: MUZEUL CEASULUI PLOIEȘTI – CEAS MONUMENTAL – EUPHONION – AUSTRIA SEC. XIX; verso ac de prindere.

3. Insignă de formă dreptunghiulară , din alamă și email; central, imaginea unui ceas de masă cu mecanism muzical (cilindru cu știfturi și pieptene de metal); Austria, sec. XIX, comanditar Friederich Schullerus Kronstadt (Brașov); marginal, inscripția: MUZEUL CEASULUI – PLOIEȘTI – CEAS CU INSTALAȚIE MUZICALĂ BRAȘOV ROMÂNIA SEC. XIX; verso ac de prindere.
4. Insignă de formă rotundă, din alamă și email; central, imaginea unui ceas de masă cu sonerie; marginal, inscripția: MUZEUL CEASULUI – PLOIEȘTI – CEAS DEȘTEPTĂTOR C.F.R.; verso ac de prindere.
5. Insignă de formă rotundă, din alamă și email; central imagine a unui cadran de ceas de buzunar; Elveția, Hebdomas, sec. XX; marginal inscripția: MUZEUL CEASULUI – PLOIEȘTI – CEAS DE BUZUNAR ELVEȚIA 1906” .
6. Insignă de formă rotundă, din alamă și email; central imagine a unui cadran de ceas de buzunar cu mecanism muzical (cilindru cu știfturi și pieptene metalic); atelier elvețian, sec. XIX; marginal inscripția: MUZEUL CEASULUI – PLOIEȘTI – CEAS DE BUZUNAR CU MECANISM MUZICAL ELVEȚIA SEC. XIX; verso ac de prindere.
7. Insignă de formă ovală, din alamă și email; central imagine a unui ceas de masă din bronz aurit; i-a aparținut scriitorului Păstorel Teodoreanu, Germania sec. XIX; marginal inscripția: MUZEUL CEASULUI–PLOIEȘTI – CEASUL POETULUI PĂSTOREL TEODOREANU; verso ac de prindere
8. Insignă de formă triunghiulară, din alamă și email; central imagine a unui ceas de șemineu cu carcasa din bronz aurit, Franța, sec. XIX, verso ac de prindere.
9. Insignă de formă ovală, din alamă și email; central imagine a unui vas de porțelan cu pasăre mecanică, Elveția, sec. XIX; marginal inscripția: MUZEUL CEASULUI–PLOIEȘTI – PASĂRE MECANICĂ – ELVEȚIA SEC. XIX; verso ac de prindere.
10. Insignă de formă ovală, din alamă și email; central imagine a unui ceas de masă miniatural, cu carcasa bronz și email policrom pictat; i-a aparținut istoricului Nicolae Iorga; Kienzle, Germania, sec. XIX; marginal inscripția: MUZEUL CEASULUI–PLOIEȘTI – CEASUL LUI NICOLAE IORGA; verso ac de prindere.
11. Insignă de formă ovală, din alamă și email; central imagine a unui ceas de masă din bronz patinat; atelier german, sec. XIX; i-a aparținut istoricului Mihail Kogălniceanu; marginal inscripția: MUZEUL CEASULUI–PLOIEȘTI–CEASUL LUI MIHAIL KOGĂLNICEANU; verso ac de prindere.
12. Insignă de formă ovală, din alamă și email; central imagine a unui ceas de perete, cu carcasa din lemn sculptat; i-a aparținut poetului George Coșbuc; atelier german; sec. XIX; marginal inscripția: MUZEUL CEASULUI–PLOIEȘTI – CEASUL LUI GEORGE COȘBUC; verso ac de prindere.
13. Insignă de formă ovală, din alamă și email; central imaginea coifului de aur de la Coțofenești; sigla Muzeului Județean de Istorie și Arheologie Prahova; marginal inscripția: MUZEUL DE ISTORIE – PLOIEȘTI – COIFUL DACIC DE LA COȚOFENEȘTI; verso ac de prindere.

Foto 1

Foto 2

Foto 3

Foto 4

Foto 5

Foto 6

Foto 7

Foto 8

Foto 9

Foto 10

Foto 11

Foto 12

Foto 13

INSIGNELE ASOCIAȚIEI GENERALE A INGINERILOR DIN ROMÂNIA A.G.I.R.

**Marin Crișu
Brașov**

La 18 octombrie 1881 s-a dat în folosință linia de cale ferată Buzău-Marășești „întâiul drum de fier, conceput, condus și isprăvit prin noi înșine” cum a ținut să precizeze Regele Carol I în cuvântarea de inaugurare ținută în magazia de mărfuri a gării din Focșani. În entuziasmul acelei atmosfere, inginerii prezenți au hotărât să se unească într-o asociație pentru a răspunde mai bine necesităților acelor vremuri.

În ziua de 6 decembrie 1881, în fosta sală de așteptare clasa I a Gării de Nord a avut loc constituirea Societății Politehnice, care a fost recunoscută la 25 ianuarie 1882, prin decret regal „de unitate publică”, iar prin legea promulgată la 9 martie 1883 „persoană morală și juridică”. Societatea Politehnică era „Societate de ingineri și arhitecți, indigeni și străini, în scopul de a se menține în curentul dezvoltării științei, comerțului și industriei”.

Societatea s-a înființat și a funcționat într-o perioadă decisivă pentru modernizarea României, perioadă în care s-au pus bazele infrastructurii și industriei naționale.

Războiul de Reîntregire a neamului, moment istoric de mare importanță, conduce, printre alte evenimente, la ideea de a se înființa o nouă asociație a inginerilor în România. S-au înființat mai multe asociații la nivel local, cu idei novatoare, progresiste care au dus, în final, la realizarea unei asociații puternice, unitare.

Astfel, în ziua de 12 august 1918, la Iași, s-a înființat Asociația Generală a Inginerilor din România- AGIR.

Asociația Generală a Inginerilor din România era o organizație cu caracter pur profesional și a îmbrățișat toate problemele care interesau corpul ingineresc din țară. Temele cu caracter științific și tehnic, rămăneau preocupările Societății Politehnice sau ale altor societăți științifice și tehnice.

Obiectivele AGIR priveau dezvoltarea economiei, rolul inginerilor, susținerea intereselor profesiei, rolul social al tehnicii în ridicarea progradului țării.

Asociația și-a desfășurat activitatea prin congrese anuale, începând din 1921 la: Iași, Timișoara, București, Cluj, Chișinău, Cernăuți, Oradea, Constanța, Arad, Craiova și Brașov. Din anul 1931 congresele s-au desfășurat la interval de doi ani la Galați, Iași, București ș.a.m.d.

La congresele de la Iași-1921 și Timișoara-1922 s-au discutat probleme de nivel național la care inginerii puteau să-și aducă contribuția; la celelalte congrese problemele angajate au fost de nivel teritorial. Lucrările congreselor se desfășurau pe comisii de diferite specialități – electricitate, mecanică, chimie ș.a.m.d. În afara congreselor s-au desfășurat și conferințe naționale.

A.G.I.R., pentru unele congrese și conferințe naționale desfășurate a emis insigne. O parte din aceste insigne le prezint în continuare. Pe cele care le dețin în colecție le voi descrie cu amănunte, iar pe cele cunoscute din fotografii, din alte colecții, la modul general.

Insigna Asociației Generale a Inginerilor din România - AGIR

Insigna asociației (foto 1) este de formă rotundă, cu suprafața puțin curbată în exterior.. Cercul din margine (culoare alb-argint) încadrează un câmp din email albastru închis în care sunt înscrise literele ce reprezintă abrevierea Asociației Generale a Inginerilor din România - AGIR. Literele AIR sunt dispuse pe tot fondul albastru, iar litera G în partea de jos, întretinând celelate litere astfel: pe sub piciorul drept al literei A; peste mijlocul și sub partea de jos a literei I; pe sub și peste piciorul stâng al literei R. Literele sunt de culoare alb-argint și ca tip de font se apropie de cel arhaic. Insigna are un aspect plăcut, prin modul de aranjare a literelor monogramei și contrastul de culori alb-argint și albastru albastru închis.

Insigna este realizată din metal argintat și email albastru închis, cu mod de prindere de tip ac închis.

Are un diametru de 15 mm și o greutate de 1,5 g. A fost realizată prin batere. Nu e marcat atelierul.

Insigna prezentată face parte din colecția personală.

Există varianta cu talpa rotundă (foto 1a) și varianta cu talpa ovală (foto 1b – colecție personală). La aceste insigne se observă că emailul albastru este transparent, iar substratul metalic pe care este dispus prezintă granulații. De asemenea atelierul nu e marcat.

Foto 1a

Foto 1b

Insigna AL 2-LEA CONGRES AGIR TIMIȘOARA 1922

Congresul al 2-lea AGIR și-a desfășurat lucrările la Timișoara, unde în principal s-au discutat problemele de nivel național începute la congresul de la Iași-1921. Pentru acest eveniment s-a emis o insignă din metal argintat.(foto 2)

Are două părți distincte: la exterior, în coroană circulară este înscris evenimentul - AL 2-LEA CONGRES AL INGINERILOR DIN ROMANIA și locul - TIMISOARA 1922 (litere mari). Separarea e făcută de două steluțe.

În interior, în cerc hașurat pe orizontală (culoarea albastru în heraldică) sunt înscrise literele majuscule AGIR în următoarea structură: A, G și R de aceeași înălțime; I mai înalt. Litera G întretaie celelate litere peste bara de mijloc și pe sub piciorul din dreapta ale literei A; pe sub literele I și R. Nu cunosc dimensiunile și modul de prindere al insignei, având la dispoziție numai fotografia cu aversul acesteia.

Insigna AL 4-LEA CONGRES AGIR CLUJ 1924

Congresul patru al AGIR și-a desfășurat lucrările la Cluj în anul 1924. Cu acest prilej s-a emis o insignă de formă circulară, (foto 3) din metal argintat care are două părți distincte: la exterior, în coroană circulară este înscris evenimentul cu caractere majuscule: în partea de superioară - AL 4-LEA CONGRES, iar în partea de jos - CLUJ - 1924 (înălțimea literelor și cifrelor 2 mm).

Înscrisurile sunt separate prin două cerculețe. În interior, în cerc (hașurat pe orizontală - culoarea albastru în heraldică) sunt înscrise literele majuscule AGIR (font arhaic) în următoarea structură: A și R de aceeași înălțime - 11mm; I mai scurt - 8,5mm, cu partea de sus la nivelul literelor A și R; litera G, mai mică decât toate celelalte - 7,5 mm, întretaie literele A și R atât peste cât și sub componentele lor și pe sub litera I.

Este realizată din metal argintat cu mod de prindere de tip talpă-paletă (pentru butonieră). Are un diametru de 21 mm și o greutate de 5,2 g. A fost realizată prin batere. Atelier nemarcat. Colecție personală.

Insigna CONGRESUL AL IX-LEA AGIR

Congresul IX AGIR s-a desfășurat la Arad în 1929, între 14 și 16 septembrie. S-a emis o insignă (foto 4) care a marcat acest eveniment, dar și pe cel al excursiei efectuată de participanți în Cehoslovacia. Insigna are formă octogonală, din metal și email. Este reprezentată prin tricolor, dispus pe verticală, albastru în partea de sus, galben la mijloc și roșu în partea de jos. Pe benzile colorate este înscris după cum urmează: pe fondul albastru - 1929 CONGRESUL ARAD (înălțimea literelor 2 mm); pe galben A.G.I.R. (font arhaic, înălțimea 8 mm); pe roșu - ESCURSA ÎN CEHOSLOVACIA (înălțimea 2 mm). Substratul metalic pe care este aplicat emailul prezintă granulație, de dimensiune mai mare pentru albastru și roșu și dimensiune mai mică pentru galben. Emailul este de tip cald, transparent. Baza insignei este realizată din metal galben (alamă) prin batere. Interesantă este și forma octogonală, la care laturile sunt alternant egale: 10/8/10/8/10/8/10/8 mm. Face parte dintr-un patrat cu latura de 22 mm. Mod de prindere cu talpă-paletă (pentru butonieră). Are o greutate de 6,6 g. Atelier nemarcat. Colecție personală.

Insigna CONGRESUL XVII AGIR octombrie 1947

Este o insignă de formă circulară din metal și email (foto5). Pe corana circulară, emailată roșu este înscris evenimentul - CONGRESUL XVII și data OCTOMBRIE 1947, cu majuscule (înălțimea 2 mm) separate prin două stelute cu patru raze. În centru, pe email albastru este înscris AGIR (sigla asociației). Insigna este confecționată din metal galben, prin batere; are un diametru de 18,6 mm și o greutate de 2.9 g. Sistem de prindere prin ac deschis, nu are înscris atelierul. Colecție personală.

În anul 1948 s-au ținut conferințe pe specialități ingineresti, de la care se cunosc trei insigne.

Insigna conferinței pe specialitatea electricitate (foto 6). De formă rotundă, pe coroana circulară din email albastru este înscris cu majuscule CONFERINTA 1948 și ELECTRICITATE, separate prin două stelute în cinci colțuri. În interior, în cerc din email roșu, este înscris AGIR care corespunde descrierii insignei asociației din foto 1 (culoare schimbată)

Insigna conferinței pe specialitatea mecanică (foto 7), asemănătoare cu insigna descrisă mai sus (foto 6). Diferența constă în înscrisuri: CONFERINTA 1948 - MECANICA.

Insigna conferinței pe specialitatea agronomie. (foto 8) Insigna este asemănătoare cu cele două descrise anterior cu diferențele: culoarea emailurilor în cele două părți componente este roșu, iar înscrisul - CONFERINTA 1948 și AGRONOMIE.

În paralel cu AGIR a funcționat în continuare și Societatea Politehnică. Nu dețin informații care să ateste existența unei insigne pentru această societate.

S-a pus problema unificării celor două societăți în anul 1923, dar nu s-a ajuns la nicio înțelegere. Această funcționare paralelă a continuat până în 1949, când prin fuzionarea lor a luat ființă Asociația Științifică a Tehnicienilor - AST.

Pentru această asociație s-a emis o insignă de forma circulară, (foto 9) din metal galben și email. Pe email roșu este înscrisă abrevierea Asociației Științifice a Tehnicienilor - AST, cu majuscule; literele A și T au aceeași înălțime - 7 mm, iar litera S este mai mare, 12 mm. Corpul metalic al insignei este realizat prin batere, cu suprafața ușor curbată către exterior. Emailul roșu este transparent, substratul metalic al corpului insignei pe care este aplicat este granulat. Insigna are 15,5 mm diametru și 2 g greutate. A fost fabricată la Monetăria Statului (marcaj MS pe sistemul de prindere tip ac închis). Colecție personală.

AST durează până la primul său congres din 1951 când devine Asociația Științifică a Inginerilor și Tehnicienilor-ASIT.

ASIT își creează propria insignă (foto 10) care este tot de formă rotundă, din metal galben și email roșu. Se prezintă în felul următor: la exterior coroană circulară din email roșu, lată de 1 mm; la interior pe suprafața cercului granulat este înscrisul ASIT din email roșu (înălțime 5 mm). Corpul metalic al insignei a fost realizat prin batere, cu suprafața ușor curbată către exterior. Emailul roșu (roșu PCR) folosit este mat. Insigna are 15 mm diametrul și 1.9 g greutate. Sistem de prindere cu ac închis. Atelier nemarcat. Colecție personală.

Există și variantă cu marcaj pe avers MONETĂRIA NAȚIONALĂ (foto 11) Colecție personală. Interesant de remarcat faptul că în perioada existenței ASIT (1951-1962) monetăria lucra sub denumirea de Monetăria Statului și-și marca produsele cu MS. Se presupune utilizarea, pentru reversul insignei, a unei matrițe de pe timpul Monetăriei Naționale (1935-1947).

În 1959 ASIT sărbătorește 10 ani de existență.

În acești 10 ani, este inclusă și perioada în care asociația inginerilor și tehnicienilor a funcționat sub denumirea AST (1949-1951). Cu această ocazie s-a emis insigna aniversară ASIT 1949-1959 (foto 12), din metal alamă și email albastru. Este formată din insigna descrisă mai sus (înălțimea literelor 4 mm), schimbată culoarea la email din roșu în albastru închis, încadrată de o cunună de lauri (deschisă în partea de sus). În partea de jos, pe cunună este o bandă îndoită, din același email albastru, cu înscrisul 1949-1959 (înălțimea cifrelor 1 mm). Corpul metalic al insignei a fost realizat prin batere, cu suprafața ușor curbată către exterior. Are dimensiunea de 16x16 mm și greutatea de 2,4g. Sistem de prindere ac închis. Atelier nemarcat. Este înseriată - 263 (la pantograf). Colectie personala.

ASIT și-a stabilit strategia, și-a prezentat direcțiile de dezvoltare în congrese și conferințe naționale. La aceste evenimente a emis și insigne.

Insigna CONGRESUL AL II- LEA ASIT 1957

Insigna este din alamă și email albastru (foto 13). Este formată din sigla asociației în centru (litere din email albastru, înălțimea 5 mm), în corana circulară din email albastru înscrisându-se evenimentul - AL II- LEA CONGRES și anul 1957 (înălțimea literelor 2 mm), separate prin două puncte. Totul este încadrat până la jumătate de o cunună de lauri. Corpul metalic al insignei a fost realizat prin batere, cu suprafața ușor curbată către exterior. Are dimensiunea de 20x20 mm și greutatea de 3,4 g. Sistem de prindere cu ac închis. Atelier nemarcat. Colectie personală.

Timp de un deceniu ASIT și-a desfășurat activitatea aproape independent, fără a fi implicat politicul prea mult. Dar aceasta durează până în 1962 când se transformă în Consiliul Național al Inginerilor și Tehnicienilor, trecând în totalitate sub conducerea partidului comunist.

Consiliul și-a făcut propria insignă (foto 14), în care apar elementele caracteristice perioadei (roata dințată - reprezentând clasa muncitoare și cununa de spice - reprezentând țărâtimea). Insigna este confecționată din alamă, email albastru închis și email roșu. Se compune dintr-o roată dințată secționată în partea de sus (din email albastru închis); secțiunea roții este completată de două spice de grâu care se împreunează, (din metal). În interior, în cercul format de roată și cununa de spice, pe metal granulat se află abrevierea consiliului - cu litere mari – CNIT (din email roșu transparent, înălțimea 5 mm). Corpul insignei a fost realizat prin batere, cu suprafața ușor curbată spre exterior. Are un diametru de 15,5 mm și o greutate de 1,9 g. Sistem de prindere ac închis. Atelier nemarcat. Colectie personală.

Există și o variantă a acestei insigne (foto 15). Este tot din alamă cu email albastru închis și email roșu; are, însă, suprafața plană, diametrul de 16 mm, greutatea de 2,1 g, iar sistemul de prindere este prin ac deschis. Atelier nemarcat. Colectie personală.

În 1989, în timpul evenimentelor din decembrie, un grup de ingineri iau inițiativa reînființării Asociației Generale a Inginerilor din România - AGIR. Acest eveniment se produce în ianuarie 1990.

Asociația Generală a Inginerilor din România – AGIR, este o organizație profesională neguvernamentală, cu personalitate juridică, apolitică, cu activitate non profit, cu autonomie deplină, constituită pe durată nelimitată. Ea este o organizație deschisă, cu un număr nelimitat de

membri, persoane fizice și juridice, care-i recunosc statutul și doresc să contribuie la realizarea obiectivelor sale. Organizarea și funcționarea sa sunt stabilite prin statut.

Asociația Generală a Inginerilor din România este continuatoarea de drept a organizațiilor ingineresti care au purtat succesiv denumirea de "Societatea Politehnică", "Asociația Generală a Inginerilor din România", "Asociația Științifică a Tehnicienilor", "Asociația Științifică a Inginerilor și Tehnicienilor" și "Consiliul Național al Inginerilor și Tehnicienilor".

Printre problemele principale discutate la reînființare este și cea a însemnului asociației - logo. Pentru aceasta s-a întrebuințat însemnul pe care l-a avut asociația în perioada de funcționare 1918-1949, sub denumirea de AGIR.

Însemnul arată astfel (foto16): dublu cerc (coroana circulară) de culoare albă, delimitează un spațiu de culoare albastru deschis în care sunt dispuse inițialele Asociației Generale a Inginerilor din România - AGIR. Literele AIR în aranjament de la stânga la dreapta, iar litera G în partea de jos întretându-le pe cele trei. Literele sunt aranjate urmărind curbura cercurilor.

Nu cunosc dacă au emis și insignă.

MINA ANINOASA - 121 ANI DE ACTIVITATE PREZENTATĂ ÎN INSIGNE

**Dumitru Ioan Pușcașu
Petroșani**

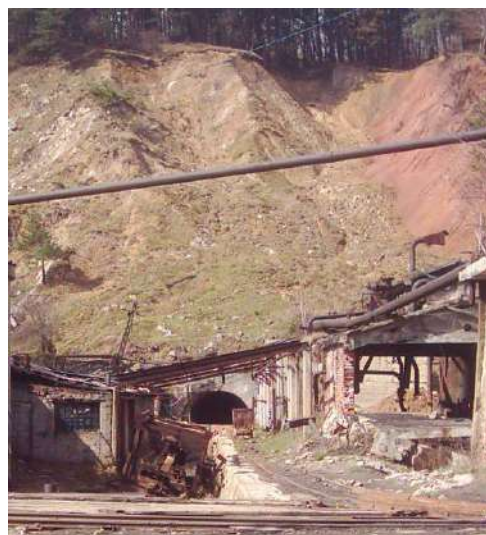
Orașul Aninoasa este cel mai elocvent exemplu pentru dezvoltarea și prăbușirea unei localități a cărei existență se bazează pe o economie monoindustrială.

Acest oraș situat aproape de centrul Văii Jiului, pe teritoriul dintre cele două Jiuri (de Est și de Vest) ce străbat această depresiune, și-a început dezvoltarea odată cu primele lucrări de exploatare a cărbunelui de aici.

Dacă la început, pe valea pârâului Aninoasa era probabil un mic cătun care ținea de localitatea Iscroni, dezvoltarea exploatării miniere de aici a dus la inversarea situației, astfel că în anul 1989 prin contopirea celor două comune (Aninoasa și Iscroni) s-a înființat orașul Aninoasa.

La șapte ani după închiderea minei, la data de 17.04.2006, Aninoasa devine primul oraș din România declarat în mod oficial în faliment.

Vom încerca în cele ce urmează să prezentăm câteva aspecte mai importante ce au marcat dezvoltarea Exploatării Miniere Aninoasa.

Primele lucrări de pregătire în vederea exploatării aflorimentelor (zone unde stratele de substanțe minerale ies la suprafață) stratelor 3 și 5 încep în 1870 (Velica, Schreter, 1993, p.41).

Încă din 1885, „Societatea Brașoveană” începe exploatarea aflorimentelor în zonele Kelety, Piscu și Priboi (Velica, Schreter, 1993, p.47). După epuizarea cărbunelui din aflorimente începe exploatarea propriu-zisă prin săparea unei galerii în malul de vest al văii Aninoasa. Galeria săpată la cota 670, în zăcământul principal, a continuat până ce a străbătut coama delului, ajungând în valea pârâului Piscu, devenind astfel un tunel (foto 1).

Pentru a transporta producția realizată la Aninoasa, va fi instalat în anul 1892 un funicular cu o lungime de 4200 m, ce lega mina Aninoasa de Separația de la mina „Petroșani-Vest”. Acest funicular era acționat de un motor cu abur construit de firma „Obach” din Viena. Datorită creșterii producției în 1914 se va construi cel de al doilea funicular, paralel cu primul (Baron, 1998, p.85).

În plină criză economică și minerii din Aninoasa se înscriu pentru a pleca la lucru în Franța și alăturându-se celor din Petroșani formează un grup de 116 persoane (Boboc, 2013, p.53).

Datorită crizei nici funicularul de la Aninoasa nu a scăpat ne jefuit. Deasupra Minei Vest, unde *cuvetele (cuvele) circulă la înălțime mică, sunt răsturnate iar conținutul lor este furat* (Boboc 2010, p.287). În limbajul local vasele de transport ale funicularului sunt denumite „corfe” (N.a.).

Începând cu data de 1 ianuarie 1936 minele „Aninoasa” și „Piscu” se contopesc într-o singură exploatare cu numele de „Aninoasa”, exploatare care avea trei sectoare : „Aninoasa”, „Priboi” și „Piscu” (Baron, 1998, p.164).

Continua dezvoltare a minei Aninoasa a dus în 1962 la începerea săpării a două puțuri la incinta Sud, lucrările fiind finalizate în 1966 (Velica, Schreter, 1993, p.157).

După 121 de ani de activitate neîntreruptă, în anul 2006, mina Aninoasa este închisă, impactul asupra zonei fiind unul devastator.

În memoria metalului numele acestei mine va rămâne pentru viitorime, fiind păstrată sub forma insinelor ce fac parte din colecțiile cu această tematică.

Cu ocazia împlinirii a 100 ani de activitate în anul 1985, conducerea minei Aninoasa - director ing. Ion Dăbuleanu, emite mai multe insigne dedicate acestei aniversări, dar și unele care să marcheze evenimente mai deosebite ce punctau activitatea din acel an a întreprinderii.

Insigna aniversară este de formă circulară și are un diametru de 25 mm.

Desenul acesteia poate fi descris astfel: pe o coroană exterioară de 5 mm, de culoare roșie cu litere din metal este textul: jos - ANINOASA, în stânga și în dreapta cuvântului sunt reprezentate câte o ramură de laur, iar în partea superioară între vârfurile laurilor este numărul 100. În cercul interior, de culoare neagră, cu email alb sunt reprezentate două puțuri cu skip: unul în prim plan, care are în partea inferioară redat cu metal cele două ciocane ce compun simbolul mineritului și unul în partea dreaptă a privitorului aflat în plan secund.

Lângă skip, în partea stângă a privitorului, este redată cu metal o instalație de transport pe cablu (un funicular). Insigna (foto 1) este emailată la cald. Ca sistem de prindere are un ac de siguranță.

Aceleași desen și aceleași caracteristici le are și insigna bătută pe metal alb (foto 2).

Tot cu această ocazie a fost emisă o altă insignă bătută pe tombac, care are coroana circulară neagră, pe care textul inscripției este „ • ANINOASA • 100 DE ANI”.

Centrul acestei insigne este de culoare roșie reprezintă tot două puțuri cu skip, amplasate ca și la insignele de mai sus, dar în partea stângă a privitorului mai apare o clădire de culoare albă pe care este redat ceva mai mic simbolul mineresc. Peste clădire este prezentată, mult mai mică, o instalație de funicular (foto 3). Sistem de prindere a acestei insigne emailată la cald, este cu ac de siguranță

Există un prototip ce are coroana circulară de culoare albastră, restul elementelor și dimensiunilor fiind identice cu cele de mai sus. Piesa se află în colecția Kelemen Tiberiu (foto 4).

Următoarea insignă are o formă de triunghi echilateral cu laturile ușor curbate spre exterior. Realizată din tombac cu latura triunghiului de 15 mm, insigna are circular o bandă cu lățimea de 3 mm colorată în roșu. Pe această bandă, pe latura inferioară, este cuvântul „ANINOASA”, pe latura stângă (a privitorului) este cuvântul „ÎNTEPRINDEREA”, iar pe cea dreaptă „MINIERĂ” (foto 5). Centrul de culoare neagră, are pe el simbolul mineritului (cele două ciocane încrucișate redat din metalul piesei). Insigna este emailată la cald și are ca sistem de prindere un ac de siguranță.

A fost emisă încă o insignă similară ca formă și desen cu cea de mai sus, dar care are banda exterioară de culoare albastru deschis (foto 6). Insigna este emailată la cald, iar ca sistem de prindere are un ac de siguranță.

Cu ocazia Zilei Brigadierului, conducerea minei emite o insignă de forma unui triunghi echilateral cu laturile de 18 mm. Laturile triunghiului sânt ușor curbate și prezintă o bandă de 3 mm de culoare albastru închis. Pe această bandă avem următorul text: în partea inferioară „ZIUA

BRIGADIERULUI”, pe latura stângă (a privitorului) „INTREP. MINIERĂ” iar pe cea dreaptă „ANINOASA”. În centrul de culoare albă sunt redați cu negru 24 de bulgări de cărbune ce înconjoară chipul unui miner care privește spre stânga (foto 7). Insigna a fost emailată la cald, iar sistemul de prindere este tip ac de siguranță.

O alta insignă (foto 8), emisă tot în anul 1985, este și cea dedicată Zilei Electro-lăcătușului. Piesa are o formă de triunghi echilateral cu laturile ușor curbate spre exterior și cu latura de 26 mm. Insigna batută pe tombac la Monetăria Statului București, la fel ca cele de mai sus, are următorul desen: triunghiul are un chenar cu lățimea de 3 mm colorat în roșu, pe care este textul (pe latura de jos) „I.M. ANINOASA”; pe latura stângă (a privitorului) este textul „ZIUA ELECTRO-”; iar pe latura dreaptă, începând din vârful de sus în jos, este cuvântul „LACATUSULUI”.

În centrul de culoare neagră peste un fulger de culoare roșie ce are coada în vârful superior al triunghiului, iar vârful în centrul laturii opuse acestuia (fulgerul este simbolul universal al electricității), peste care sunt suprapuse o cheie fixă și o cheie franceză redată din metalul insignei (cele două chei reprezintă simbolul lăcătușilor și mecanicilor). În colțul din stânga, jos, este redat din metal simbolul mineritului. Insigna este emailată la cald și are ca sistem de prindere un ac de siguranță.

O insignă mai specială (foto 9) a fost emisă cu ocazia împlinirii a 85 ani de activitate a Clubului Muncitoresc Aninoasa. Această instituție de cultură a fost înființată pentru a servi drept club al tehnicienilor minieri de la această întreprindere, în anul 1901. Insigna din tombac cu diametrul de 32 mm este emailată la cald și a fost bătută la Monetăria Statului București. Piesa de formă rotundă poate fi descrisă astfel: pe marginea exterioară este un inel cu lățimea de 3 mm, colorat pe o porțiune de 4/5 din lungime în negru, iar o cincime de culoare roșie. În partea inferioară pe cele două culori negru și roșu este înscrisul „ANINOASA” situat între două flori de colț albe. Pe restul semicercului în partea superioară este textul „CLUBUL MUNCITORESC”. Centrul insignei este împărțit în două jumătăți egale colorate în roșu și negru. Pe axul central este desenată o lampă de mină cu siguranță mărită, cu baza albă, pe care sunt redată din metal cele două ciocane încrucișate. La mijlocul lămpii, acolo unde este sticla de protecție, cu roșu este desenată o flacără. Pe jumătatea de culoare neagră (partea dreaptă a privitorului) este colorat cu email alb, un aparat de filmat, ce se suprapune parțial unui dansator reprezentat simbolic cu ajutorul liniilor metalice.

În jumătatea de culoare roșie este desenat tot simbolic, cu ajutorul liniilor metalice, un al doilea dansator. Dansatorul de pe culoarea roșie are în partea de jos o mască (simbol al teatrului). Maska este redată jumătate cu linii metalice, iar jumătate este emailată în negru. Sub toate aceste elemente centrale deasupra cercului exterior și situat între cele două flori este textul „FLORI DE COLȚ”, iar deasupra sunt anii 1901 pe roșu și 1986 pe negru.

Sistemul de prindere este cu ac de siguranță.

În 1987 este emisă o insignă care marchează un jubileu cel puțin ciudat după părerea noastră, fiindcă primul funicular de la Aninoasa a fost dat în funcție în 1892 iar cel de al doilea în 1914 deci un jubileu curios de 95 ani dar care conform iscripției de pe insignă mai este scris și greșit fiindcă în loc de 1892 cum este corect, a fost trecut anul 1890, rezultând un jubileu de 97 ani. Dar asta poate este cel mai puțin important, noi ne bucurăm că acum când acesta această instalație de transport pe cablu nu mai există de mult, a rămas o mică amintire în memoria metalului, ce va dăinui în timp.

Insigna are tot forma unui triunghi echilateral cu laturile ușor curbate spre exterior, cu latura de 26 mm fiind bătută pe tombac și emailată la cald (foto 10).

Piesa realizată tot la Monetăria Statului București, ca și cea anterioară are un chenar, cu o lățime de 3 mm, colorat în alb pe care apare textul: pe latura inferioară „1890 FUNICULAR 1987”; pe latura stângă (a privitorului) „INTREP. MINIERA” iar pe cea dreaptă pornind din vârful de sus în jos „ANINOASA”.

În centrul de culoare roșie, reprezentat în fundal cu alb este redat un puț, cu instalație de extracție de tip skip, peste acesta este redat din metal un funicular ce pleacă din mijlocul laturii din stânga (a privitorului) și coboară până la 3 mm de vârful inferior dreapta.

Insigna are un sistem de prindere cu ac de siguranță.

Următoarea insignă (foto 11) are forma unui dreptunghi poziționat pe verticală cu laturile mici rotunjite spre exterior, este bătută pe aluminiu (probabil în același an 1987) și este vopsită și acoperită cu o peliculă de rășină.

Pe exterior piesa prezintă un contur cu lățimea de 2 mm colorat în verde închis. Acest contur este întrerupt atât în partea superioară cât și în cea inferioară de câte un cerc cu diametrul de 3 mm, colorat în negru. În cercul superior este inscripționată cifra „20”, iar în cel inferior sunt redată cu metal cele două ciocane ce simbolizează mineritul. Cele două cercuri împart în două textul înscris pe insignă care se prezintă astfel: în partea stângă (a privitorului) avem înscrisul „ZIUA FUNICULARISTULUI”, iar în partea dreaptă începând de sus în jos „I.M.ANINOASA”.

În centrul de culoare verde deschis, în fundal este redat cu galben un puț cu skip, iar cu metal două funii de funicular cu două vagonete. Funiile pleacă din punctul de începere a curburii superioare stânga și coboară spre cel inferior dreapta. Trebuie ținut cont de faptul că pelicula de rășină ce acoperă insigna, având o culoare gălbuie a schimbat nuanțele culorilor de pe aceasta. Insigna are ca sistem de prindere un ac de siguranță.

În foto (12) este reprezentată o insignă cu același desen și caracteristici ca cea de mai sus dar care are marginea exterioară de culoare roșie, nu verde.

În timpul schimburilor de la Bacău am găsit o nouă insignă a acestei întreprinderi miniere. Piesa este o rebateră a insignei din foto 12, dar pe cupru și este vopsită. Un alt element distinctiv este acela că marginea exterioară a acesteia este de culoare neagră, nu verde sau roșu ca la cele două de mai sus (foto 13).

Tot în ciclul acesta a fost emisă și o insignă care marchează sărbătoarea dedicată maiștrilor. Această piesă are o formă circulară cu un diametru de 23 mm, fiind bătută pe tombac la Monetăria Statului București. Insigna este emailată la cald și poate fi descrisă astfel: pe o coroană exterioară de 3 mm, colorată în negru avem în partea inferioară textul „ZIUA MAISTRULUI”, iar în partea superioară „I.M.ANINOASA”. Cele două texte sunt separate între ele prin câte un punct aflat la începutul, respectiv sfârșitul fiecăruia. În centrul de culoare roșie, între două ramuri de lauri ce au la bază ciocanele încrucișate, este redat cu ajutorul metalului, un chip de miner ce privește spre stânga privitorului (foto 14). Sistemul de prindere este unul cu ac de siguranță.

Cu ocazia împlinirii a 110 ani de activitate a acestei întreprinderi, conducerea minei emite o insignă mai deosebită (foto 15). Insigna bătută pe tombac și acoperită cu o peliculă de rășină, are o formă neregulată dată de cele zece laturi ale poligonului de bază care prin culoarea sa neagră reprezintă un bulgăre de cărbune și care în partea superioară se continuă pe verticală cu laturile ce redau un puț cu instalație de extracție cu skip de culoarea metalului.

Pe poligonul e la bază (cărbunele) este reprezentat, la baza instalației cu skip, un dreptunghi împărțit în două părți egale pe orizontală. Partea superioară a dreptunghiului, de culoare roșie, are pe ea inscripția „MINA”, iar cea inferioară de culoare albastră are inscripția „ANINOASA” ambele dreptunghiuri au dimensiunile de 7 / 14 mm. Deasupra dreptunghiului, de o parte și cealaltă a skip-ului sunt trecuți anii jubiliari 1885 respectiv 1995.

Insigna are pe orizontală, dimensiunea maximă de 22 mm și pe verticală 30 mm. Lățimea puțului cu skip este de 6 mm, iar sala mecanicului din vârful puțului are lățimea de 8 mm și înălțimea de 4 mm. Insigna a fost bătută la Monetăria Statului din București. Desenul insignei a fost realizat de către Daniela Pașca.

În anul 1996 conducerea Regiei Autonome a Huilei emite un set de insigne format din 21 de piese, câte una pentru fiecare unitate ce intră în componența sa. Insignele de formă circulară, realizate după un desen al prof. Tiberiu Kelemen, se pot descrie astfel: pe un semicerc de culoare neagră (în cazul unităților miniere) ce la bază se închide cu două ramuri de lauri, este trecut numele exploatării minere, în cazul nostru E.M. Aninoasa. În interiorul semicercului de culoarea metalului este simbolul mineritului. Insignele au un diametru de 22 mm au fost bătute pe tombac și emailate la cald, fiind realizate la Monetăria Statului București într-un tiraj diferit, funcție de mărimea unității (foto 16). Ca sistem de prindere are un ac de siguranță.

Din păcate în cazul acestei mine în 2006 a fost ratat momentul emiterii unei insigne cu simbolul exploatărilor închise. Dar cine poate ști ce ne rezervă viitorul?

Foto 1

Foto 2

Foto 3

Foto 4

Foto 5

Foto 6

Foto 7

Foto 8

Foto 9

Foto 10

Foto 11

Foto 12

Foto 13

Foto 14

Foto 15

Foto 16

Probă

BIBLIOGRAFIE

- Baron Mircea, 1998, *Cărbune și societate în Valea Jiului – perioada interbelică* – Editura Universitas Petroșani.
- Velica I., Schreter C., (1993), *Călătorie prin vârstele Văii Jiului*, Editura Destin Deva.
- Boboc M., (2013), *Valea Jiului în anii marii crize economice mondiale*, Editura MJM – Craiova.

DIN ACTIVITATEA UNUI COLECȚIONAR BOTOȘĂNEAN

**Stelian Brânzei
Botoșani**

Înainte de a vă prezenta câteva dintre insignele realizate de sbsemnatul în ultima perioadă, vă rog să-mi permiteți să fac un scurt rezumat al expozițiilor la care am participat în ultimii trei ani.

Prima expoziție pe care doresc să o prezint este cea care a avut loc în data de 8 aprilie 2014, la Inspectoratul Județean de Jandarmi „General de brigadă Tudor Luchian” din Botoșani, când la această unitate a avut loc Ziua porților deschise. Această manifestare complexă s-a desfășurat după

programul de mai jos (foto.1). Cu această ocazie am participat la manifestare cu expoziția de insignografie intitulată „Eminescu și colecționarii”, iar pentru efortul depus la realizarea acesteia am fost recompensat cu o diplomă (foto.2).

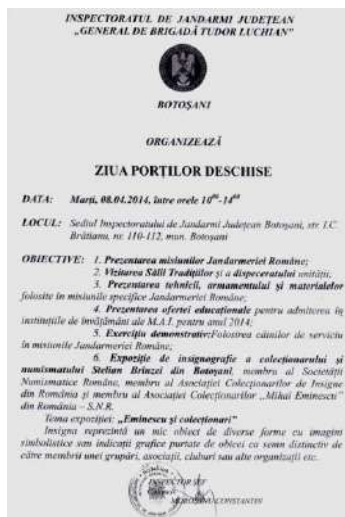

Foto 1

Foto 2

În data de 17 octombrie am participat cu o expoziție de insigne la manifestările organizate de către Colegiul Economic „Octav Onicescu” cu ocazia împlinirii a „125 de ani de învățământ economic și comercial la Botoșani”. Participarea mi-a fost răsplătită și de această dată cu o diplmă de excelență (Foto 3).

Foto 3

La Liceul „Demostene Botez” din comuna Trușești județul Botoșani, a avut loc în data de 15 ianuarie 2015 manifestarea intitulată „Zilele Culturii Naționale”. În cadrul acestei acțiuni ce s-a desfășurat după programul alăturat (foto 4), am participat cu expoziția de insigne „Eminescu și colecționarii”, expoziție bine primită și care mi-a adus ca semn de mulțumire o diplomă de excelență (foto5).

Foto 4

Foto 5

În anul 2016 am marcat evenimentele culturale prin emiterea unui număr de 15 insigne de tip TD pe care le prezint în imaginile de mai jos. Toate piesele au fost realizate într-un tiraj de 162 bucăți, excepție fa cele două insigne dedicate sfințirii Bisericii „Sfântul Antonie cel Mare” din Botoșani. Aceste piese (două variante) cumulat au un tiraj de 680 bucăți.

Insignele TD sunt prezentate în ordinea emiterii lor în anul 2016.

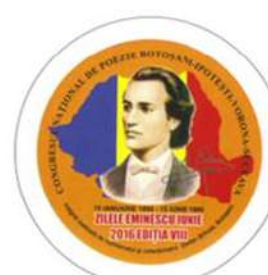
Ianuarie

Martie

Iunie

Iunie

Iulie

August

Octombrie

Din păcate anul 2017 a debutat cu unele probleme de sănătate și ca atare în acest an am avut o activitate puțin mai modestă, dar despre aceasta într-un număr viitor .

INSIGNE ȘI ÎNSEMNE MILITARE ROMÂNEȘTI 1948 - 1989

Autori : Radu Tabără, Ion-Tinel Mihai

Colecționarii de insigne, păstrători ai valorilor istorice ale neamului românesc, au așteptat cu nerăbdare apariția volumului care poate fi înscris cu succes între scrierile valoroase ce reflectă cu fidelitate evoluția insignografiei militare din perioada 1948-1989.

Până în prezent au existat încercări în acest domeniu și așa aminti doar o lucrare bine documentată aparținând lui Marcel Ilieșe „Insignele aviației militare românești” care reprezintă doar un segment din activitatea armatei românești – aviația. Sau volumul „Rarități” al prof. Constantin Ciurea unde, într-un capitol restrâns se regăsesc numeroase insigne militare și, ceea ce este interesant, se încearcă o departajare valorică a insinelor în cauză.

Pe cu tot alt palier se situează volumul „Insigne și însemne militare românești 1948 - 1989”, autori Radu Tabără și Ion-Tinel Mihai. Cei care au conceput volumul ne conduc printr-o perioadă extrem de tulbură a insignografiei de profil când, practic, ne-a fost impus un stil care nu ne făcea nici cea mai mică plăcere.

Dacă este să ne raportăm la piesele militare superbe apărute înaintea și în timpul celor două conflagrații mondiale, al căror preț se scrie astăzi cu multe zerouri în coadă, primele însemne și insigne militare din anii 1948 sunt confecționate din pânză, pe care se aplica o broderie, nu mai este nimic de spus.

Dar aceste insigne există, trebuie cunoscute deopotrivă de specialiști și colecționari, deoarece fac parte din istoria noastră și trăim cu speranța ca acele vremuri să nu mai revină.

Prin detaliile care de multe ori sunt trecute cu vederea sau există o interpretare eronată a lor, volumul-document pe care astăzi îl analizăm este deosebit de valoros.

Lucrarea este structurată pe șapte părți, care la rândul lor conțin în total 16 capitole.

Sunt analizate 187 de insigne distincte, însoțite de numeroase tipuri și variante, 58 însemne de armă, 21 semne de specialitate ale marinei militare și șase ecusoane.

Este interesantă paralela făcută cu insigne de profil sovietice, care ne-au fost impuse într-o perioadă.

Pentru colecționari și nu numai, foarte important este capitolul 16, unde sunt descrise insigne militare românești false și cum putem să le recunoaștem, pentru a evita intrarea lor în colecțiile noastre. Asemenea capitole ar trebui să existe în orice lucrare de specialitate și, poate, așa vom salva expozițiile și colecțiile noastre de falsuri, unele de-a dreptul groțeste, apărute în tematici precum „Eminescu”, „Vânătoare” și multe altele.

Prezentăm titlurile principalelor părți ale lucrării, pentru a trezi curiozitatea cititorilor:

- Partea I – Arma
- Partea a II-a – Ministerul de Interne
- Partea a III-a – Gărzile patriotice
- Partea a IV-a – Serviciul Muncii (Direcția Generală a Serviciului Muncii – D.G.S.M.)
- Partea a V-a – Brigada de Lucrări Căi Ferate (D.L.C.F.)
- Partea a VI-a – Paza contractuală și paza militarizată
- Partea a VII-a – Falsuri

Fiecare parte, respectiv capitol al lucrării este însoțită de imaginile și modul corect de apurta insigna în conformitate cu legislația în vigoare. Sunt prezentate și brevete, diplome sau certificate care atestă dreptul militarului în cauză de a purta insigna respectiva.

Lucarea, având 316 pagini, a apărut în noiembrie 2016, a fost tipărită la Editura „Grinta” din Cluj-Napoca într-un tiraj de 200 exemplare, reproducerile color ale pieselor fiind de o calitate excepțională datorită și hârtiei dublu cretată care îi conferă lucrării finite o eleganță aparte.

Volumul „Insigne și însemne militare românești 1948 - 1998” fiind până în prezent o lucrare de referință, care se adresează atât specialiștilor cât și colecționarilor care abordează tematica militară în colecțiile de insigen, trebuie să se regăsească în bibliotecile de specialitate ale fiecăruia.

Felicitări celor doi autori pentru realizarea în premieră a unei lucrări absolut necesare în domeniul insignografic, care vine să umple un gol imens în domeniul cercetării pieselor militare.

Așteptăm de la ei și alte volume interesante și absolut necesare!

Prof. Tiberiu Kelemen

VIZITA AMBASADORULUI SUA LA BIBLIOTECA „MIHAI EMINESCU” DIN BOTOȘANI

**Mihai C.V. Cornaci
Botoșani**

În data de 05-04-2017, la Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu” din Botoșani, a avut loc o expoziție comună de filatelie și insignografie a colecționarilor din localitate.

Spre marea noastră surpriză, un vizitator deosebit ne-a făcut onoarea de a vizita această expoziție.

Excelența Sa HANS KLEMM, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la București, a vizitat expoziția de carte, numismatică și filatelie, organizată cu ocazia venirii sale la Botoșani.

Panourile filatelice și vitrinele au fost dispuse în holul mare al Bibliotecii și la Cabinetul de numismatică și filatelie.

Din conținutul expoziției:

- „Prima generație de nave spațiale americane”. Plicuri ocazionale.

Expozant: Coriolan Chiricheș;

- „Bicentenarul Revoluției Americane 1776-1776”. Emisiune românească de mărci poștale (L.p. 904; 905) în coli de emisie; Pliante, afișe;

Expozant: Mihai C. V. Cornaci

- „Plicuri ocazionale din Județul Botoșani” (Cronologie)

Expozant: Ersilia Iacob;

- Medalia dedicată poetului american Walt Whitman (1819-1892).

Ediții cu volumele de poezii din inventarul bibliotecii.

Expozant: Iulian Moldovanu;

- Insigne: – Insignele Județului Botoșani;

- Insigne tip. T. D., editate cu ocazia misiunilor spațiale americane.

CONFUCIUS¹ (Kong Fu Zi)

(n. 551 – d. 479 î. Hr.)

~ FILOZOF CHINEZ ~

Mihai C.V. Cornaci
Botoșani

Descendent al unei familii princiare din localitatea Song, a ocupat înalte funcții oficiale la curtea suveranilor Lu.

- Începând cu anul 496 î.Hr. este exilat 13 ani, după care revine în Lu. S-a evidențiat ca mare învățat și dascăl², dobândind o mare faimă încă din timpul vieții;
- Discursurile, aforismele și reflecțiile culese de discipolii săi, au fost grupate în 20 de secțiuni ale lucrării “Lun yu” (Analecte), aceasta fiind singura dintre cele 5 opere clasice ale confucianismului, la care autorul a avut o colaborare personală;
- Prima personalitate a culturii chineze care a pus bazele unei concepții filozofice,
- sistemice, gândirea sa fiind mai mult o doctrină etico-politică decât un sistem filozofic propriu-zis;
- Din învățătura sa, s-au desprins diferite direcții de gândire și școli, fie filozofice, fie religioase precum și – confucianismul – care a devenit ideologia oficială a monarhiei chineze în timpul celor două dinastii Han (206 î.Hr. – 220 d.Hr);
- Opera de bază, *Lun yu*³, ce a influențat în mod deosebit filozofia din Asia răsăriteană, are la bază pentru elemente, umanitate, dreptate, pietate, cavalerism, precedate de cuvântul „învăță”;

Institutul “CONFUCIUS” București

Institutul Confucius din cadrul Universității din București, a fost inaugurat la 22 noiembrie 2013 ca organizație non-profit, realizată în parteneriat cu Universitatea de Studii Politice și Juridice din Beijing.

La bază, a fost acordul de cooperare semnat în martie 2013 între Universitatea din București și Hanban – Sediul General al Institutelor Confucius.

La ceremonia inaugurării, au participat:

1. Premierul României, Victor Ponta;
2. Excelența Sa, Huo Yuzhen, Ambasadorul R.P. Chineze;
3. Ministrul Educației, Remus Pricopie;
4. Rectorul Universității din București, prof. dr. Mircea Dumitru;

1. Nume dat în sec. Al XVII-lea de călugării iezuiți, extins (prin derivare și la denumirea școlii filozofice, a curentului și a religiei „confucianiste”;

2. Nu și-a arogat niciodată atitudinea de superioritate, mărturisind că nu posedă întreaga cunoaștere și că cea pe care o are nu este înnăscută (vezi *Analecte*). Aceasta onestă autoevaluare este interpretată în sec. al XII-lea de școala nonconfucianistă a filozofului Zhu Xi, drept “modestia superioară”;

3. Este cea mai tradusă carte chinezească după “Dao De Jung” a lui Lao Zi.

5. Rectorul Universității de Studii Politice, Huang Jin;
6. Membrii ai corpului diplomatic;
7. Oameni politici, reprezentanți ai mediului cultural și de afaceri.

Inaugurarea acestui institut a fost pusă în directă legătură cu un alt important eveniment care a avut loc între 23-28 noiembrie 2013, respective Forumul Economic și Comercial China-Europa Centrală și de Est, la care a participat și Li Keqiang, premierul R.P. Chineze.

Excelența Sa, d-na Huo Yuzhen a subliniat faptul că Institutul Confucius din cadrul Universității București va juca un rol important în promovarea limbii și culturii chineze și va contribui la dezvoltarea relațiilor de prietenie dintre China și România.

Insigna Institutului Confucius al Universitatii din Bucuresti

A fost editată și pusă în circulație cu ocazia acestui eveniment.

Corpul insignă în formă de scut special (însumează componente din scutul triunghiular clasic, francez și englez)⁴ definește o suprafață (câmp) de culoare albă.

Central, sunt dispuse două cercuri concentrice ($r = 6 \text{ mm}$; $r = 4,5 \text{ mm}$) ce generează un sector circular, în culoare verde, pe care este trecut în partea superioară textul *CONFUCIUS INSTITUTE* în limba engleză, iar în partea inferioară, același text în limba chineză.

În câmpul interior, delimitat de sectorul circular verde, un porumbel în extensie (3 aripi) suprapune *GLOBUL PĂMÂNTESC*.

Simetric, în partea superioară și inferioară a insignei, sunt dispuse textele “*UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI / INSTITUTUL CONFUCIUS*”.

Date tehnice:

Corpul metalic al insignei (1x22x25 mm) este prevăzut cu ac de prindere montat, perpendicular, cu vârf antirotire și element de siguranță. Greutatea= 4,7 g.

Insigna a fost oferită participanților la evenimentul menționat și altor iubitori sau colecționari, într-o casetă specială (17x42x42 mm) cu partea superioară din metacrilat transparent.

Exemplar în colecția autorului, prin generozitatea d-lui Mihai Costin.

Deși evenimentul s-a consemnat cu 4 ani în urmă, fac această scurtă prezentare motivat de faptul că insigna rămâne o confirmare fizică în atenția colecționarilor și ca atare trebuie să fie cunoscută.

Bibliografie:

1. Confucius (Florentina Vișan) “Analecte”, Ed. Humanitas, București 1995;
2. Jonathan Clements (Lena Călinoiu) “Confucius, O biografie”, Ed. BIC. ALL;
3. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Confucius>

4. Silviu Andrieș – Tabac “Introducere în heraldică. Noțiuni generale și întregiri la armorialul teritorial românesc”, ed. Universității din București 2008, p.p. 29-33.

APRIȚII INSIGNOGRAFICE DE ULTIMĂ ORĂ

În anii care au trecut, la Adunările generale de la Târgu Secuiesc, Băile Felix sau Bacău, conducerea A.C.I.R. a fost criticată pe drept că nu s-a implicat în emiterea unor insigne, altele decât cele ale congreselor.

De implicat ne-am fi implicat, dar au existat două motive esențiale care ne-au reținut în a executa și pune în circulație un număr consistent și variat de piese care să ne îmbogățească colecțiile:

1) Nu ne-am pus de acord cu ce anume vrem să facem, ce tematică vrem să abordăm. Din acest punct de vedere am primit puține idei, iar în afara pieselor care să reprezinte efigia Poetului național, altele au lipsit cu desăvârșire!

2) A doua problemă a fost cea a finanțării inițiale a unui set de insigne, care puse în valoare vor genera resurse pentru emisiunile ulterioare.

După numeroase discuții sterile, neprimind decât puține idei și acelea contradictorii, anul acesta Comitetul de conducere operativă „a luat taurul de coarne” și a încheiat un parteneriat cu un influent om de afaceri, dând în lucru la Firma „ACCESORII PROD” din Oradea patru insigne având tematici diferite. Piese vor fi emise într-un tiraj mic (până la 40 de exemplare); să vedem dacă vor trezi interesul colecționarilor. Cele patru tematici abordate sunt: politică, sport, religie și istorie.

În Valea Jiului, la începutul lunii august se comemorau 40 de ani de la prima revoltă anticomunistă din țară, deci insigna politică care a apărut se referă la acest eveniment. Piesa produsă la „ACCESORII PROD” din Oradea după un concept al colegului nostru, Dumitru Ioan Pușcașu, a fost pusă în circulație pe plan local la data de 04.08.2017 la Lupeni. Este important că, înafara conturului deosebit, apare pentru prima dată și sigla A.C.I.R. integrată în desenul piesei.

La data de 12 august, cu ocazia Zilelor Comunei Vălișoara, când a avut loc cea de-a XII-a Expoziție de insigne sportive, Conducerea operativă a A.C.I.R. a hotărât emiterea unei insigne care să marcheze evenimentul.

Este al doilea an când se pun în circulație astfel de piese confecționate la „ACCESORII PROD” Oradea. Insignele din acest an au fost realizate după un desen care aparține profesorului Tiberiu Kelemen și au fost executate într-un tiraj de 15 exemplare. Insignele conțin în desenul lor sigla A.C.I.R. și vor fi înmânate numai celor care expun la Vălișoara. Ideea este bună și nu văd de ce nu ar fi preluată și de alți colegi care organizează expoziții în domeniul insignografic.

Informăm pe această cale cititorii că s-a emis - tot sub egida Asociației Colecționarilor de Insigne din România - și o insignă având un caracter religios.

Este vorba despre insigna denumită „Drumul Crucii”, care va însoți manifestarea.

Drumul Crucii are o lungime de 14 km și se parcurge între orașul Lupeni și masivul Straja, în Vinerea Mare, începând din anul 2000, iar participanții poartă pe umeri o cruce masivă din lemn.

Piesa are dimensiunile de aproximativ 45x35 mm, fiind realizată prin turnare la Firma ACCESORII PROD Oradea.

La propunerea unor colegi, s-a realizat și o insignă dedicată aniversării Centenarului Marii Uniri.

Piesa se încadrează, de altfel, și în Programul de lucru al A.C.I.R. pe anul 2018, aprobat în Adunarea generală care a avut loc la Bacău.

DOCUMENTELE ADUNĂRII GENERALE A.C.I.R. 2017

PROCES VERBAL

al ședinței comitetului de Conducere al Asociației Colectionarilor de Insigne din Romania
din data de 26.05.2017, ora 19⁰⁰

Centrul internațional de arte și cultură „George Apostu” Bacău.

Încheiat azi, 26 mai 2017, cu ocazia ședinței Comitetului de conducere al A.C.I.R.

La ședință au luat parte : P.S.† Galaction președinte de onoare,

Prof.Tiberiu Kelemen președintele asociației,

Ec. Ștefan Dina vicepreședinte zona București,

Beke Ernó vicepreședinte zona Ardeal,

Ilin Milan vicepreședinte zona Banat,

Dumitru Ioan Pușcașu, secretarul asociației.

În deschiderea ședinței, domnul prof. Tiberiu Kelemen președintele A.C.I.R. a informat pe cei prezenți că din comitet lipsesc motivat domnii: Viorel Stroe prim-vicepreședinte, din motive personale și domnul Stelian Brânzei vicepreședinte pentru zona Moldova, care este internat în spital la Botoșani.

În continuare domnul prof. Tiberiu Kelemen a salutat prezența în calitate de invitat a domnului prof. Vilică Munteanu, organizatorul de anul acesta al Congresului Național al colecționarilor de insigne din România. Domnul președinte A.C.I.R. a mulțumit și pe această cale domnilor prof.Vilică Munteanu și prof. dr. Aurel Stanciu pentru efortul deosebit depus la organizarea congresului.

Tot acum, domnul președinte a mulțumit P.S.† Galaction pentru aportul adus la realizarea acestui congres. De asemenea a mai mulțumit (deși nu erau prezenți) domnilor Boer Gheorghe și Turi Geheorghe pentru materialul fotografic pus la dispoziție, domnului Iulian Lipovanu pentru înțținerea situ-lui asociației și domnului Ilin Milan pentru articolele și traduceri făcute pentru „Jurnalul insignografic”.

Domnul ec. Ștefan Dina a subliniat efortul deosebit făcut de către organizatori și condițiile foarte bune oferite.

Apoi domnul președinte, prof. Tiberiu Kelemen, a dat citire unui scurt raport de activitate, urmat de o listă cu obiectivele propuse a fi atinse în anul 2018.

Datorită faptului că anul 2018 este un an jubiliar, Asociația Colectionarilor de Insigne din România împlinind 10 ani de activitate, toate manifestările realizate de către membri acesteia vor fi dedicate acestui eveniment.

Primul obiectiv este inițierea unui concurs pentru realizarea unei machete pentru insigna jubiliară. Concursul se va desfășura în perioada 1 iunie 2017- 1 februarie 2018.

Următorul obiectiv este editarea unui număr jubiliar al „Jurnalului insignografic” în care cât mai mulți colegi să-și expună impresiile și amintirile dobândite în această perioadă.

Al treilea obiectiv este emiterea unei insigne jubiliare și a unei diplome aferente care să fie înmânate fiecărui membru A.C.I.R.

Lista cu obiectivele propuse a se realiza în anul 2018 a fost supusă aprobării Comitetului de conducere al A.C.I.R. și a fost adoptată cu șapte voturi pentru; zero abțineri și zero voturi contra.

În continuare au fost puse în discuție unele probleme organizatorice.

A fost ridicată problema finanțării acțiunii care ar fi trebuit să fie realizată prin sponsorizare de către Consiliul Județean Bacău cu 45% din contravaloarea cheltuielilor, iar restul revenind asociației. O problemă majoră în acțiunea de finanțare este reprezentată de lipsa unui cont bancar al asociației, această problemă fiind rezolvată cu ajutorul S.N.R. ceea ce nu este normal. O altă problemă ridicată este aceea că Societatea Numismatică Română nu sprijină sub nici o formă colecționarii particulari.

A luat cuvântul domnul ec. Ștefan Dina care a propus deschiderea unui cont al asociației și a atras atenția asupra importanței ce trebuie acordată donațiilor, pentru ca ele să nu devină periculoase pentru activitatea asociației.

Datorită faptului că anul trecut A.C.I.R. a premiat ultimii cinci colegi cu premiul „Floarea de colț”, domnul Ștefan Dina președintele Clubului „Colecționarilor de Medalii Mihai Eminescu” de pe lângă Cercul Militar Național, în conformitate cu cele discutate la Adunarea generală ce a avut loc în 2016 la Băile Felix, a prezentat membrilor comitetului setul de trei insigne (aur, argint și bronz) al noului premiu „Floarea de colț” ce va fi atribuit doar copiilor și tinerilor sub 18 ani, ce au merite deosebite în activitatea insignografică.

Domnul ec. Ștefan Dina propune ca acest premiu să fie compus din insigna aferentă locului acordat celui premiat și o diplomă care să fie semnată de președintele Clubului „Colecționarilor de Medalii Mihai Eminescu” și președintele A.C.I.R., premiul urmând a fi atribuit anual.

În calitate de redactor al „Gazetei colecționarilor de insigne din România” domnul ec. Ștefan Dina a cerut sprijin pentru a putea duce această publicației cel puțin până la numărul cinci.

Domnul vicepreședinte Ilin Milan, a propus crearea unui Comitet director format din:

Președintele ACIR;

Prim-vicepreședinte A.C.I.R.;

Secretar A.C.I.R.,

și a unui Comitet de conducere format din:

Comitetul de conducere;

Președinte de onoare A.C.I.R.

Vicepreședinte zona București,

Vicepreședinte zona Moldova;

Vicepreședinte zona Ardeal;

Vicepreședinte zona Banat.

Domnul vicepreședinte Beke Ernó să se treacă de la mandatul de cinci ani la un mandat de trei ani.

Domnul Dumitru Ioan Pușcașu a arătat că este necesar ca în Adunarea generală să se rezolve problema cenzorului și a casierului asociației. Tot dumnealui a pus problema asigurării finanțării situ-lui asociației

Domnul vicepreședinte Ilin Milan, a propus ridicarea cotei de participare la congres de la 50 lei la 150 lei și baterea unei insigne dedicate aniversării a 100 ani de la Marea Unire.

Toate aceste propuneri au fost notate de către secretarul asociației și vor fi prezentate în plenul Adunării Generale A.C.I.R. .

Președinte de onoare ACIR - P.S.† Galaction

Președintele ACIR - prof. Tberiu Kelemen

Vicepreședinte zona București - ec.Ștefan Dina

Vicepreședinte zona Ardeal - Beke Ernó

Vicepreședinte zona Banat - Ilin Milan

Secretar A.C.I.R. - Dumitru Ioan Pușcașu

ROCES VERBAL

al ședinței Adunării generale a Asociației Colectorilor de Insigne din România
din data de 27.05.2017, ora 14⁰⁰
Sala de la Centrul Internațional de Arte și Cultură „Georghe Apostu” din Bacău.

Încheiat azi, 27 mai 2017, cu ocazia ședinței Adunării generale a A.C.I.R.

La ora 14⁰⁰ în sala de la Centrul Internațional de Arte și Cultură „Georghe Apostu” din Bacău, a avut loc Adunarea generală a membrilor Asociației Colectorilor de Insigne din România pe anul 2017.

După numărarea celor prezenți s-a constatat că în sală sunt 73 de membri din numărul total de 130 de membri ai asociației, deci Adunarea generală este statutară.

Pentru buna desfășurare a lucrărilor domnul Balif Andrei a propus votarea unui prezidiu format din cinci membri și anume: prof. Tiberiu Kelemen (președintele A.C.I.R.), ec. Ștefan Dina (vicepreședinte pe zona București), Beke Ernő (vicepreședinte pe zona Ardeal), Ilin Milan (vicepreședinte pe zona Banat) și prof. Vilică Munteanu (organizatorul manifestării).

Popunerea a fost votată în unanimitate.

Pentru buna desfășurare a ședinței dl. Președinte Tiberiu Kelemen a propus ca redactarea procesului-verbal al ședinței să fie făcută de către dl. Dumitru Pușcașu. Propunerea a fost supusă la vot și a fost aprobată în unanimitate.

În continuare, dl. Președinte, profesor Tiberiu Kelemen, a prezentat ordinea de zi propusă pentru desfășurarea Adunării Generale a ACIR, după cum urmează:

- Raport de activitate al Comitetului director în perioada 2016-2017;
- Alegerea unui nou casier;
- Deschiderea unui cont bancar și stabilirea împuterniciților pentru operații financiare;
- Diverse

Domnul președinte A.C.I.R. a dat citire Raportului de activitate al Comitetului director în perioada 2016-2017.

Materialul prezentat a fost aprobat cu unanimitate de voturi.

La punctul doi al ordinei de zi domnul Dumitru Pușcașu a propus pentru funcția de casier pe doamna Ileana Pardos.

După ce doamna Ileana Pardos și-a exprimat acordul de a ocupa funcția de casier, s-a supus votului membrilor prezenți la congres această propunere. Propunerea a fost aprobată cu 73 voturi pentru, zero abțineri și zero voturi contra.

A luat cuvântul domnul prof. Vilică Munteanu care a prezentat greutățile întâmpinate în organizarea celui de-al IX-lea Congres Național de insignografie, datorită faptului că nu există un cont bancar al A.C.I.R.

Luând cuvântul, domnul președinte, prof. Tiberiu Kelemen a specificat faptul că datorită inactivității financiare vechiul cont al asociației a fost închis. În consecință propune deschiderea unui nou cont financiar al asociației.

Fiind supusă votului adunării generale această propunere a fost votată cu 73 voturi pentru, zero voturi împotriva și zero voturi abțineri.

În cuvântul său domnul Mihai Costin a precizat că acest cont trebuie să fie manevrat de către președintele asociației și de către casierul acesteia.

Supunând la vot cele precizate de domnul Mihai Costin, adunarea generală împuternicește, cu 73 voturi pentru, zero voturi împotriva și zero abțineri, pe domnul prof. Tiberiu Kelemen, președintele A.C.I.R. și pe doamna Ileana Pardos, casier, să facă operațiunile financiare în contul Asociației Colectorilor de Insigne din România.

Adunarea generală a mandatat Comitetul operativ cu 73 voturi pentru, zero abțineri și zero voturi împotriva să găsească o persoană calificată pentru ocuparea postului de cenzor, chiar și din afara membrilor asociației.

La punctul patru al ordinei de zi domnul președinte A.C.I.R., prof. Tiberiu Kelemen, a amintit celor prezenți că anul viitor se vor împlini zece ani de activitate a asociației. Vom marca acest eveniment important din existența asociației prin baterea unei insigne jubiliare.

În acest scop propune organizarea unui concurs de machete pentru insigne ce va trebui obligatoriu să conțină: culorile drapelului național, floarea de colț, anii jubiliari 2008-2018 și sigla A.C.I.R. Insigna va avea dimensiunile cuprinse între 35 și 45mm. Concursul se va desfășura în perioada 1 iunie 2017 – 1 ianuarie 2018.

Câștigătorul concursului urmând să fie premiat la Congresul al X-lea.

Propunerea a fost aprobată în unanimitate.

Tot cu această ocazie domnul președinte a propus editarea a două numere din „Jurnalul Insignografic”: un număr jubiliar care să conțină articole scrise de către membrii asociației (articolele fiind trimise în perioada 1 iunie 2017-1 ianuarie 2018) și un număr care să conțină comunicările prezentate în cadrul Sesiunii de comunicări insignografice din cadrul celui de-al IX-lea Congres Național de insignografie de la Bacău.

Supusă la vot propunerea a fost aprobată în unanimitate.

A luat cuvântul domnul vicepreședinte ec. Ștefan Dina care a propus reducerea mandatului acordat Comitetului de conducere de la cinci la trei ani, precizând că astfel se crează posibilitate ca și alți membri ai asociației în special cei mai tineri să poată ocupa funcții de conducere.

Membrii asociației au votat această propunere cu 68 voturi pentru, zero abțineri și cinci voturi contra.

Tot domnul vicepreședinte ec. Ștefan Dina a arătat că pentru a avea o continuitate în ceea ce privește numărul de membri trebuie stimulați tinerii colegi. A amintit Adunării generale că la ședința din 28 mai 2016 de la Băile Felix, a fost aprobată continuarea premierii celor merituosi cu o nouă variantă a premiului „Floarea de colț” din care anual cel puțin un premiu să fie acordat unui coleg mai tânăr. În continuare domnia sa a prezentat celor prezenți insigne (premiul I, II și III) și diplomele ce compun acest premiu.

Fiind o premieră, a cerut acordul celor prezenți, de a înmâna aceste premii în cadrul Adunării generale.

Nefiind nici o obiecție, domnul ec. Ștefan Dina în numele ACIR și al Cercului Militar Național a premiat pe tinerii colegi după cum urmează:

- premiul I Alexandra Mihaela Ivan
- premiul II Andrei Remescu
- premiul III Dimitrie Raul Rovinar.

Domnul Dumitru Pușcașu a propus ca înscrierea în asociație a tinerilor sub 18 ani să se facă fără a se plăti taxă de înscriere și cotizație.

Propunerea a fost votată cu 73 voturi pentru, zero abțineri și zero voturi contra.

Domnul prof. dr. Aurel Stanciu propune organizarea congreselor din patru în patru ani, iar anual să aibă loc sesiuni de comunicări insignografice și expoziții colective.

Domnul Gheorghe Boér a arătat că statutul asociației prevede organizarea anuală a Congresului Național de insignografie.

Propunerea a fost votată cu 30 voturi pentru, două abțineri și 41 de voturi împotriva, propunerea fiind respinsă.

Domnul prof. Aurel Stanciu a propus realizarea unui catalog al tuturor membrilor A.C.I.R. sub îndrumarea domnului Radu Tabără.

Ca răspuns domnul Gheorghe Boér a prezentat proiectul unui astfel de catalog al colecționarilor.

Domni Mihai Costin și Aurel Curdov au cerut ca în acest catalog să nu fie publicate adresa și numărul de telefon al colecționarului.

Propunerea făcută, cu amendamentul cerut de domni Mihai Costin și Aurel Curdov, a fost votată cu 70 voturi pentru, două abțineri și un vot împotriva.

Cu această ocazie domnul Gheorghe Boér a înmânat conducerii A.C.I.R. și domnului Silviu Dobraș câte un album cu fotografii de la cel de-al VIII-lea Congres Național de insignografie din 2016 de la Băile Felix.

Domnul președinte, prof. Tiberiu Kelemen, i-a mulțumit domnului Gheorghe Boér pentru gestul frumos făcut și pentru constanța preocupare a acestuia de a realiza o arhivă fotografică a asociației.

În continuare domnul prof. Vilică Munteanu a propus ca pe viitor expoziția colectivă să fie împărțită pe două secțiuni: una tematizată iar cealaltă liberă, cu limitarea numărului de panouri prezentate la ambele secțiuni.

Acestă propunere a fost aprobată cu 68 voturi pentru, cinci abțineri și nici un vot împotriva.

Domnul vicepreședinte Ștefan Dina a ridicat problema achitării și în continuare a contravalorii domeniului de găzduire a situ-lui A.C.I.R., a cărui valoare este de două sute lei pe an.

Membrii prezenți la Adunarea generală au votat în unanimitate pentru achitarea acestei sume.

Domnul Aurel Curdov a propus ca pentru realizarea unui venit suplimentar la bugetul asociației să fie realizată o licitație anuală cu insigne donate de membrii asociației. Aceste insigne vor fi prezentate ca mici obiecte de artă fiind înrămate, urmând ca 40% din suma obținută la licitație să fie vărsată în contul asociației.

Domnul vicepreședinte Beke Ernó a propus realizarea unei tombole cu obiecte specifice activității noastre, la care să participe toți membrii. Contravaloarea biletelor de tombolă să fie livrată în contul asociației.

Cele două propuneri au rămas în dezbaterea Comitetului de conducere al A.C.I.R. în vederea găsirii unei soluții optime pentru promovarea lor.

Adunarea generală și-a închis lucrările la ora 16⁰⁰.

Anexat la prezentul proces verbal se află tabelul cu membrii prezenți la adunarea generală.

AU FOST COLEGII NOȘTRI

Cdr. Av. (r) POPESCU MARIUS-CĂLĂRAȘI 1942-2017

Popescu Paraschiv Marius s-a născut în data de 10 Mai 1942 la Călărași, părinți fiindu-i Paraschiv și Maria.

Familia Popescu a fost una numeroasă, compusă din cinci fete și un băiat–Marius.

Înstruirea primară a început-o la Școala nr.1 de băieți din Călărași.

Prima întâlnire cu tainele aviației a avut-o prin intermediul A.V.S.A.P. unde a urmat cursuri de planorism, parașutism și zbor cu motor. Dragostea pentru zbor s-a transformat în profesie după 1961 când se înscrie la Școala Militară de Aviație de la Bobocu, fiind școlarizat pentru avioane cu reacție. În 1966 se specializează în zborul cu elicopterul, aparat pe care nu-l va părăsi până la pensionare, totalizând în aceeași perioadă peste 6850 ore de zbor.

În anul 1976, Popescu Marius devine membru al Societății Numismatice Române, iar în 1978 participă pentru prima oară la o Expoziție Națională la Casa Centrală a Armatei.

În decursul îndelungatei sale activități pe tărâmul colecționării și studierii insinelor a primit mai multe premii. Totuși dintre acestea se pot remarca:

- Premiul de excelență acordat în 2006 la Reuniunea colecționarilor de insigne de la Petrița;
- Premiul „Floarea de colț”, care i-a fost conferit în 2008 la Petroșani.

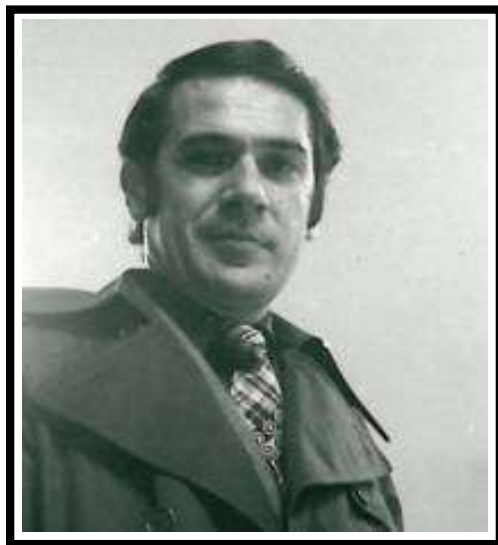
Colecționar cu preocupări constante în domeniu, a colaborat excelent cu S.N.R., fiind și președinte al Secției Numismatice C.C.A..

Nu trebuie uitat faptul că domnul cmdr. Av. Popescu Marius – Călărași a fost unul dintre membrii fondatori ai A.C.I.R.

Activitatea depusă în cadrul Secției Numismatice a C.C.A. i-a fost recompensată și în cadrul activităților numismatice de la Cercul Militar Național unde i-a fost acordată distincția „Pana de aur a lui Eminescu”, premiul I, II și III.

Din păcate în ziua de 26.02.2017 inima plină de pasiune a comandotului aviator Popescu Marius a încetat să mai bată.

Adio prieten drag!

Ec. POIENARIU DUMITRU
1935 - 2017

Îi informez, cu multă părere de rău, pe toți cei care l-au cunoscut și i-au apreciat exponatele, că în data de 03 mai 2017 a încetat din viață, la vârsta de 82 de ani, economistul POIENARIU DUMITRU - o personalitate marcantă a Municipiului Petroșani.

Cu ani în urmă, Poienariu Dumitru a participat activ la punerea bazei Secției Numismatice Petroșani. La începuturile activității insignografice, câteva întâlniri care au avut loc la Petroșani într-o perioadă când organizarea unei astfel de manifestări ridica probleme deosebite, am primit din partea colegului Poienariu Dumitru un ajutor substanțial. Poate, dacă atunci nu am fi primit o mână de ajutor, șirul întâlnirilor noastre s-ar fi rupt „din fașă”, lucru pe care noi nu l-am uitat!

Ca o recunoaștere a întregii activități în domeniul insignografic, ec. Poienariu Dumitru a fost singura persoană recompensată cu două premii „Floarea de colț”, nefiind membru A.C.I.R. primul fiindu-i acordat în 2009.

Datorită stării de sănătate precare, ec. Poienariu Dumitru s-a retras din activitate, ultima apariție într-o expoziție colectivă a fost în anul 2009, când a prezentat un exponat deosebit de valoros, din domeniul sportului cu balonul oval, singurul exponat în țară, iar în anul 2012 nu a mai putut ridica personal premiul, acesta fiindu-i predat la domiciliu.

Astăzi sunem adio unor buni prieteni, cărora insignografia din țara noastră le datorează foarte mult!

DUMNEZEU SĂ-I ODIHNEASCĂ ÎN PACE!

ÎN MEMORIA COLEGILOR NOȘTRII

Astăzi , citind aceste rânduri, nu trebuie să-i uităm pe cei care de-a lungul anilor au fost alături de noi, iar acum și-au găsit liniștea veșnică.

În continuare vom prezenta lista cu cei care ne-au fost colegi de-a lungul timpului, iar pentru a nu ofensa pe nimeni vom folosi ordinea alfabetică a orașelor în care au trăit.

ARAD : Bota Ioan, Coloman Braun, Forgács Zoltan, Fruja Gheorghe, Istrate Ghiocel, Pelegrini Victor, Suciș Ioan, Triest Anton, Vasluianu Costachi,.

BAIA MARE: Sasi Nagy Bela.

BOTOȘANI: Urigiuc Mihai.

BRAD: Mihai Susan.

BUCUREȘTI: Băieș Victor, Curdov Nicolae, Dogaru Ioan, Fodoreanu Costică, Hîtru Dumitru, Popovici Micipsa, Mark Horațiu, Năstase Petrache, Cmd. Av. (rtg) Popescu Marius – Călărași, Sanda Gheorghe, Tăzlăuan Toader, Umlauf Vitalie,

CRAIOVA: Marinescu Ioan, Măzureanu Victor, Minea Manole, Bittel Radu.

DEVA: Carculea Ioan, Cucuveanu Ioan, Ganea Ionel, Gyenge Iulius, Vizesi Mihai.

MEDIAȘ: Weber Ștefan, Zerbes Klaus.

PAȘCANI: Niță Vasile.

PETROȘANI: Baban Dan, Balcu Anton, Dula Aurel, Marcu Lucian, Melha Petru, Morariu Cornel, Pădure Ioniță, Poporogu Ion, Schmidt Ladislau.

PLOIEȘTI: Ciudin Eugen, Manu Nicolae.

RÂMNICU VÂLCEA: Cimpoi Mihai.

SUCEAVA: Colbert Victor.

TIMIȘOARA: Funar Vasile, Knevel Adalbert, Milovan Pavel, Petrică Nicolae, Voinea Stelian.

TÂRGU MUREȘ: Papp Iozsef, Tamas Arcadie.

TÂRGU SECUIESC: Kovacs Micșunica, Kovacs Ödön.

Vom păstra în suflet memoria celor pomeniți și tot ceea ce au făcut pentru dezvoltarea insignografiei din țara noastră.

Dumnezeu să-i odihnească în pace!

CUPRINS

Au colaborat la realizarea Jurnalului insignografic nr.17.	p. 3
Cuvântul de salut al domnului Sorin Braşoveanu, Preşedintele Consiliului Judeţean Bacău.	p. 4
Cuvântul de salut al domnului prof. Vilică Munteanu organizatorul celui de-al IX-lea Congres Naţional de insignografie.	p. 5
Cuvântul de salut al prof. Tiberiu Kelemen, Preşedintele A.C.I.R.	P. 6
Ec. Ştefan Dina - Col. (r) Dogaru Ioan înaintaş al insignografiei româneşti.	p. 7
Mihai C.V. Cornaci -Colonelul (r) Dogaru Ioan „naş” al Secţiei Numismatice Botoşani.	p. 9
Cel de-al IX-lea Congres Naţional şi cea de-a XLIV-a Expoziţie Naţională de insigne - Bacău 2017.	p.13
Titlul „Colecţionar emerit” acordat în premieră.	p.21
Prof. Tiberiu Kelemen - Cupa Transmisibilă „Ilin Milan”.	p.23
Ilin Milan - Insignele reuniunii de cântări a industriaşilor şi meseriaşilor „Armonia” din Fabric Timişoara (Gewerbe harmonia Temeswar - Fabrik).	p.25
Dr. Mijatovici Slobodan; (traducere - Ilin Milan) - Insignele drumeţilor montani din Serbia.	p.28
Col. (rtr) Ştefan Samoilă , Lt. (rtr) Radu Pavel Bart - Prezentarea insinelor grupului 9 aviaţie	
Desloch - Şerbănescu; Asociaţia meseriaşilor Braşoveni; Yacht Club Regal Român şi Căile Ferate Române .	p.31
Elvira-Daniela Olaru; Ioan Olaru - Insigna Societăţii Centrale de Apicultură din România.	p.37
Mihai C.V. Cornaci ; Coriolan Chiricheş - Insigna 175 de ani a Inspectoratului pentru Situaţii de Urgenţă „Nicolae Iorga” a Judeţului Botoşani	p.39
Ing. Dorel Bălăiţă - Industria petrochimică din Borzeşti în reprezentări insignografice.	p.43
Dr. Adrian Popovici - Insigne ale Societăţilor de binefacere şi caritate din România (Parte a II-a).	p.47
Ing. Nicolae Iosub - Insigne realizate de „Gruparea Colecţionarilor Mihai Eminescu” - Botoşani.	p.50
Iulian Lipovanu - Cercetaşii României - Serviciul de control şi supraveghere.	p.53
Ioan Siminicianu - Trei insigne apărute recent la Botoşani.	p.55
Gheorghe Căpitanu - Insigne feroviare mai rare „Expresul” Societatea de Ajutor Reciproc a funcţionarilor CFR din România fondată la 1 mai 1912.	p.56
Dr. Adrian Popovici -Insignele Fabricii de Antibiotice Iaşi - mozaic insignografic	p.58
Mihai C.V. Cornaci - Genocidul armean - Insigna „Nu-mă-uita ”	p.60
Alexandra Mihaela Ivan; Silviu Mihai Ivan - Clopotul de la Hiroşima	p.61
Iulian Lipovanu - „Fruntaş în muncă patriotică”	p.62
Dumitru Haha; Stelian Brânzei - Bustul lui Eminescu	p.64
Ilinca-Ştefania Dina; Răducu Costin Ciutacu; Gheorghe Z. Ciutacu - Ceasuri din patrimoniul Muzeului Ceasurilor „Nicolae Simache” Ploieşti în insignografie.	p.66
Marin Crişu - Insignele Asociaţiei Generale a Inginerilor din România A.G.I.R.	p.68
Dumitru Ioan Puşcaşu - Mina Aninoasa - 121 ani de activitate	p.73
Stelian Brânzei - Din realizările unui colecţionar botoşănean	p.78
Prof. Tiberiu Kelemen- Insigne şi însemne militare româneşti (autori Radu Tabără; Ion-Titel Mihai)	p.79
Vizita ambasadorului SUA la biblioteca „Mihai Eminescu” Botoşani	p.80
Mihai C.V. Cornaci - Insigna Institutului „Confucius” din Bucureşti.	p.81
Apariţii insignografice de ultimă oră	p.83
Documentele Adunării Generale ale A.C.I.R.	p.84
Proces-verbal al şedinţei comitetului de conducere A.C.I.R.	
Proces-verbal al Adunării generale A.C.I.R.	
Au fost colegii nostri	
Cdr. Av. (r) Popescu Marius-Călăraşi	p.89
Ec. Poenariu	p.90
In memoriam	p.91
Cuprins	p.92

- Diverse insigne

Producem de 22 de ani , o gamă diversificată de insigne

Material : din alamă, cupru, tablă decapată, aluminiu, alpaca , staniu, zamac, argint, aur.

Procedeu principal : turnate sub presiune ,turnate în cochilă, matrițate, stampate, frezate chimic, printate offset sau full color, tampografiate , sirigrafiate, laserate.

Acoperire galvanică : Cuprate, alămite, nichelate, argintate, aurite, antracizate si variantele acestora patinate.

Modul de prindere : cu ac și element elastic ștanțat, cu ac și element elastic strunjit , cu ac de siguranță , cu lamelă arc , cu șurub piuliță , cu buton magnetic , cu ac cu picior lung.

Colorare : cu vopsea, cu rășini epoxidice, cu emailuri la cald sau rece.

Complexitate : in plan 2D și in spațiu 3D.

SC ACCESORIIPROD SRL
Oradea, str. Ogorului nr. 28/A

EMAIL
office@accesoriiprod.ro
accesoriiprod@yahoo.com

WEBSITE
www.accesoriiprod.ro

